

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ο΄

ΤΕΥΧ. Α΄

ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308

1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1993

ΑΡΙΘ. 16

ΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ EN SANTIAGO DE COMPOSTELA

Δ΄

Κατὰ τὰς μετὰ τὴν λήξιν τοῦ Ε΄ Παγκοσμίου Συνεδρίου Πίστεως καὶ Τάξεως συνεδρίας τῆς «Ὁλομελείας τῆς Ἐπιτροπῆς (Plenary Commission) Πίστεως καὶ Τάξεως» ἠκούσθησαν πολλαὶ ἐντυπώσεις ἢ ἀξιολογικαὶ κρίσεις διὰ τὸ Συνέδριον τοῦτο, ὡς καὶ δεοντολογικαὶ ἀπόψεις

Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

διὰ τὸ μελλοντικὸν ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς. Τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν λεχθέντων ἐν τηλεγραφικῇ διατυπώσει ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ι. Ἀξιολόγησις τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου.

α΄) Μεθοδολογία.

1) Αἱ εἰσηγήσεις, ὡς μὴ ὄφελε, ἦσαν πολυάριθμοι καὶ συχνάκις ἐκτενέστεραι τοῦ δέοντος. Δι' αὐτὸ ὁ ἐναπομένων πρὸς συζήτησιν χρόνος ἦτο ἐλάχιστος.

2) Ἐπρεπε νὰ προβλέπεται περισσότερος χρόνος διὰ τὰς συνεδρίας τῶν ομάδων, ἐν ταῖς ὁποίαις μόνον ἦτο δυνατὴ μεγαλυτέρα διαλογικὴ συζήτησις καὶ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων.

3) Τὰ Τμήματα δὲν ὑπεβोधῆθον τελεσφόρον διαλογικὴν συζήτησιν, διότι εἰς αὐτὰ ἀνήκον ὑπερμέτρως πολλὰ μέλη.

4) Θὰ ἔπρεπε νὰ δημιουργηθῶν δυνατότητες πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς οἰκουμενικῆς μνήμης, ἰδίως πρὸς χάριν τῶν «νέων θεολόγων».

5) Εἰς πολλὰς περιπτώσεις παρεθεωρεῖτο τὸ

πρὸς συζήτησιν προετοιμασθὲν κείμενον (Discussion Paper). Δι' αὐτὸ αἱ συζητήσεις ἐπανάρχοντο ὁλονὲν ἐκ νέου εἰς τὰ αὐτὰ ἢ εἰς αὐτονόητα θέματα.

6) Εἰς μελλοντικὰ συνέδρια οἱ ἐκ τῆς βιβλικῆς μελέτης στοχασμοὶ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ παρουσιάζωνται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς λατρείας, διότι τοῦτο παρεμποδίζει τὴν ἄμεσον ἐκδήλωσιν σχετικῶν γνώμων καὶ ἀπόψεων.

7) Πρέπει νὰ σταλῆ εἰς πάντα τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου γραπτὸν ἐρωτηματολόγιον, ἵνα ταῦτα δι' ἀπαντήσεων ἐκφέρουν τὰς περὶ τοῦ Συνεδρίου ἀξιολογικὰς τῶν κρίσεις.

8) Πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ τελεσφόρος καὶ ἀποτελεσματικὴ διάδοσις τῶν πορισμάτων τῶν οἰκουμενικῶν διαλόγων.

β΄) Ἐπισημανθέντα καθ' ὕλην θέματα καὶ ζητήματα.

1) Ἐτονίσθη ἐκ νέου ἡ ἀνάγκη τῆς μελέτης τῶν οἰκουμενικῶν προοπτικῶν τῆς Ἐκκλησιολογίας.

2) Κατὰ τὴν ἐπιβαλλομένην συνέχισιν τῆς μελέτης τοῦ θέματος τῶν σχέσεων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ κόσμου, ἐπιβάλλεται νὰ δοθῆ ἰδιαίτερα ἔμφασις εἰς τὸ ζήτημα τῶν συναρτήσεων μεταξὺ τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος καὶ τῶν ἐθνικῶν ἰδιαιτεροτήτων ἢ καὶ ἐθνικιστικῶν τάσεων καὶ συγκρούσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπανειλημμένως ἐμνημονεύθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου.

3) Κατὰ τὴν ἀναγκαίαν περαιτέρω διερεύνησιν τῶν σχέσεων Ἐκκλησιολογίας καὶ Ἠθικῆς πρέπει νὰ ληφθῆ περισσότερον ὑπ' ὄψιν ἡ σχετικὴ διδασκαλία τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας.

4) Κατὰ τὴν χρῆσιν τῆς ἐκφράσεως περὶ τῆς

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 563 τοῦ ὑπ' ἀρ. 15 τεύχους.

επιδιωκόμενης «όρατης ένότητας τής Έκκλησίας» (visible unity of Church) απαιτείται μεγαλύτερα διασάφεις τής σημασίας τής λέξεως «όρατη». Έπί τού προκειμένου πρέπει νά έξετασθούν εκ νέου αί μορφαί και αί δομαί τής άμοιβαίας ύπευθυνότητας κατά τήν πορείαν πρός τήν ένότητα, ως και τά «μοντέλα» τής ποθητής ένότητας.

5) Μερικοί έτόνισαν, ότι ή άξιοποίησις τού κειμένου περι Βαπτίσματος, Ευχαριστίας και Λειτουργήματος (BEM = Baptism, Eucharist and Ministry), δια τήν διαμόρφωσιν τού όποίου είναι γνωστή ή συμβολή τού άειμνήστου Καθηγητού Νικολάου Νησιώτου, πρέπει νά συνεχισθῆ. Τό ένδιαφέρον, ως προσέθεσαν, πρέπει ιδιαιτέρως νά στραφῆ εἰς τήν έξεύρεσιν τρόπων πρός εύρύτεραν άποδοχήν τού έν πολλοῖς σημείοις άντιλεγόμενου κειμένου και πρός άμοιβαίαν άναγνώρισιν τών μυστηρίων και τών λειτουργημάτων' εἰς τό ζήτημα τού προεστώτος κατά τήν τέλεσιν τής Θείας Ευχαριστίας' εἰς τās προϋποθέσεις πρός έπίτευξιν τής λεγομένης «εύχαριστιακῆς φιλοξενίας» (eucharistic hospitality) (δηλαδή τής Intercommunio) κ.λπ.

6) Πολλή συζήτησις έγένετο δια τήν έπιμονήν μερικῶν εἰς τόν τονισμόν τής ανάγκης τής διαμορφώσεως ένδος παγκοσμίου εκκλησιαστικοῦ λειτουργήματος (όργάνου) τής εκκλησιαστικῆς ένότητας. Η πρότασις αὕτη, ως είναι φανερόν, άπόβλεπει κατά τό μάλλον ή ήττον εἰς τήν προβολήν τού παπικοῦ πρωτείου ύπό οίкуμενικώς άποδεκτῆν μορφήν.

7) Πρέπει νά συνεχισθῆ ή προβολή τού αίτήματος, καθ' ό πρέπει νά όμολογῆται ύπό πάντων τό περιεχόμενον τής άποστολικῆς πίστεως, ως αὕτη διετυπώθη έν τῷ Συμβόλῳ Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως. Τό ύπό τής Έπιτροπῆς Πίστεως και Τάξεως εκπονηθέν κατά τά τελευταία έτη εκτενές κείμενον οίкуμενικῆς έρμηνείας τού Συμβόλου τούτου τής Πίστεως καλόν θά ήτο νά συνοδεύεται ύπό σχετικοῦ μνημονίου - οδηγού πρός τελεσφορωτέραν μελέτην και άξιοποίησιν εκείνου. Η έξέτασις τού ζητήματος τής όμολογίας τής άποστολικῆς πίστεως θά έπρεπε νά συμπεριλάβῃ και τήν έξέτασιν τών τρόπων τής κατά άύθεντικόν τρόπον μεταδόσεως τής χριστιανικῆς διδασκαλίας.

8) Αί παλαιότεραι έρμηνευτικά μελέται τής Έπιτροπῆς «Πίσις και Τάξις» πρέπει νά άναζωπυρηθούν. Αὐτό θά ώδήγει εἰς επανεξέτασιν

τού θέματος «Άγία Γραφή - Παράδοσις - Έκκλησία».

9) Δέον νά επανεξετασθῆ και ή άνθρωπολογική διάστασις τού Χριστιανισμοῦ έν τῷ πλαίσῳ τής όλης διδασκαλίας αὐτοῦ περι τής Δημιουργίας. Έπίσης θά ήτο σκόπιμος ή άνάμιξις τής Έπιτροπῆς «Πίσις και Τάξις» εἰς τό έργον τής Μονάδος II (Unit II) τού Παγκοσμίου Συμβουλίου τών Έκκλησιών, ήτις μελετᾷ τās σχέσεις Ευαγγελίου και Πολιτισμοῦ.

10) Προσοχή πρέπει νά δοθῆ εἰς τήν διασάφισιν τών κοινῶν χριστιανικῶν προοπτικῶν δια τόν διαθροησκευτικόν διάλογον.

II. Ο ρόλος τής «Όλομελείας τής Έπιτροπῆς» (Plenary Commission).

Κατά τās συνεδριάσις τής Όλομελείας τής Έπιτροπῆς «Πίσις και Τάξις» ύπεμνήσθη ή κατά τόν ύπάρχοντα έσωτερικόν Κανονισμόν σχέσις αὐτῆς πρός τήν «Διαρκῆ (Έκτελεστικήν) Έπιτροπήν Πίστεως και Τάξεως» (Faith and Order Standing Commission), ήτις Έπιτροπή είναι ύπεύθυνος δια τόν σχεδιασμόν και τόν προγραμματισμόν τής πορείας τού όλου έργου εκείνης. Μέλη τής Όλομελείας υπεγράμμισαν τήν προθυμίαν των νά δεσμευθούν μετ' ύπευθυνότητας εἰς τό νά αναλάβουν ενεργόν ρόλον εἰς τήν πραγματοποίησιν τών σκοπῶν τού Τμήματος «Πίσις και Τάξις». Πολλά μέλη έξήτησαν τήν σύγκλησιν μεγάλου Συνεδρίου τής Όλομελείας τής Έπιτροπῆς (Plenary Commission) όσον τό δυνατόν ένωρίτερον.

III. Περιφερειακάι συναντήσεις.

Οί Πρόεδροι τών έν Santiago κεχωρισμένων συνεδριῶν τών εκπροσωποῦντων γεωγραφικῶς περιοχῶν (Άφρικῆς, Άσίας - Ειρηνικοῦ, Μέσης Άμερικῆς - Καραϊβικῆς, Ευρώπης, Λατινικῆς Άμερικῆς, Έγγυς Άνατολῆς, Βορείου Άμερικῆς) παρουσίασαν εἰς τήν Όλομέλειαν τής Έπιτροπῆς εύσυνόπτους εκθέσεις. Κατά τήν έπ' αὐτῶν συζήτησιν και έν τῷ πλαίσῳ τού αίτήματος περι συνδυασμοῦ ένότητας και ποικιλίας (unity and diversity) διετυπώθη ύπό τινων ή πρότασις, καθ' ήν οί προγραμματισμοί και αί δραστηριότητες τής Έπιτροπῆς Πίστεως και Τάξεως πρέπει νά λαμβάνουν ύπ' όψιν και νά άξιοποιούν περισσότερο τά ειδικά θεολογικά ένδιαφέροντα και τās δεοντολογικῶς έπισημάνσεις τών διαφορῶν γεωγραφικῶν περιοχῶν τής Χριστιανικῆς

Οίκουμένης, ἐν συναρτήσῃ πρὸς περιφερειακὰ - τοπικῆς συναφείας (regional - contextual) κριτήρια.

IV. Τὸ Μήνυμα τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου.

Ἡ Ὁλομέλεια τῆς Ἐπιτροπῆς ἠρνήθη, ὡς ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω, τὴν συμφώνως πρὸς ὑποδείξεις Ὁρθοδόξων τινῶν τροποποίησιν τοῦ Μηνύματος τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου, ἀλλὰ ἐξέφρασε τὴν κατανόησίν της διὰ τὰς ἀρνητικὰς ψήφους μας, αἵτινες ἦσαν δεδικοιολογημένοι, ἐφ' ὅσον ἔνεκα ἐλλείψεως χρόνου δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ πραγματοποιήσῃς τῶν ὑποδειχθεισῶν ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων βελτιώσεων τοῦ κειμένου. Τὸ γεγονός ὁμως τοῦτο, ὡς ἐσημειώθη ὡσαύτως ἀνωτέρω, θὰ ἀναφερθῆ ῥητῶς εἰς τὴν Ἐπιστολὴν, ἣτις θὰ σταλῆ εἰς τὰς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Μηνύματος τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου. (Πρὸς χάριν τῆς Ἱστορίας, ἃς ἐπιτραπῆ ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῶν συνεδριῶν τῆς Plenary Commission νὰ παραθέσωμεν ἐν παρενθέσει καὶ τὴν ἀγγλικὴν διατύπωσιν τῆς μετὰ συζήτησιν σχετικῆς ἀποφάσεως: «The Plenary Commission considered the fact that some formulations in the Message had led to a number of negative votes and abstentions. It was pointed out that if there had been sufficient time these formulations could have been modified so that negative votes and abstentions could have been avoided. The Plenary Commission agreed that it was not possible to make any changes in the text of the Message after the vote had taken place, but that the situation mentioned above should be mentioned when the Message of the conference was communicated to the churches»: *Minutes of the Meeting of the Faith and Order Plenary Commission, Santiago de Compostela, Spain, August 14, 1993, σ. 3*). Ἄς μὴ ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν παρούσαν παράγραφον ἄλλην αἰτίαν τῆς μνημονευθείσης ἐλλείψεως χρόνου, ἐκτὸς τῆς ἀπουσίας σχετικῆς ὀργανωτικῆς προβλέψεως.

V. Τελικαὶ προτάσεις.

Ἡ Ὁλομέλεια τῆς Ἐπιτροπῆς ἐψήφισε νὰ προτείνῃ εἰς τὴν «Διαρκῆ (Ἐκτελεστικὴν) Ἐπιτροπὴν» τὰ ἑξῆς:

1) Αἱ ἐν Βουδαπέστη (1989) ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τῆς Ἐπιτροπῆς δέον ἐκ νέου νὰ

μελετηθοῦν καὶ ἐρμηνευθοῦν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προοπτικῶν καὶ ὑποδείξεων τοῦ ἐν Santiago Παγκοσμίου Συνεδρίου. Ἡ ἐπανεξετάσις αὕτη θὰ ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῆ ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων μονάδων (units) τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τοπικῶν - περιφερειακῶν (regional) Ὑποεπιτροπῶν Πίστεως καὶ Τάξεως.

2) Δέον νὰ ἀρχίσουν προετοιμασίαι δι' ἐν μέγα συνέδριον τῆς Ὁλομελείας τῆς Ἐπιτροπῆς Πίστεως καὶ Τάξεως κατὰ τὸ ἔτος 1996.

3) Εὐθύς μετὰ τὸ Santiago θὰ ἔπρεπε νὰ προγραμματισθῆ κύκλος ἐθνικῶν - περιφερειακῶν συνεδριακῶν συναντήσεων, παρομοίων πρὸς τὰς προηγηθείσας τοῦ Ε' Παγκοσμίου Συνεδρίου, ἵνα οἱ ὄραματισμοί, αἱ μέθοδοι οἰκουμενικῆς ἐργασίας καὶ τὰ ἀπασχολοῦντα τὰς περιφερείας ζητήματα ἀσκήσῃ ἐπίδρασιν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ μέλλοντος τῆς Πίστεως καὶ Τάξεως.

4) Τέλος ἐλέχθη, ὅτι πρέπει νὰ ζητηθῆ ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς Οἰκονομικῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν νὰ ἐγκρίνῃ ἐκ νέου τὴν κατ' ἔτος ἐνίσχυσιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς Πίστεως καὶ Τάξεως διὰ τοῦ ποσοῦ 90.000 ἐλβετικῶν φράγκων πρὸς ἀντιμετώπισιν μέρους τῶν ἐξόδων, τὰ ὅποια θὰ ἀπαιτηθοῦν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὡς ἄνω συναντήσεων.

Ἐπιφυλασσόμενοι, ὅπως κατωτέρω εἰδικὴν παράγραφον παραθέσωμεν τὰς εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀναφερομένας ἰδικὰς μας προσωπικὰς ἀξιολογικὰς κρίσεις, περιοριζόμεθα, κατακλείοντες τὸ παρὸν ἄρθρον, ἀφ' ἐνὸς νὰ σημειώσωμεν ὅτι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν λεχθέντων, πολλὰ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε προσπαθειῶν τῆς Ἐπιτροπῆς Πίστεως καὶ Τάξεως ὑπενθυμίζουσι τὸν συνεχῶς ἐξ ἀρχῆς κυλιόμενον λίθον τοῦ Σισύφου καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐκφράσωμεν τὴν χαρὰν μας, διότι ἐπὶ τέλους κατενοήθη καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπανειλημμένως προβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ γράφοντος καὶ ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συνεδρίῳ τοῦ Santiago ἐπαναληφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ πρότασις περὶ προγραμματισμοῦ αὐτοκριτικῆς πρὸς ἀξιολόγησιν καὶ ἀναθεώρησιν τὸσον τῆς μεθοδολογίας, ὅσον καὶ τῶν κατὰ θεολογικῶν περιεχόμενον μελλοντικῶν κυρίων στόχων τῆς «Faith and Order Commission».

(Συνεχίζεται)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 3382
Διεκτ. 1368

Ἀθήνησι τῆ 20.10.1993

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2563

Πρὸς τοὺς Σεβασιωτάτους Μητροπολίτας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πάντας τοὺς παραβαίνοντας καὶ μὴ μένον-
τας ἐν τοῖς ἰδίοις ὅροις, ἀλλὰ παρὰ Κανόνας
καὶ νόμους τὰ παρ' αὐτῶν πεπραγμένα κακῶς
καὶ δολίως καὶ ἐπισφαλῶς ἐξεργαζομένους, ἀ-
παραιτήτως διεκδικεῖν οὐ διαλείπει τὸ τῆς Ἀ-
γίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἱερὸν κριτήριον,
ὅπερ τὰ ὁσίως γίνεσθαι βούλεται καὶ τὰ πα-
ράλογα καὶ παράνομα δικαίως ἀνατρέπει καὶ
ἀναχαιτίζει τοὺς τῶν πονηρῶν λογισμοὺς ἐπὶ
τῷ μὴ χωρεῖν αὐτοὺς τε καὶ ἄλλους ὁμοτρό-
πους εἰς τὰ παρόμοια, οἵτινες ἀκολούθως καὶ
μετὰ πάσης δικαιοσύνης καὶ δικαιοκρισίας τοῦ
Θεοῦ, ὡς παραβάται τῶν ἐκκλησιαστικῶν
προσταγμάτων καὶ καταφρονηταὶ τῶν Ἱερῶν
Κανόνων καὶ θεῖων νόμων ἀπορραπίζονται τῇ
δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ κολάζονται
δικαίως καὶ ὡς κατάκριτοι ἀπολαμβάνουσι τὰ
ἐπίχειρα κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν· ἕκαστος γὰρ ἐκ
τῶν ἰδίων ἔργων ἢ δοξασθήσεται ἢ αἰσχυνηθή-
σεται.

Ἐπειδὴ τοιγαροῦν κατηγγέλθη ἡμῖν διὰ ζώ-
σης φωνῆς ἀλλὰ καὶ δι' ἐγγράφων ὅτι μονα-
στικαὶ ἀδελφότητες δίχα τῆς τοῦ οἰκείου Ἀρ-
χιερέως γνώμης καὶ συγκαταθέσεως καταλιμ-
πάνουσι τὴν μονὴν τῆς μετανοίας των καὶ ἐγ-
καθίστανται ἐν ἑτέραις μοναῖς προσφεύγοντες
ἐν ἀλλοτρίαις ἐπαρχίαις ἄνευ τῶν ἀναγκαίων
ἀπολυτηρίων γραμμάτων, καταδικάζομεν τὰς
τοιαύτας ἀντικανονικὰς καὶ ἐφ' ὕβρει τῆς κα-
θεστηκυίας ἐκκλησιαστικῆς τάξεως γενομένης
ἐνεργείας προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ συ-
στήματος τῶν τῆς Ἐκκλησίας Κανόνων ἐνδει-
κτικῶς ὀριζόντων ὅτι:

«Οἱ ἀληθῶς καὶ εἰλικρινῶς τὸν μονήρη με-
τιόντες βίον, τῆς προσηκούσης ἀξιούσθωσαν
τιμῆς. Ἐπειδὴ δὲ τινες τῷ μοναχικῷ, κεχριμέ-
νοι προσχήματι, τὰς τε ἐκκλησίας, καὶ τὰ πολι-
τικὰ διαταράσσουσι πράγματα, περιϊόντες ἀ-
διαφόρως ἐν ταῖς πόλεσιν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ
μοναστήρια ἑαυτοῖς συνιστᾶν ἐπιτηδεύοντες,
ἔδοξε, μηδένα μὲν μηδαμοῦ οἰκοδομεῖν, μηδὲ

συνιστᾶν μοναστήριον, ἢ εὐκτήριον οἶκον, πα-
ρὰ γνώμην τοῦ τῆς πόλεως Ἐπισκόπου. Τοὺς
δὲ καθ' ἑκάστην πόλιν καὶ χώραν μονάζοντα,
ὑποτετάχθαι τῷ Ἐπισκόπῳ, καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀ-
σπάζεσθαι, καὶ προσέχειν μόνῃ τῇ νηστείᾳ, καὶ
τῇ προσευχῇ, ἐν οἷς τόποις ἀπετάξαντο,
προσκαρτεροῦντες· μήτε δὲ ἐκκλησιαστικοῖς,
μήτε βιωτικοῖς παρενοχλεῖν πράγμασιν, ἢ ἐπι-
κοινωνεῖν, καταλιμπάνοντες τὰ ἴδια μοναστή-
ρια, εἰ μήποτε ἄρα ἐπιτραπέειν διὰ χρεῖαν ἀ-
ναγκαίαν ὑπὸ τοῦ τῆς πόλεως Ἐπισκόπου.
Μηδένα δὲ προσδέχεσθαι ἐν τοῖς μοναστη-
ρίοις δοῦλον ἐπὶ τῷ μονάσει, παρὰ γνώμην
τοῦ ἰδίου δεσπότη. Τὸν δὲ παραβαίνοντα
τοῦτον ἡμῶν τὸν ὅρον, ὠρίσαμεν ἀκοινωνήτων
εἶναι, ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ βλασφημηται.
Τὸν μέντοι Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως, χρὴ τὴν
δέουσαν πρόνοιαν ποιεῖσθαι τῶν μοναστη-
ρίων» (Καν. Δ' τῆς Δ' Οἰκ.).

«...Πάνταχοῦ γὰρ νῦν τῆς εὐσεβείας ἐξη-
πλωμένης, καὶ σκανδάλων τῆς ἐκκλησίας ἀ-
πηλλαγμένης, ἔτι τινὲς τῶν οἰκείων μοναστη-
ρίων ἀποφοιτῶντες, καὶ καθάπερ τι ρεῦμα
δυσκάθετον, ὧδε κάκεισε μεταγγιζόμενοι τε
καὶ μεταρρέοντες, πολλῆς μὲν πληροῦσι τῆς
ἀκοσμίας τὰ μοναστήρια, πολλὴν δ' ἐν αὐτοῖς
τὴν ἀταξίαν ἑαυτοῖς συνεισκωμάζουσι, καὶ τῆς
ὑποταγῆς τὸ σεμνὸν διασπῶσι τε καὶ καταλυ-
μαίνονται. Ἀλλὰ τούτων τὸ ἄστατον τῆς ὁρ-
μῆς καὶ ἀνυπότακτον ἢ ἀγία Σύνοδος ἀνακό-
πτουσα, ὠρισεν· ἵνα, εἴ τις μοναχὸς τῆς ἰδίας
ἀποδράσας μονῆς, εἰς ἕτερον μεταπέσοι μο-
ναστήριον, ἢ εἰς κοσμικὸν εἰσχωμάσοι καταγῶ-
γιον, αὐτὸς τε καὶ ὁ τοῦτον ὑποδεξάμενος ἀ-
φωρισμένος εἴη, ἕως ἂν ὁ ἀποφυγὼν ἐπανεέλ-
θῃ, ἐξ ἧς κακῶς ἐξέπεσε μονῆς. Εἰ μέντοι γε
ὁ Ἐπίσκοπος τινὰς τῶν μοναχῶν, ἐπὶ εὐλαβείᾳ
καὶ βίου σεμνότητι μαρτυρουμένους, εἰς ἕτε-
ρον μοναστήριον ἐπὶ καταστάσει τῆς μονῆς
θελήσῃ μετακομίσει, ἢ καὶ εἰς κοσμικὴν οἰκίαν,
ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἐνοικούντων, δοκιμάσει κατα-
στήσει, ἢ ἀλλαχόσε εὐδοκήσοι ἐπιστήσει, τού-
το, οὔτε τοὺς ὑποδεχομένους, οὔτε τοὺς μο-

ναχοὺς ὑποδίκους ποιεῖ» (Καν. Δ' Πρωτοδ.).

Τούτου χάριν, κατὰ τοὺς θείους καὶ Ἱε-
ροὺς Κανόνας, οἵτινες τοὺς τὰ τοιαῦτα τολ-
μώντας αὐστηροῖς ἐπιτιμίαις καθυποβάλλουσι,
διασκευασμένα ἢ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς
14ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ συνιστᾷ ὑμῖν ἀπαρεγκλί-
τως καὶ ἐπακριβῶς τηρεῖν τὰ κανονικῶς καθε-
στῶτα καὶ μηδένα τῶν μοναχῶν δέχεσθαι ἐν
τινι μονῇ τῆς καθ' ὑμᾶς θεοσώστου ἐπαρχίας
παρὰ γνώμην τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως, δίχα
τοῦ προσήκοντος ἀπολυτηρίου Γράμματος καὶ
κανονικῶς διευθετεῖν κατὰ τὴν ποιμαντορικὴν
ὑμῶν κρίσιν καὶ σύνεσιν τὰ εἰς τοὺς μοναχοὺς
καὶ μοναχὰς τῆς καθ' ὑμᾶς ἐκκλησιαστικῆς
παροικίας ἀφορῶντα.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος
† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
† Ὁ Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου ΑΝΤΩΝΙΟΣ
† Ὁ Κασσανδρείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
† Ὁ Πειραιῶς ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
† Ὁ Περιστερίου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Κεφαλληνίας ΣΠΥΡΙΔΩΝ
† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ
† Ὁ Ζακύνθου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
† Ὁ Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκά-
στρου ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Καρπαθάκης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 3427
Διεκπ. 1400

Ἀθήνησι τῇ 25.10.1993

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2564

Πρὸς

Τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν.

Ἀγαπητὰ τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου μετὰ θλίψεως βαθυτά-
της παρακολουθοῦμεν τὰ ὅσα ἀναληθῆ, ἀπα-
ράδεκτα καὶ ὑβριστικά δημοσιεύονται εἰς τὸ ὑ-
πὸ τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδόξου Ἐνώσεως
(Π. Ο. Ε.) ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις ἐβδομα-
διαῖον ἐντυπον ὑπὸ τὸν τίτλον «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ
ΤΥΠΟΣ».

Δυστυχῶς διαπιστοῦμεν ὅτι εἰς τὸ ἐν λόγω
ἐντυπον, ἐντεταγμένον εἰς κίνησιν ἐξωεκκλη-
σιαστικῶν ομάδων, εἰς τὰς ἐπιδιώξεις τῶν ὀ-
ποιῶν ἐντάσσεται ἢ διάβρωσις τοῦ ὑγιοῦς ἐκ-
κλησιαστικοῦ φρονήματος τῶν πιστῶν διὰ τῆς
σπιλώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ
τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν συνειδήσεων, ἐκ συ-
στήματος καὶ ἀπὸ ἐτῶν φιλοξενοῦνται ἄρθρα
καὶ εἰδήσεις συκοφαντικαὶ καὶ ἀναληθεῖς οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ ὑβριστικαὶ καὶ παραπλανητικαὶ ἐ-
πι τῷ ὡς ἄνω τέλει, ὅπερ ἐν τοῖς πράγμασιν
ὑποκινεῖ εἰς ἀνταρσίαν καὶ καταφρόνησιν τῆς
ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, σημεῖα τὰ ὅποια ἐκ τοῦ
ἀσφαλοῦς ὁδηγοῦν εἰς τὸ σχίσμα καὶ τοὺς ὀ-
λισθαίνοντας εἰς αὐτὸ εἰς χώρους ἐκτὸς τῆς
Ἐκκλησίας, ἤγουν εἰς παρασυναγωγάς.

Δι' ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω λόγους καταγ-

γέλλομεν ὑμῖν τὸ ὡς ἄνω ἐντυπον ὡς ἀντικ-
κλησιαστικὸν καὶ σχισματικόν, καταδεδικασμέ-
νον διορθοδόξως καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀγιορει-
τῶν πατέρων καὶ βριθὸν κακοδοξιῶν καὶ νοση-
ρᾶς ἰδεολογίας, συνιστῶμεν δὲ εἰς τὰ πιστὰ
τῆς Ἐκκλησίας τέκνα ὅπως ἐμμένοντες εἰς
τὴν ὑπακοὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ὑπ' Αὐ-
τῆς θεῖα κελεύσει πεπιστευμένων, νὰ μὴν ἀπο-
δέχωνται τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἐντύπου πα-
ραπληροφόρησιν, ἀποφεύγοντες τὴν ἀνάγνω-
σιν τούτου ὡς ψυχοφθόρου, καὶ νὰ συστρα-
τεύωνται περὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ ὁποῖα κατὰ
τοὺς ἱεροὺς Κανόνας εἶναι τὸ ταμεῖον τῆς σω-
τηρίας καὶ τῆς χάριτος.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τοὺς ἐξεργαζομένους
τὰ τοιαῦτα ἀτοπήματα γνωσθῆτω ὅτι καὶ δι'
αὐτοὺς, ὅπως εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν σχι-
σματικῶν καὶ αἰρετικῶν, ἡ ἀνοχὴ τῆς Ἐκκλη-
σίας ἔχει ὅρια, μὲ συνέπειαν, ἐὰν συνεχίσουν
νὰ ἐργάζωνται «τὰ ἔργα τοῦ σκότους», τὴν ὀ-
ριστικὴν ἀποκοπὴν τῶν ἐκ τοῦ σώματος Αὐτῆς
ὡς «ἀκοινωνήτοις κοινωνοῦντες».

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ,
Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Καρπαθάκης

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΝΑΖΑΡΕΤ ΙΗΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ*

Εἰς τὸ βαρυσήμαντον τοῦτο κείμενον ὁ Παῦλος, λέγει: «ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ». Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος Θεὸς εἶναι πηγὴ πνευματικοῦ φωτὸς καὶ ζωῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον, μεγίστη πραγματικὴ δυστυχία διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι νὰ διατελῇ ἐστερημένος τῆς κοινωνίας καὶ ζωογόνου

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σιασινίου
καὶ Σιατίστης κ. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ**

ἐπιδράσεως τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γενομένη ἱκανοποίησις εἶναι τὸ ἰσχυρὸν μέσον, διὰ τοῦ ὁποῦ ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἀδεκάστου καὶ ἀκάμπτου καὶ ἀπειροῦ Δικαιοσύνης Του.

Ἄλλὰ καὶ ἡ συγχώρησις θὰ ἦτο μονομερῆς καὶ ἑλλιπὴς σωτηρία, ἐὰν ὁ ἅπαξ συγκεχωρημένος ἤθελε πάλιν ἐξακολουθεῖ νὰ δουλεύῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν ὡς καὶ πρὶν συγχωρηθῆ. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο δύναται νὰ ἔχη μόνον ἢ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων διδομένη συγχώρησις. Ἄλλὰ δὲν συμβαίνει οὕτως εἰς τὸν πράγματι λαβόντα τὴν παρὰ Θεοῦ συγχώρησιν διότι συγχρόνως τῇ ἱκανοποιήσει τῆς θείας Δικαιοσύνης καὶ τῇ συγχωρήσει τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἢ συγκαίνια μεταξὺ Θεοῦ καὶ αὐτοῦ ἀποκαθίσταται, καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ ζωογονηθῇ πνευματικῶς ὁ μέχρι τοῦδε νεκρὸς ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ κατακείμενος καὶ νὰ μὴ πάθῃ ριζικὴν ἀναστάσιον καὶ μεταβολήν, ὁποῖαν μεταβολήν θὰ ἐπασχέ τις ἀποθαμμένος, ἐὰν αἴφνης ἀνίστατο εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολὴν λέγει: «Καὶ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς τοῖς παρὰ πτώμασι καὶ ταῖς ἁμαρτίαις... συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ καὶ συνήγειρεν»⁸⁴. Δηλαδή, οἱ πνευματικῶς νεκροὶ ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν των, ἐζωοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ⁸⁵. Ὁ λαβὼν λοιπὸν τὴν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παρεχομένην συγχώρησιν οὐ μόνον τὴν ἰδίαν συνείδησιν ἀναπαύει καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι δεδικαιωμένος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἐν ἑαυτῷ μέχρι τότε

βασιλευούσης ἁμαρτίας ἀπαλλάσσεται καὶ ἐλευθερῶνεται λαμβάνων δύναμιν ἠθικὴν ἐκ τῆς ἐν ἑαυτῷ ἐπιδράσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Οὕτω τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἦτοι ἡ καλὴ ἀγγελία τῆς δι' αὐτοῦ ἱκανοποιήσεως, εἶναι δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ σωτηρίαν πλήρη διὰ τὸν δυστυχῆ καὶ ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ὡς γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι»⁸⁶.

Εἰς ποίους ὁμως ἐνεργεῖ ἡ δύναμις τοῦ Εὐαγγελίου; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὐθέως ἀποκρίνεται: «παντὶ τῷ πιστεύοντι»⁸⁷. Ὁ «μόνος Δεσπότης καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός»⁸⁸ ἔδωκε τέλος εἰς τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ Νόμου, ὥστε τώρα ἐπιτυγχάνει τὴν δικαίωσιν καὶ τὴν σωτηρίαν μόνον ὁ πιστεύων εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ὄχι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐξαρτᾶ τὴν δικαίωσίν του ἀπὸ τὸν Νόμον, ὅπως ἐξαρτοῦν αὐτὴν οἱ ἀπιστήσαντες Ἰσραηλίται. Ἡ δύναμις τοῦ Εὐαγγελίου ἐνεργεῖ εἰς πάντα ὁ ὁποῖος πιστεύει, ἦτοι εἰς πάντα ὁ ὁποῖος ἀποδέχεται τὴν καλὴν ἀγγελίαν τῆς σωτηρίας ὡς ἀληθῆ καὶ διὰ τῆς πίστεως οἰκειοποιεῖται αὐτήν. Ἐνταῦθα κείται ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστιανισμὸς δὲν φαίνεται νὰ φέρῃ πανταχοῦ τοὺς καρποὺς τοὺς ὁποῖους ἰσχυρίζεται ὅτι φέρει διότι πρῶτον μὲν εἶναι πολλάκις τελείως ἄγνωστος ἢ οὐσιώδης καὶ κεντρικὴ του ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ ὅπου αὕτη εἶναι γνωστὴ ὑπὸ ὀλίγων πιστεύεται. Ἡ συνηθεστέρα ἔνστασις, τὴν ὁποῖαν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἦτοι τῆς μόνης ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκείας, οἱ πεπαιδευμένοι σήμερον προβάλλουν εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιβαλλομένη πίστις. «Ἀδύνατον, λέγουν, νὰ πιστεύσωμεν τοιαῦτα πράγματα». Ἄλλὰ διὰ τί ἀδύνατον; Μήπως ὁ Ἅγιος Θεὸς ἀπαιτεῖ πίστιν, ἢ ὁποῖα δὲν ἱκανοποιεῖ τὰς νομίμους ἀπαιτήσεις τοῦ ὁρθοῦ λόγου; Ποῖον γεγονὸς τῆς παγκοσμίου ἱστορίας εἶναι τόσο καλῶς ἀποδεδειγμένον καὶ μεμαρτυρημένον διὰ τοῦ αἵματος τῶν ἀξιοπίστων καὶ ἀκεραίων μαρτύρων αὐτοῦ ὅσον ἢ ἐκ τάφου ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ; Ποῖον γεγονὸς καλλίτερον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ μεμαρτυρημένον ὡς τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 573 τοῦ ὑπ' ἀρ. 15 τεύχους.

84. Ἐφεσίους, 2,1,5.

85. Πρὸβλ. Ἐφεσίους, 2,1-10.

86. Ρωμαίους, 1,16.

87. Ρωμαίους, 10,4.

88. Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Ἰούδα, στίχος 4.

ἠνάγκασε τὸν δραστηριώτερον διώκτην τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀρτισυστάτου χριστιανικῆς θρησκείας, τὸν ἐκ Ταρσοῦ Ἑβραῖον Σαῦλον, νὰ μεταβληθῆ εἰς τὸν θερμότερον Ἀπόστολον Παῦλον; Ποία ἀπόδειξις περισσότερον ἀναμφισβήτητος τῆς κατὰ γράμμα πληρώσεως τοσοῦτων προφητειῶν; Ποῖον ἐπιχείρημα πεισικώτερον ἐκ τῆς ὁμολογουμένως θαυμαστῆς ταχύτητος, μετὰ τῆς ὁποίας τὸ ταπεινὸν κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τοσοῦτον ταχέως, ἐν μέσῳ τοσοῦτων ἐμποδίων καὶ δυσχερειῶν, διεδόθη καὶ συνέκλεισεν εἰς τὴν σαγήνην αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἤδη αἰῶνος χιλιάδας ἀνθρώπων ἐκ παντὸς Ἔθνους; Οὕτω πολλοὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πεπαιδευμένων ἀρνοῦνται νὰ πιστεύσουν εἰς τὰς ὑπερφυσικὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ἐπιμένουν ἀρνούμενοι κατ' ἀρχὴν νὰ ἐξετάσουν τὰ ζητήματα ταῦτα καὶ ὑποβάλουν εἰς εἰλικρινῆ ἔρευναν τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποία ὁ Θεὸς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ ἐξησφάλισεν, ὅπως μείνη πᾶς τις ἀναπολόγητος.

Καὶ εὐλόγως γεννᾶται τὸ ἐρώτημα. Ἄρα γε τί πρέπει νὰ πιστεύῃ ὁ χριστιανός, ἵνα ἐνεργήσῃ ἐν αὐτῷ ὡς τελεσφόρος καὶ ἀποτελεσματικὴ δύναμις ἡ καλὴ ἀγγελία τῆς σωτηρίας;

Ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ὀφείλει νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀληθῶς εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀθλιότητι τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὅτι ἀληθῶς δὲν κατοικεῖ ἐντὸς τοῦ ἀγαθοῦ: «οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τοῦτ' ἔστιν ἐν τῇ σαρκί μου, ἀγαθόν»⁸⁹. Ὡσαύτως ὀφείλει νὰ πιστεύῃ ὅτι «ἐξέκλινε καὶ ἠχρειώθη»⁹⁰, ὡς διδάσκουν ὁ Προφητᾶναξ Δαβὶδ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ ψαλμωδὸς γράφει εἰς τὸν Π' ψαλμὸν του, ὅτι δὲν ὑπάρχει δίκαιος οὔτε εἷς δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς, ὁ ὁποῖος νὰ ἔχῃ διάνοιαν καθαρὰν ἀπὸ τὸν σκοτισμὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἰκανὴν νὰ ἐννοῇ τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἀλήθειαν δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς, ὁ ὁποῖος νὰ ζητῇ μὲ πόθον νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεόν⁹¹. Ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὑπὸ ἁμαρτίαν, ἀποδεικνύεται σαφέστατα ἀπὸ τὰς κακίας, αἱ ὁποῖαι πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἐπεκράτησαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Τὴν καθολικότητα τοῦ φαινομένου τῆς ἁμαρτωλότητος τῶν ἀνθρώπων δὲν μαρτυρεῖ μόνον ἡ Ἁγία Γραφή, Παλαιὰ⁹² καὶ Καινὴ Διαθήκη⁹³, ἀλλὰ καὶ ἡ θύραθεν Γραμματεία. Ὁ τραγικὸς ποιητὴς Σοφοκλῆς εἰς τὴν καλλίστην τῶν τρα-

γῶν τῆς Ἀντιγόνης ρητῶς μαρτυρεῖ: «ἀνθρώποισι γὰρ τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστὶ τοῦ ξαμαρτάνειν»⁹⁴, ὅλοι δὲ οἱ λαοὶ ζῶντες ἀνέκαθεν ἐν τῷ συναισθήματι τῆς ἁμαρτωλότητος καὶ ἐνοχῆς πάντοτε ἐζήτησαν διὰ διαφόρων μέσων νὰ καθάρουν ἑαυτοὺς ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ μοσθὸς δὲ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου εἶναι, ὡς διδάσκει ὁ θεόπνευστος λόγος, θάνατος: «τὰ γὰρ ὀφώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος»⁹⁵. Καὶ ποῖος ἐξετάζων κατὰ βάθος τὴν καρδίαν του δὲν εὐρίσκει αὐτὴν ἐστίαν φθόνου, μίσους, χαιρεκακίας, φιλαντίας, ὑπερηφανίας; Ποῖος εἰλικρινῶς κρίνων ἑαυτὸν θὰ δυσκολευθῆ νὰ πιστεύσῃ τὴν δῆλωσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὅτι ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι, ὡς διδάσκει ὁ Προφήτης Ἱερεμίας: «ἀπατηλὴ ὑπὲρ πάντα καὶ σφόδρα διεφθαρμένη»⁹⁶;

Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τόσον ἀπείρως δίκαιος καὶ ἅγιος⁹⁷, ὥστε εἶναι εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀδύνατον νὰ παραβλέψῃ τὴν ἁμαρτίαν, διότι ἄλλως ἔπρεπε νὰ ἀρνηθῆ τὴν ἰδίαν του φύσιν. Ὁ Θεὸς δηλονότι, ὡς εἶναι ἀγαθὸς καὶ σοφός, εἶναι καὶ δίκαιος καὶ ἡ δικαιοσύνη εἶναι μία τῶν οὐσιωδῶν ιδιοτήτων τοῦ Ὑψίστου. Ἡ ιδιότης τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ σχετίζεται ἀμέσως μετὰ τῆς ἰδιότητος τῆς ἀγιότητος τοῦ Θεοῦ. Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἰδιότης ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς συγκρατεῖ καὶ διέπει τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τεθειμένην τάξιν, τιμωρῶν μὲν τὸ κακόν, ἀμείβων δὲ τὸ ἀγαθόν. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς θείας Δικαιοσύνης δι' ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν «στομάτων τοῦ Θεοῦ»⁹⁸, τοῦ Προφήτου Ναοὺμ, διδάσκει: «Θεὸς ζηλωτῆς καὶ ἐκδικῶν Κύριος, ἐκδικῶν Κύριος μετὰ θυμοῦ, ἐκδικῶν Κύριος τοὺς ὑπεναντίους αὐτοῦ, καὶ ἐξαίρων αὐτὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Κύριος μακροθύμος, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ, καὶ ἄθρων οὐκ ἄθώσσει Κύριος ἐν συντελείᾳ καὶ ἐν συσσεισμῷ ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, καὶ νεφέλαι κονιορτὸς ποδῶν αὐτοῦ»⁹⁹.

(Συνεχίζεται)

89. *Ρωμαίους*, 7,18.

90. *Ρωμαίους*, 3,12.

91. *Ψαλμοί*, 13,2,3.

92. *Προβλ. Γενέσεως*, 8,21 ἐξ.

93. *Ἐφεσίους*, 2,3. *Ρωμαίους*, 3,10-17. *Α' Ἰωάννου*, 1,8: «Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν».

94. *Σοφοκλέους Ἀντιγόνη*, στίχοι 1023-1024.

95. *Ρωμαίους*, 6,23.

96. *Ἱερεμίου*, 17,9.

97. Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ οὔτε ἐκ τῆς ἀγιότητος ἐξαρτᾶται οὔτε πρὸς αὐτὴν ἐναντιοῦται, ἀλλ' ὡς διετύπωσε τὴν σχέσιν ταύτην ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Χρηστός Ἀνδρουτῆς «ἀμφοτέραι εἶναι ὁμοούσιοι δηλώσεις τῆς σχέσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἠθικὴν τάξιν τὴν ἐν τῇ συνειδήσει ἐκφαινόμενην καὶ ὑπὸ τῆς Ἀποκαλύψεως κηρυσσομένην». *Χρήστου Ἀνδρουτῆς, Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*, σελ. 69, Δευτέρα ἐκδοσις, Ἀθῆναι, 1956.

98. *Ἱερεμίου*, 1,9.

99. *Ναοὺμ*, 1,2,3.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Διάλογος καὶ ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, Μητροπολίτης Ἐφέσου*

Με πολλή συγκίνηση καὶ χαρὰ εὐρισκόμεθα σήμε-
ρα (19.5.1993) εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανε-
πιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἐγὼ προσωπικὰ ἐξ Ἀνατολῶν
πρὸς Δυσμὰς καὶ ἐκ Δυσμῶν πρὸς Ἀνατολὰς. Εὐχα-
ριστῶ θερμὰ διὰ τὴν πρόσκληση καὶ τὴν δυνατότητα
τοῦ Διαλόγου καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας τῶν
Θεολογικῶν Σχολῶν Graz καὶ Ἀθηνῶν καὶ PRO
ORIENTE, ἡ ὁποία δὲν εἶναι βέβαια κάτι τὸ νέον.

Τοῦ κ. Γρηγορίου Λαρεντζάκη
Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου τοῦ Graz

Πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν καὶ ὄχι μόνο διὰ μίανφορὰν
μᾶς ἐτίμησεν ὁ ἀγαπητὸς καθηγητὴς κ. Εὐάγγελος
Θεοδώρου. Γενικῶς ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Graz ἔ-
δειξε ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μεγάλο καὶ πραγματικὸν ἐν-
διαφέρον διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ Θεο-
λογίαν. Τὸ θερινὸν ἐξάμηνον τοῦ 1965 ἐκλήθη ὁ τότε
δάσκαλός μου εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλ-
κης, ὁ καθηγ. Κων. Καλλίνικος, διὰ νὰ διδάξῃ εἰς τὸ
Graz ὡς φιλοξενούμενος καθηγητὴς ἓνα ἐξάμηνο
Ὁρθόδοξη Θεολογία. Ἐγὼ ἔχω τὴν τιμὴ καὶ τὴν χα-
ρὰ νὰ διδάσκω ἐκεῖ ἀπὸ τὸ 1970 Ὁρθόδοξη Θεολο-
γία, ὅπου ἀπὸ τὸ 1990 ἔχομε καὶ Τμήμα Ὁρθόδοξου
Θεολογίας.

Εὐχῆς ἔργον καὶ ὀπωσδήποτε πολὺ χρήσιμος θὰ
ἦτο ἡ σύσφιγξις τῶν δεσμῶν καὶ ἡ ἐντατικοποίησις
τῆς συνεργασίας τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν, αἱ ὁ-
ποῖαι ἀσφαλῶς μποροῦν νὰ βοηθήσουν τόσον διὰ τῆς
διδασκαλίας ὅσον καὶ διὰ τῆς ἀντικειμενικῆς ἐρεύνης
πρὸς ἐξεύρεσιν λύσεων εἰς τὰ ὑπάρχοντα προβλήμα-
τα, διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς φοιτητῶν, προσκλήσεως ἐκα-
τέρωθεν καθηγητῶν, ἀνταλλαγῆς ἐπιστημονικῶν ἐκ-
δόσεων κ.λπ. Μία παρομοία συνεργασία εἶναι ἀπολύ-
τως ἀναγκαία, διότι καθὼς λέγει καὶ ὁ ἅγιος Μάρκος
ὁ Εὐγενικός «ὅτε δίστανται τινες ἀλλήλων καὶ οὐ
χωροῦσι πρὸς λόγους, δοκεῖ μείζων εἶναι καὶ ἡ μετα-
ξὺ τούτων διαφορὰ ὅτε δ' εἰς λόγους συνέλθωσι καὶ
ἐκάτερον μέρος νουνεχῶς ἀκροάσῃται τὰ παρ' ἐκατέ-
ρου λεγόμενα, εὐρίσκειται πολλάκις ὀλίγη ἢ τούτων
διαφορὰ». Γνωρίζομεν βεβαίως ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ

ἐμπόδια καὶ ἡ πραγματοποίησις τοῦ καθήκοντος τού-
του εἶναι κοπιαστικὴ ἐργασία. Ἄλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ
ἀνέφερε ὁ ἅγιος Μάρκος ὅταν μετέβῃ εἰς τὴν Σύνο-
δον τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας: «Καταφρονήσαντες
καὶ κόπων καὶ κινδύνων πρὸς τὸ διαπραγματεῦσα-
σθαι τὸ θεῖον ἔργον τῆς ἐνώσεως, ἐὰν ὁ Θεὸς εὐδο-
κῆσῃ, πρόδηλόν ἐστι, καὶ πρόθυμοί ἐσμεν καὶ ἡμεῖς
τὴν δυνατὴν ἐπιμέλειαν καὶ σπουδὴν Θεοῦ χάριτι
πρὸς τοῦτο συνεισενεγκεῖν, ἐπὶ καὶ τούτου χάριν ἀ-
φίγμεθα». Καὶ εἰς τὸν τρόπον καὶ τὴν βάσιν τοῦ Δια-
λόγου ἀναφέρεται ὁ Ἅγιος Μάρκος: «Χρὴ μετὰ ἀγά-
πης τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ἐπεὶ καὶ περὶ εἰρήνης ἐ-
στὶν ὁ λόγος... Χρὴ οὖν ἡμᾶς ταύτην ἀεὶ πραγματεῦ-
σθαι καὶ μάλιστα ἐν τῇ παρουσίᾳ τῶν λόγων ὕλη καὶ
ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους τῶν λόγων τὴν ἀγάπην τη-
ρεῖν». Καὶ τότε, ὅπως καὶ τώρα, τὰ προβλήματα, «ἡ
ὕλη τῶν λόγων» μεγάλα καὶ δύσκολα. Τὸ γνωρίζομεν!
Πλὴν ὁμως ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ ἀλλάξουν. Τὰ ἐπαναλαμβάνω μὲ λόγους τοῦ Ἁ-
γίου Μάρκου: «Ζητοῦμεν οὖν καὶ παρακαλοῦμεν ἐ-
πανελθεῖν εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἠνωμένοι
ὄντες τὸ αὐτὸ πάντες ἐλέγομεν καὶ οὐκ ἐν ἡμῖν σχί-
σμα», ἐτόνιζεν ὁ Ἅγιος. Βεβαίως δὲν πρόκειται ἐπι-
πολαίως καὶ ἀβασανίστως νὰ προχωρήσωμεν εἰς συμ-
βιβαστικὰς λύσεις, ἀλλὰ, ὡς τονίζει ὁ ἅγιος Μάρκος,
«Μετὰ πάσης ἀκριβείας εἰρηρικῶς τε καὶ ἀπλῶς καὶ
φιλικῶς αὐτὸ ἐξετάσαντες», «ὃ ἂν μετὰ ἀληθείας λέ-
γηται δεχόμεθα τε καὶ ἀσμένως περιπτυσσόμεθα ὃ δ'
ἂν μὴ οὕτως ἔχον ἡμῖν δοκῇ, κατὰ πόδας καὶ προφα-
νῶς ἐλέγχομεν καὶ ἀποβαλλόμεθα». Ὅντως μέγα
πρότυπον καὶ παράδειγμα πρὸς μίμησιν ὁ Ἅγιος
Μάρκος ὁ Εὐγενικός διὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς συνε-
χίσεως τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου τῆς ἀληθείας ἐν ἀ-
γάπῃ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀναγκαιότητα καὶ σκοπιμότη-
τα τῆς συνεργασίας πρὸς τοῦτο καὶ τῶν Θεολογικῶν
Σχολῶν πρὸς κοινήν, ἀντικειμενικὴν, ἐπιστημονικὴν
ἐπεξεργασίαν τῶν ὑπαρχόντων προβλημάτων. Τὴν πι-
στην μίμησιν τῶν ἀνωτέρω ἀπόψεων τοῦ Ἁγίου
Μάρκου ὁμολογοῦμεν ἀπεριφράστως πρὸς τοὺς ἡμε-
τέρους καὶ ἀναμένομεν καὶ ἐλπίζομεν ἀμειώτως ἀπὸ
ὄλους καὶ ὀπωσδήποτε καὶ ἐκ τῶν διαφορῶν ἀρμο-
δίων ὑπηρεσιῶν τῶν ἀδελφῶν τῆς Δύσεως.

Καὶ πάλιν εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ πνευματικὸν
τούτο συμπόσιον καὶ εὐχομαι, ὅπως ὁ Κύριος κατευ-
θῆνῃ τὰ βήματα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φωτίξῃ τὰ
πνεύματα καὶ θερμαίνῃ τὰς καρδίας ὄλων μας.

* Χαιρετιστήριος ὁμιλία ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐξ ἀφορμῆς διαλέξεως τοῦ εἰδικῶς
προσκληθέντος ὑπ' αὐτῆς Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου
τοῦ Graz Dr. Philipp Harmoncourt.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ

Ὁ νέος Ἅγιος τῆς Ὀρθοδοξίας

Ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Καλογεράς γεννήθηκε στὴν Πάτιμο. Σπούδασε Φιλοσοφία καὶ Φιλολογία στὴν Κωνσταντινούπολη. Σύμβουλοι καὶ ὑποστηρικτές του ἦταν: Οἱ Μαυροκορδάτοι καὶ οἱ Ὑψηλάντες οἱ ὁποῖοι καὶ τὸν προέτρεψαν νὰ γυρίσῃ στὸ νησί του γιὰ νὰ δημιουργήσῃ Σχολή.

Ἔτσι ιδρύθηκε τὸ 1713 ἡ Πατιμάς γύρω ἀπὸ τὸ Σπήλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως.

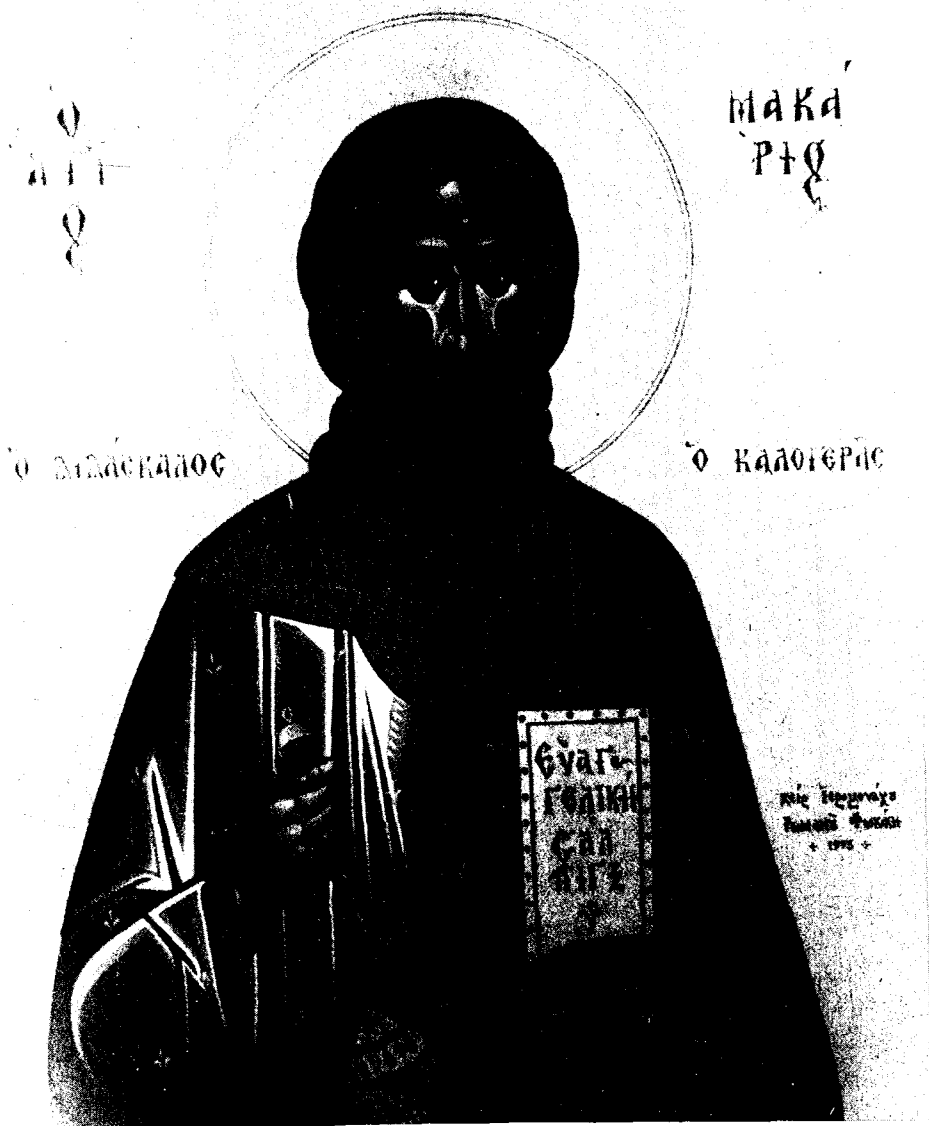
Στὴν ἀρχὴ ὁ Μακάριος δίδασκε μόνος. Σύντομα ἄρχισαν νὰ τὸν βοηθοῦν οἱ προχωρημένοι μαθητές του. Ἰδιαίτερος φίλος καὶ συνεργάτης του ἔγινε ὁ Γεράσιμος ὁ Βυζάντιος, πὺν ἔξακολούθησε τὸ ἔργο ὅταν, τὸ 1737, πέθανε ὁ Μακάριος.

Ἀπὸ ὅσα πολλὰ γράφτηκαν γιὰ τὴν Πατιμάδα, πολὺ ὠ-

ραῖα εἶναι ὅσα λέγει ὁ περίφημος Ρῶσος Μπάρσκυ, πὺν ἐμαθήτευσε κι αὐτὸς στὴ σχολὴ ἀπὸ τὸ 1737-1743: «Εἶναι ὁ Μακάριος ἀνὴρ ἐνάρετος, πρᾶος, ἄκακος, φιλόξενος... καὶ ἡ πρότερον ἔρημος καὶ ἄγνωστος νῆσος Πάτιμος, νῦν φημίζεται πανταχοῦ καὶ ἔνεκα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ ἔνεκα τῶν ἀρετῶν τοῦ σοφοῦ τούτου ἀνδρός... Διὰ τῆς ἐπιμελείας αὐτοῦ, τῆς δόξης καὶ τῆς σοφίας του ἐμεγαλύνθη ἡ σχολὴ αὐτὴ καὶ ἡ Πάτιμος εἶναι νῦν εἰς τοὺς ὑπὸ τὸν ζυγὸν δυστυχεῖς Ἕλληνας ἀντὶ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν».

Ὑστερα ἀπὸ τὸν Μακάριο ἡ σχολὴ ἔξακολούθησε τὸ ἔργο του. Στὴ σχολὴ φοίτησαν ἐπιφανεῖς ἄνδρες ὅπως ὁ Ἐμμανουὴλ Ξάνθος, ὁ Ἄνθιμος Γαζής, ὁ Φιλικὸς Δημήτριος Θέμελης, πολλοὶ Πατριάρχαι, Μητροπολίται καὶ ἄλλοι. Ἡ ἐπάξια ἀνακήρυξις του σὲ Ἅγιο ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔγινε στὴν τελευταία συνεδρίαση τῆς ἁγίας καὶ Ἱεράς Συνόδου τὸν μῆνα Αὐγούστο.

Τροπάρια στὸν Ἅγιο ἔγραψε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Δημητρίου, καὶ τὴν πρώτη εἰκόνα του ἀγιογράφησε ὁ διακεκριμένος Πάτιμος ἀγιογράφος Ἀρχιμανδρίτης Ρωμανὸς Φωκάκης. Ἡ μνήμη του ὀρίστηκε νὰ ἐορτάζεται τὴν 17ῃ Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΟΝ ΠΟΝΤΟ

Κοινωνοί και μέτοχοι τής ανιάτου νοσταλγίας τών αιμνήστων πατέρων μας για τήν άγιασμένη, μαρτυρική και άλησμόνητη γή τού Πόντου πραγματοποιήσαμε από τις 23 Μαΐου έως τις 5 Ιουνίου 1993 ένα προσκύνημα στη γενέθλια γή.

Γή τήν όποία πολλοί από τούς πατέρες μας έκλεισαν τούς σωματικούς όφθαλμούς τους, χωρίς να μπορέσουν να ξαναδοϋν. Τήν είχαν όμως κλείσει μέσα

Του πανοσ. άρχιμ. κ. **ΠΑΥΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ**
Ήγουμένου Ί. Μονής Παναγίας Σουμελά

στην καρδιά τους όλόκληρη. "Όταν τούς πλησίαζες τó ένοιωθες. Δέν περνούσε ήμέρα γι' αυτούς χωρίς να έπισκεφθοϋν νοερά τόν Πόντο. Ή χαρά, τά δάκρυα, ή άναπνοή τους, ή ανιάτη νοσταλγία πρόδιδε τó μυστικό τους. Τήν λατρεία για τόν Πόντο, τις πόλεις, τά χωριά, τά ποτάμια, τά παρχάρια, τούς ναούς, τά μοναστήρια, τήν γνήσια όρθόδοξη παράδοση τής Άνατολής, τήν όποία ως άτίμητο θησαυρό, μετέφεραν και παρέδωσαν στους νεώτερους. "Ω άγία κληρονομία τών πατέρων μας! Άραγε οί νεοέλληνες θά μπορέσουμε να συνειδητοποιήσουμε τόν πλούτο, τήν μοναδική άξία, τήν πνευματική δύναμη, τήν διαχρονικότητα τής πολυτίμου αυτής παρακαταθήκης πού με αίματα, μαρτύρια και παντός είδους θυσίες διέσωσαν οί πατέρες μας;

Ήδη όσοι έχουν μπολιαστεί από τήν κληρονομία τών πατέρων μας, γνωρίζουν κάθε σπιθαμή τού Πόντου. Τό ίδιο αισθανόμουναι και εγώ. Άν και πήγαινα για πρώτη φορά, τά χώματά του τά αισθανόμουναι γνώριμα.

Έψαχνα όπως έψαχναν οί παλαιοί πού γεννήθηκαν εκεί να βρω τόν τάδε ναό, τó τάδε σπίτι. Ήταν άδύνατο να μην γίνει αυτό. Ή άείμνηστη προ-γιαγιά μου Έλένη Κωφίδου - Σιαμανίδου, από τήν ένορία Σαμανάντων τής εϋανδρης Κρώμνης, φρόντισε να με μυήσει στα τής πατρίδος. Γι' αυτό χωρίς να τó καταλάβω μόλις άντίκρισα τήν δοξασμένη Τραπεζούντα, αναλύθηκα σε λυγμούς.

Για μένα ήταν σαν να προσκυνά κι αυτή πού μου μετέδωσε τόν έρωτά της για τόν Πόντο τόν δικό της Πόντο, και τήν λατρεία της για τήν χλιστραγουδισμένη Κρώμη όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε.

Άπό πολυ παλαιά έχουν γραφεί όδοιπορικά για τόν Πόντο. Άπό τά προ τής άνταλλαγής, άντλοϋμε ποικίλες πληροφορίες για τήν ζωή τών κατοίκων. Τά μετα τόν έκπατρισμό τά διακρίνει ή σύγκριση με τó χθές και ή νοσταλγία.

Κοινός παραμένει ό θαυμασμός για τó φυσικό κάλλος τού Πόντου. Έγώ δέν θά ακολουθήσω τήν συνήθη πορεία. Δέν έχω πρόθεση να άδικήσω καμιά πόλη τού Πόντου. Όλες είναι πανέμορφες. Θα σταθώ σε όρισμένα μόνο σημεία πού έκαναν τó προσκύνημά μας ξεχωριστό. Ζήσαμε ιδιαίτερα συγκινητικές στιγμές πού θά μείνουν ανεξίτηλα χαραγμένες στη μνήμη μας. Τήν άναφορά σε ιστορικά γεγονότα τήν θεωρώ άπαραίτητη μιá πού αυτά μάς φόρτισαν συναισθηματικά και δυστυχώς στους περισσότερους παραμένουν άγνωστα.

25 Μαΐου 1993

Στις 25 Μαΐου φτάσαμε στην όμορφη και όχυρη πόλη με τούς λαξευτούς τάφους τών Μιθριδατών, τήν Άμάσεια. Πατρίδα τού Άγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τού Τήρωνος. Ρίγη συγκινήσεως διαπερνούν κάθε έλληνοπόντιο στο άκουσμα και μόνο τής πόλεως αυτής. Τό 1921 λειτούργησαν στην Άμάσεια τά Κεμλικά «Δικαστήρια Άνεξαρτησίας». Ό,τι πολυτιμότερο είχε να επιδείξει ό Πόντος εξ έπόψεως μορφώσεως, οίκονομικής εϋρωστίας και πίστεως στα ιδανικά τού γένους «δικάστηκε» και άπαγχονίσθηκε στην πλατεία τής Άμάσειας.

Με δακρυβρέκτους τούς όφθαλμούς στην ποτισμένη με αίμα πλατεία τελέσαμε τρισάγιο για τήν άνάπαυση τών ψυχών τους και έν συνεχεία υπό τούς ήχους τής άθάνατης ποντιακής λύρας και κάτω από τά περιέργα βλέμματα τών κατοίκων τραγουδήσαμε, έναποθέτοντας εϋλαβικά άντι στεφάνου, δάκρυα.

Οί σκέψεις μας εκείνη τήν ώρα άνέσυραν τις φωτεινές μορφές τού έθνομάρτυρα άγίου Έπισκόπου Ζήλων Εϋθυμίου Άγριτέλλη, πού συνεπεία τών κακουχιών απέθανε στις άπάνθρωπες φυλακές τής Άμασειας, ψάλλοντας τόν νικητήριο παιάνα «Χριστός Άνέστη».

Τού σεβασίμου γέροντα Πλάτωνα Άϊβαζίδη, πρωτοσυγκέλλου τού μητροπολίτου Άμασειας Γερμανού, πού άπαγχονίσθηκε έν μέσω 68 προκρίτων και έπιφανών άνδρών τού Πόντου και έπί τού τιμίου του στήθους τοποθετήθηκε από τούς δημίους του, ή αίτία

της θανατικής καταδίκης όλων. 'Αξίζει να θυμηθούμε τις τελευταίες στιγμές των μαρτύρων αυτών. 'Εφ' ὅσον τὸ ἐπίσημο ἑλληνικὸ κράτος θέλει νὰ κρατᾶ τὴν ἱστορία τοῦ ποντιακοῦ ἑλληνισμοῦ μακριὰ ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ προτιμᾷ νὰ τρέφῃ τοὺς νέους μας μὲ ξυλοκέρατα, ἔμεις ἔχουμε τὸ χρέος καὶ τὴν εὐθύνη νὰ συμπληρώσουμε αὐτὸ τὸ μεγάλο κενό, δημοῦργημα τοῦ νεογραικιλισμοῦ.

Ὁ καταδικασθεὶς καὶ διασωθεὶς Παντελῆς Βαλιούλης στὶς ἀναμνήσεις του γράφει: «Τὴν ἐπομένην 5 Σεπτεμβρίου 1921, Κυριακὴν πρωτὶ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ἀκραῖα δωμάτια τοῦ φρουρίου τελεῖται ἡ θεία λειτουργία ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ ἱερέως παπα-Γιώργη, ἀπὸ τὸ "Ακ-νταγ Ματὲν καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Βασιλείου Φελέκη. Πάντες προσήλθον καὶ μετ' εὐλαβείας παρηκολούθησαν τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἐὰν ἔχη ἡ χριστιανικὴ ἱστορία παρομοίας λειτουργίας, ἄς προσθήσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ἐκείνην. Ψάλλεται ἡ ἱερὰ ἀκολουθία καὶ λυγμοὶ διακόπτουν αὐτὴν πανταχόθεν. Γονυκλισίαι, συγκινήσεις καὶ κλονισμοὶ ὁλόσωμοι διὰ τὴν προβλεπομένην ἄδικον θανάτωσιν τῶν πλείστων ἐκ τῶν παρισταμένων συνεπαίρουν ὅλους μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς».

Ὁ πρωτοσύγκελλος Πλάτων γέρων 70 ἐτῶν διὰ λόγων μεστῶν πίστεως καὶ θάρρους ἐμψυχώνει τοὺς πάντας. Ὁ ἱεροδιάκονος Βασίλειος Φελέκης προσπαθεὶ νὰ ἐμψυχώσῃ καὶ αὐτὸς μὲ ὠραίους λόγους καὶ καταφανῆ συγκίνησι τὸ ἐκκλησίασμα καὶ καταλήγει μὲ τὴν ἐξῆς ὠραία καὶ ἐπίκαιρον παραβολήν: «Ὅταν ἔτρωγε ἡ αἶγα ἡ ἄμυαλη τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου τὸ κλῆμα τῆς ἔλεγε: "Ὅσο κι ἂν φᾶς ἀλύπητα τὰ πράσινα μου φύλλα, καινούργια θὰ βλαστήσουνε κλωνιὰ σταφυλοβόλα πού ὁ χυμὸς τους θὰ εἶναι σπονδὴ στὸ σφᾶξιμό σου».

Ὑστερα κοινωνοῦν ὅλοι τῶν θείων Μυστηρίων μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν πρωτοσύγκελλο Πλάτωνα ὁ ὁποῖος ἀναφωνεῖ: «Συγχωρήσέτε με καὶ ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ αἱμᾶς».

Ἐπιλεκτοὶ ἀνάμεσα στοὺς ἐπιλέκτους οἱ εὐγενεῖς Τραπεζούντιοι Ματθαῖος Κωφίδης καὶ Νικόλαος Καπετανίδης. Ὁ πρῶτος βουλευτὴς Τραπεζούντος στὴν Τουρκικὴ Βουλὴ, στενὸς συνεργάτης τοῦ μητροπολίτη Χρυσάνθου, πρὶν νὰ ὀδηγηθῆ στὴν ἀγχόνη ἔστειλε τὴν τελευταία του ἐπιστολὴ στὴν οἰκογένειά του. Λιτὴ χωρὶς πολλὰ λόγια, μεστὴ ὅμως ἀπὸ πίστη στὸν Θεό:

*«Φυλακαὶ Τιμαρχανὲ (Φρενοκομείου) Ἀμασειᾶς,
15 Σεπτεμβρίου 1921*

*Φιλτάτη Οὐρανία,
Χθές, ἡμέραν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἐπαρου-*

σιάσθην εἰς τὸ δικαστήριον Ἰστικλάλ (ἀνεξαρτησίας). Καμμίαν ἐλπίδα δὲν ἔχω πλέον' σήμερα θὰ δοθῆ ἡ ἀπόφασις, ἡ ὁποία θὰ εἶναι καταδικαστικὴ. Σᾶς ἀφήνω ὑγείαν καὶ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Παναγᾶθου. Περιττὰ τὰ πολλὰ λόγια. Θάρρος καὶ ἐγκατέρησις καὶ ἐλπίς ἐπὶ Κύριον, διὰ νὰ ἡμπορέσης τὸ κατὰ δύναμιν νὰ σηκώσης τὸ βαρὺ φορτίον σου. Σᾶς γλυκοφιλῶ ὅλους.

Ὁ Ματθαῖος σου.

Υ.Γ. Εἰς τὰ φίλτατα τὴν εὐχὴν μου, καλὴν πρόοδον καὶ καλὴν διαγωγὴν, ὅπως ἡ ψυχὴ μου καὶ μακρόθεν ἀγάλλεται.

Ὁ ἴδιος».

Ὁ εὐγενὴς ἄρχοντας μετὰ τὴν εἰς θάνατον καταδίκη του ἀναφώνησε: «Ἀδέλφια, κάποτε ἀπὸ λογῆς - λογῆς ἀρρώστεις, ἀπὸ γηρατεῖα θὰ ἀποθάνωμεν. Τὸ τουρκικὸν δικαστήριον μᾶς ἔκαμε τὴν χάριν νὰ ἀποθάνωμεν διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχει ὠραιότερος θάνατος»;

Ὁ δεῦτερος, ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος «ΕΠΟΧΗ», νεώτατος μόλις 32 ἐτῶν μὲ τόλμη καὶ θάρρος τὴν ὥρα τῆς δίκης διακόπτει τὸν πρόεδρο καὶ διορθώνει τὸ κατηγορητήριον: «Κάνετε λάθος κ. πρόεδρε, δὲν ἠγωνίσθημεν διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Πόντου, ἀλλὰ διὰ τὴν ἔνωσιν τοῦ Πόντου μὲ τὴν μητέρα Ἑλλάδα».

Σεπτέμβριος τοῦ 1921. Μῆνας τῶν ἰκρωμάτων στὴν Ἀμάσεια. Θὰ παραμείνῃ βαθεῖα χαραγμένος στὴ μνήμη τοῦ ποντιακοῦ ἑλληνισμοῦ. Τὰ τίμα σώματα τῶν μαρτύρων ἔγιναν φλόμπουρα στὶς ψυχές μας. Γιατὶ μέσα στὴν ἐπικρατοῦσα πνευματικὴ σύγχυσι νὰ μὴν μπολιάσουμε τοὺς νέους μας μὲ τὰ ἰδανικὰ τῶν ἡρώων τῆς Ἀμασειᾶς; Ἐχουν ἄραγε τὸ δικαίωμα οἱ ἐκάστοτε ὑπεύθυνοι νὰ κρατοῦν τοὺς νέους μας μακριὰ ἀπὸ τὶς δροσερὲς πηγές τὶς μεστὲς σοφίας καὶ ἔθνικῶν διδαγμάτων;

27 Μαΐου 1993

Πανέμορφη προβάλλει μπροστὰ μας ἡ πολύπαθη Κερασούντα. Στὸ βάθος διακρίνουμε τὸ μικρὸ καὶ μοναδικὸ νησάκι τοῦ Εὐξείνου, τὴν Ἀρητιάδα.

Σὲ κάποιον σημεῖο πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν παραλιακὸ δρόμο δεσπόζει ὁ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὠραιότατος. Λειτουργεῖ ὡς μουσεῖο. Καὶ στὰ Κοτύωρα μὲ χαρὰ διαπιστώσαμε ὅτι ὁ εὐμεγέθης ναὸς τῆς Ὑπαπαντῆς ἐπιδιορθώνεται γιὰ τὸ ἴδιο σκοπὸ. Δίπλα ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόλαο σώζεται καὶ λειτουργεῖ τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο. Τὸ κτίριο ὠραιότατο καὶ ἐπιβλητικὸ.

(Συνεχίζεται)

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΛΑΜ*

Πολύς λόγος γίνεται τὸν τελευταῖο καιρὸ, —ιδίως μετὰ τὴν κατάρρευση τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη— γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως ὅτι ἐν πολλοῖς ἔχομε *Ὁρθοδοξολογία*. Πολὺ σωστὰ ὑπογραμμίστηκε ἀπὸ προηγούμενους ὁμιλητὲς ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία σὲ καμιά περίπτωση δὲν εἶναι ἰδεολογία. Ὁ π. Ἐλισσαῖος Σιμωνοπετρίτης, ὁ π. Ἐμμανουὴλ Κλάψης κ.ἄ. ἐπίσημαναν οὐσιώδη χαρακτηριστικά της, ὅμως δὲν ἄκουσα τὸ βασικότερο, —ἴσως γιὰτὶ θεωρήθηκε αὐτονόητο— ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ Ἐκκλησία εἶναι *κιβωτὸς σωτηρίας τῶν πιστῶν*

Τοῦ κ. **I. M. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗ**

Δ/ντοῦ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱ. Συνόδου

καὶ ὅτι τὸ πλήρωμά της, ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι συνδεόμαστε μαζί της ὄχι μόνο μετὰ τὸ βάπτισμα καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια, μὰ μετὰ τὴν συνεχῆ *εὐχαριστιακὴ ζωὴ*, ποὺ μετὰ τὴν ἐξομολόγησι οὐδέποτε ἀφίσταται ἀπὸ τὴν *μετάνοια*. Γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτό ὅτι στὴν Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει καμιά θέσι οἰασθήποτε μορφῆς *ἐθνοφυλετισμὸς* ἢ *ἐκκοσμίκευση*. Ἡ ὀρθόδοξη κοινωνία εἶναι κοινωνία *εἰρήνης* καὶ *καταλλαγῆς*, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἀδιανόητη ἢ ἀντιπαράθεσι, πολεμικὴ κ.λπ. μετὰ τὴν διαμόρφωσι διαφόρων σχημάτων πρὸς ἄλλα χριστιανικὰ δόγματα ἢ καὶ θρησκείας. Μόνο μετὰ τὸν διάλογο ἢ Ὁρθοδοξία βρίσκεται σὲ ἐπαφὴ μαζί τους καὶ πάντοτε μέσα σὲ πλαίσια ἀλληλοκατανόησι καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ στάσι τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ *Ἰσλάμ*.

Ἀξίζει νὰ δοῦμε τίς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τίς ἰσλαμικὲς χώρες τῆς Μεσογείου μέσα στὴν τελευταία δεκαετία. Θὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸν *Λίβανο*. Μέσα στὴν ἀντάρα τοῦ πολέμου, τὸ 1982 ἡ Χριστιανικὴ Ἀλληλεγγύη τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἔστειλε 143.000 κουτιά γάλα ἀξίας 7.150.000 δρχ. γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Λιβάνου. Τὸ 1990 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σεραφεὶμ ἀπηύθυνε ἔκκλησι γιὰ εἰρήνευσι στὴν ταραγμένη αὐτὴ γωνιά τῆς Μεσογείου ζητώντας τὴν συμπαράστασι τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, στοὺς ὁποίους ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων:

«Πιστεύομεν, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, ὅτι ἡ εἰρήνευσι εἰς τὴν περιοχὴν δὲν ἀποτελεῖ καθήκον μόνον τῶν πολιτικῶν,

* Εἰσήγησι στὸ Διεθνὲς Συνέδριον «Ἡ Ὁρθοδοξία στὴν νέα εὐρωπαϊκὴ πραγματικότητα», ποὺ ὀργάνωσε ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων στὸ Πνευματικὸ Κέντρο «Παναγία ἢ Φιλανθρωπινή», Ὁρμύλια Χαλκιδικῆς, 2 Ἰουλίου 1993. Τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκπροσώπησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιος, Ἱερισσοῦ, Ἀρδαμερίου καὶ Ἀγίου Ὁρους κ. Νικόδημος, ὁ Πρωτ. κ. Στ. Ἀβραμίδης, Γραμματεὺς τῆς Συνόδ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Ἱ. Μ. Χατζηφωτῆς.

οἱ ὁποῖοι ἄλλωστε μέχρι στιγμῆς οὐδὲν τὸ μόνιμον ἐπέτυχον, ἀλλὰ ἴσως περισσότερον ἡμῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπιβάλλεται νὰ ἀναπτύξωμεν πρωτοβουλίας, διὰ τὴν ἐπίτευξι ὀριστικῆς λύσεως. Παρακαλοῦμεν, ἐπὶ τούτοις, Ὑμᾶς ὅπως ἐνώσητε μεθ' ἡμῶν φωνὴν συμπαραστάσεως καὶ διαμαρτυρίας πρὸς τοὺς διεθνεῖς Ὀργανισμοὺς, ἀλλὰ καὶ νὰ προβῶμεν εἰς τὰς ἐνεργείας ἐκείνας, τὰς ὁποίας θὰ κρίνωμεν ἀπαραιτήτους διὰ τὴν παγίωσι εἰρήνης εἰς τὸν Λίβανον καὶ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ ἀποδεκατιζομένου Λιβανικοῦ λαοῦ...».

Μὲ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο ὁ Πρέσβυς τοῦ Λιβάνου στὴν Ἀθήνα ἐξέφρασε τίς εὐχαριστίες τῆς Λιβανικῆς Κυβέρνησι καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ Λιβανικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν πρωτοβουλία του, τὴν ὁποία χαρακτήρισε ὡς τὴ μοναδικὴ σχετικὴ ἐνέργεια γιὰ εἰρήνευσι τῆς χώρας του.

Ὅταν τὸ 1985 ἡ πείνα θέριζε τὰ παιδιὰ τοῦ *Σουδάν*, ἡ Χριστιανικὴ Ἀλληλεγγύη ἀπέστειλε 165.000 κιβώτια γάλακτος ἀξίας 11.500.000 δρχ.

Κατὰ τὸν Πόλεμον τοῦ Κόλπου ἡ Χριστιανικὴ Ἀλληλεγγύη ἔστειλε στὴν *Ἰορδανία* γιὰ τοὺς πρόσφυγες ἀπὸ τὸ Κουβέιτ 150 κιβώτια γάλα ἀξίας 825.000 δρχ., 126 χαρτοκιβώτια ὀρούς ἀξίας 250.000 δρχ. καὶ 18 κιβώτια ρουχιμοῦ.

Γιὰ τὸ θέμα τῶν Ἑλλήνων ὁμήρων στὸ *Ἰράκ* ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεὶμ προέβη σὲ ἐπανεπιλημμένες ἐνέργειες πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς χώρας αὐτῆς Σαντάμ Χουσεῖν, ποὺ ἀσφαλῶς συντέλεσαν στὴν ἀπελευθέρωσίν του, παράλληλα μ' ἐκείνες τοῦ Προέδρου τοῦ ΠΑΣΟΚ Ἀνδρέα Παπανδρέου. Σὲ ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλε στίς 24 Αὐγούστου 1990 πρὸς τὸν «Ἀρχηγὸ τοῦ Θρησκευτικοῦ Ἰσλαμικοῦ Ἰρακικοῦ Ἔθνους» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεὶμ ζητοῦσε «ἐν ὀνόματι τοῦ Μεγάλου Θεοῦ τῆς Εὐσπλαγχνίας καὶ τοῦ Ἐλέους» νὰ ἐπιτραπῆ ἢ ἐπάνοδός του στὴν πατρίδα γῆ:

«... Φρονοῦμεν ὅτι τὸ Ἔλεος καὶ ἡ Εὐσπλαγχνία τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Θεοῦ καὶ Πατρός, ἡ ὁποία εἶναι ὁ χρυσοῦς ἐνωτικὸς κρίκος μεταξὺ Θρησκευτικῶν Ἀρχηγῶν, θὰ εὐλογῆσι τὴν τοιαύτην ἀνθρωπιστικὴν καὶ ἐκτὸς πάσης ἄλλης σκοπιμότητος Πράξι καὶ Χειρονομίαν Σας, ἐπ' ἀγαθῶ καὶ εἰρήνῃ τοῦ Σύμπαντος Κόσμου καὶ Δόξαν Θεοῦ καὶ Πατρός πάντων ἡμῶν».

Στίς 24 Ἰανουαρίου 1991 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηύθυνε διὰ τῶν ραδιοτηλεοπτικῶν δικτύων τῆς χώρας ἔκκλησι γιὰ νὰ σταματήσῃ ὁ πόλεμος ποὺ εἶχε ξεσπάσει καὶ μαινόταν στὸν Περσικόν:

«... Αἱ φοβεραὶ συνέπειαι τοῦ πολέμου τούτου, παγκοσμίως εἶναι τόσοστρομεραὶ, ὥστε καὶ οἱ πλέον ἀνενημέρωτοι ἀνθρωποὶ αἰσθάνονται τὴν φρίκην καὶ τὸ δέος. Ἄλλωστε, τὰ μέσα ἐνημερώσεως μεταφέρουν καὶ εἰς τὴν τελευταίαν καλύβην τὴν ἀπαισίαν εἰκόνα τοῦ ὀλέθρου καὶ οἱ πάντες τὰ πάντα γνωρίζουν. Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς καταστά-

σεως άπευθύνομεν δημοσίαν έκκλησίαν πρὸς πάντα άνθρωπον, ὅπου γῆς καὶ καλοῦμεν ἅπαντας εἰς συναγεμὸν εὐθύνης καὶ ἀγάπης, ὥστε νὰ κινητοποιήσουν κάθε δύναμιν πρὸς κατάπαυσιν τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ πολέμου».

Μὲ ἐντολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου σὲ ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ἀθήνας ψέλνονταν Παρακλήσεις στὴν Παναγία «ὑπὲρ εἰρήνης καὶ καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου». Παρὰ τὸ «ἐμπάργκο» μέσω τῆς Ἰρακινῆς Πρεσβείας στὴν Ἀθήνα τὸ 1992 καὶ τὸ 1993 ἔγιναν δύο ἀποστολές ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας στὸ Ἰράκ μὲ φάρμακα καὶ παιδικές τροφές¹.

Ἀπὸ τὸν Νοέμβριο 1990, κάθε Δευτέρα καὶ Πέμπτη ἢ Παρασκευὴ μιὰ Ἐνορία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δεξιωνόταν σὲ ξενοδοχεῖο τῆς Πλατείας Βάθης 200 παιδιὰ προσφύγων *Κούρδων* μὲ προσφορὰ γλυκισμάτων, σοκολατῶν καὶ γάλακτος. Σὲ κάθε γυναίκα Κούρδου πρόσφυγα στὴν Ἀθήνα, ποὺ γεννοῦσε, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν κατέβαλλε τὸ ποσὸ τῶν 50.000 δρχ. ὡς πρῶτο βοήθημα. Ἀλλὰ καὶ ἔκκληση πρὸς τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν γιὰ τὴ συντελούμενη εἰς βάρος τῶν Κούρδων γενοκτονία ἀπηύθυνε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ καταγγέλλοντας τὴν ἐπιχειρουμένη ἐξολόθρευση «ένος ἀθώου λαοῦ»:

«... Πιστεύομεν ὅτι ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως στίγμα διὰ τὴν παγκόσμιον διεθνή κοινωνίαν τὸ γεγονός ὅτι ἀνέχεται αὕτη ἐν πολλοῖς παθητικῶς καὶ ἀδιαμαρτυρήτως τὴν ἐγκληματικὴν εἰς βάρος τῶν Κούρδων γενοκτονίαν καὶ τὴν συστηματικὴν προσπάθειαν ἐξολοθρεύσεως ἐνὸς ιστορικοῦ λαοῦ. Ἐνώπιον τῆς τοιαύτης ἐπιχειρουμένης ἀνοσιουργίας καὶ ἐνώπιον τῆς ἀδικίας ἣτις διαπράττεται εἰς βάρος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σιωπᾷ οὔτε βεβαίως ἐνσυνειδήτως νὰ ἡρεμῇ καὶ νὰ εἰρηνεύη...».

Τὸν Φεβρουάριο 1993 ὁ ὁμιλῶν μαζί μὲ μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου μετέβη στὶς Βρυξέλλες καὶ συμμετέσχε ἐκπροσωπώντας τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ στὶς ἐκδηλώσεις ποὺ ὀργάνωσε τὸ Κουρδικὸ Κοινοβούλιο, τὸ ὁποῖο ἐδρεῦει ἐκεῖ γιὰ τὰ δίκαια τοῦ Κουρδικοῦ λαοῦ. Ἀπηύθυνε χαιρετισμὸ καὶ κατήγγειλε ὅσα εἰς βάρος τῶν Κούρδων διαδραματίζονται.

Μὲ θερμότητα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος χαιρέτισε τὸ Α' καὶ τὸ Β' Συνέδριο Ὁρθοδοξίας καὶ Ἰσλάμ, ποὺ ὀργάνωσε στὴν Ἀθήνα (1990 καὶ 1992) στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τὸ Πολεμικὸ Μουσεῖο ἀντίστοιχα τὸ Μορφωτικὸ Τμῆμα τῆς Πρεσβείας τῆς Ἰσλαμικῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἰράν στὴν Ἀθήνα σὲ συνεργασία μὲ τὸν Σύνδεσμο Ἑλληνοϊρακινῆς Φιλίας, τοῦ ὁποῖου Πρόεδρος ὑπῆρξε ὁ ἀείμνηστος Ἀντώνης Τρίτσης καὶ στὰ ὁποῖα ἔλαβαν μέρος διαπρεπεῖς Ἕλληνες καὶ Ἰρανοὶ ἐπιστήμονες. Στὸ δεῦτερο Συνέδριο ἀπηύθυνε χαιρετισμὸ καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος.

Ἀπὸ 1 ὡς 8 Ἰουνίου ὁ ὁμιλῶν μετέβη ὡς ἀπεσταλμέ-

νος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ στὴν Τεχεράνη, ὅπου τὸν ἐκπροσώπησε στὸ 4ο ἐτήσιο μνημόσυνο ἀπὸ τὴν ἐκδημία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἰρακινῆς Ἐπανάστασης καὶ ἰδρυτῆ τῆς Ἰσλαμικῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἰράν ἰμάμη Χομεϊνὶ καὶ ἐπέδωσε εἰρηνικὸ μῆνυμα συνεργασίας πολιτιστικῆς καὶ φιλίας στὸν σημερινὸ ἀρχηγὸ τῆς Ἰρακινῆς Ἐπανάστασης ἰμάμη Ἀλίε Χαμενεϊ, στὸ ὁποῖο τονίζονταν ἡ ἀνάγκη νὰ διατηρηθοῦν καὶ νὰ ἐνισχυθοῦν οἱ ὑφιστάμενες σχέσεις. Παράλληλα ὁ ὁμιλῶν ἔλαβε μέρος στὸ Ἰσλαμικὸ Συνέδριο, ποὺ συνήλθε στὰ πλαίσια τοῦ μνημοσύνου, ὡς μόνος Ὁρθόδοξος σύνεδρος, καὶ ἔδωσε συνεντεύξεις στὴν ἰρακινὴ τηλεόραση, ραδιοφωνία, ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Ὁ Τύπος τῆς Τεχεράνης (ἀγγλόφωνος, ἀραβόφωνος, περσόφωνος) ἔδωσε ἰδιαίτερη δημοσιότητα στὸ μῆνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ.

Παράλληλα συμμετέχομε στὸ διάλογο μὲ τὸ Ἰσλάμ στὴν *Αἴγυπτο*. Προσωπικὰ ἔχομε τὸν συντονισμό τῆς Ἐπιτροπῆς Θρησκευτικῶν τοῦ Συνδέσμου Ἑλληνο-Αἰγυπτιακῆς Φιλίας. Ἦδη ἀναπτύσσονται ἐπαφές καὶ σχέσεις μὲ τὴ Τζαμαχίρια τῆς *Λιβύης* καὶ ἔχει πραγματοποιήσει σχετικὲς διαβουλεύσεις μὲ τὸν Πρόσβη τῆς στὴν Ἀθήνα ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

Νὰ ἀναφερθεῖ πρέπει ἀκόμη ὅτι γενικώτερα ἡ Ὁρθοδοξία καλλιεργεῖ σχέσεις εἰρήνης καὶ φιλίας μὲ τὸ Ἰσλάμ. Συνεχίζεται μ' αὐτὸ δια-θρησκευτικὸς διάλογος μὲ πρωτοβουλία τοῦ *Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου* καὶ μὲ Πρόεδρο ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς τὸν Μητροπολίτη Ἑλβετίας Δαμασκηνό. Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὅπως καὶ ὁ προκάτοχός του Δημήτριος τὸ 1987, εἶχε τὸν περασμένο Μάιο στὸ *Κάιρο*, τὴ *Συρία* καὶ τὸ *Λίβανο* ἐγκάρδιες συναντήσεις μὲ τοὺς θρησκευτικοὺς ἡγέτες τῶν Μουσουλμάνων παρουσία τῶν Πατριαρχῶν *Ἀλεξανδρείας* Παρθένιου καὶ *Ἀντιοχείας* Ἰγνάτιου. Ὁ Πατριάρχης Παρθένιος μάλιστα ἔχει κατηγορηθεῖ γιὰ τὶς σχέσεις ποὺ καλλιεργεῖ μὲ τὸν ἰσλαμικὸ κόσμο γιὰ «συγκρητισμὸ»!

Τέλος πρέπει νὰ εἰπωθεῖ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ συντηρητικὸς Πατριάρχης *Ἱεροσολύμων* Διόδωρος παρέθεσε πρόσφατα στὴν πατριαρχικὴ ἐπαυλὴ τῆς Γαλιλαίας μεγάλη δεξίωση πρὸς τιμὴν τοῦ νέου θρησκευτικοῦ ἡγέτη τῶν μουσουλμάνων τῆς Ἀγίας Πόλεως καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι κατὰ τὴν κατάληψη τοῦ ξενώνα τοῦ Τ. Προδρόμου, ποὺ ἐλπίζομε ὅτι μέσα στὸ καλοκαίρι θὰ ἐπιστραφεῖ στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, εἶχε τὴ συμπαράσταση καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἀρχῶν τῶν μουσουλμάνων.

Πιστεύω ὅτι τὰ στοιχεῖα ποὺ παρέθεσα, ἄγνωστα ἐν πολλοῖς, ἀποτελοῦν ἀψευδῆ μαρτυρία τῆς εἰρηνικῆς στάσης τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπέναντι στὸ Ἰσλάμ. Καὶ εἶναι λάθος τὸ εὐστοχα ἀποκληθῆν «νεοοθωμανικὸ τόξο» νὰ γενικεύεται σὲ «ἰσλαμικὸ». Μὲ τοὺς γείτονές μας Μουσουλμάνους τῆς Ἀν. Μεσογείου καλλιεργοῦμε καὶ διατηροῦμε σχέσεις καλῆς γειτονίας καὶ εἰρήνης, ἀκόμη καὶ πολιτιστικῆς συνεργασίας.

1. Τρίτη ἀποστολὴ φαρμάκων ἔγινε στὶς 16 Ὀκτωβρίου 1993.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Τὸ νόημα τοῦ ΟΧΙ

Μολονότι ὁ ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον ἑορτασμός τοῦ ΟΧΙ ἔχει ὑποστή κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὑποβάθμισιν καὶ συρρίκνωσιν εἰς ὁμοιομόρφους ἐπιναλήψεις, δὲν λείπουν καὶ αἱ φλογεραὶ διακηρύξεις περὶ τοῦ βαθυτέρου νοήματος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Ἐξοχόν δείγμα τοιαύτης φλογεράς ἐπισημάνσεως τῆς σημασίας τῆς σχετικῆς ἐθνικῆς ἐπετείου ἀποτελεῖ τὸ δι' αὐτὴν Μήνυμα τοῦ πνευματικοῦ Ἠγέτου τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου, ὅπερ, μολονότι ἀπευθύνεται εἰς τοὺς Ὀμογενεῖς τῆς ἀμερικανικῆς ἡπείρου, κρούει τὰς εὐαισθήτους χορδὰς τῆς ψυχῆς τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἑλλήνων.

Ἐν τῷ Μηνύματι τούτῳ ὁ Σεβασμιώτατος, ἐκτός τῶν ἄλλων, ἐπισημαίνει τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἐθνικὴ αὐτὴ ἐπέτειος (τῆς 28ης Ὀκτωβρίου), πού σημαδεύει ὀριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα τὴν ἐτοιμότητά μας γιὰ κάθε ἀπροσδόκητὴ εἰσβολὴ καὶ ἐπιβουλὴ, ἔχει γίνεαι οὐσιαστικὰ βίωμά μας ἐδῶ γιὰ τὸν Ἑλληνισμό τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται γιὰ τὰ ἐθνικά μας δίκαια, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἐπιβίωσίν του. Ὁ ἀντίπαλος τοῦ ΟΧΙ ἐξακολουθεῖ νὰ κρούει τὶς χορδὰς τῆς ἐλληνικότητάς μας μετὰ τὸ παράγγελά του νὰ μὴν ὑποχωροῦμε σὲ ἐκφοβισμὸς ἢ ἀπειλές, πού οἱ μεγάλοι δειλοὶ μᾶς ἐκτοξεύουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ».

»Τὸ βαθύτερο νόημα τοῦ ΟΧΙ γιὰ μᾶς ἐδῶ τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς εἶναι νὰ τὸ προτάσσουμε ὄχι ἀπλῶς σὰν ἀσπίδα, ἀλλὰ σὰν μέτωπο πανεθνικὸ πρὸ παντὸς στίς σημερινὲς δύσκολες ὥρες καὶ σ' ἐκεῖνες πού μᾶς περιμένουν. Ἡ τακτικὴ τῶν ὑποχωρήσεων καὶ τῶν συμβιβασμῶν εἶναι ξένη πρὸς τὴν ἱστορία ἐνὸς μικροῦ λαοῦ, πού ἔδωκε τὰ μεγαλύτερα παραγγέλματα στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Δὲν φοβηθήκαμε οὔτε τοὺς Λυαίους τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγίου Δημητρίου οὔτε τοὺς αὐθάδεις ἐκφραστὲς τοῦ φασισμού καὶ τοῦ ναζισμού οὔτε καὶ τοὺς ἀτίτες τῆς παλιᾶς καὶ τῆς νεώτερης ἐποχῆς.

»Ὅ,τι εἶναι δικό μας εἶναι θεόδοτο, κατακυρωμένο ἀπὸ τὴν ἱστορία αἰῶνων καὶ πρέπει νὰ παραμείνει δικό μας, ἀφοῦ πεισματάρικα ἀρνούμαστε τὴν ἐξουθένωση καὶ μποροῦμε νὰ λέμε ἀκόμη τὸ

ΟΧΙ, ὅταν τὸ δίκαιο εἶναι μετὰ τὸ μέρος μας καὶ ἡ ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων πυρωμένη μετὰ τὸ ἐθνικὸ ἦθος καὶ φρόνημα».

«Ταῖς χρεῖαις (ἀλλήλων) κοινωνοῦντες»

Κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, τὸ Γενικὸν καὶ τὰ Ἐνοριακὰ Φιλόπρωχα Ταμεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς προσέφεραν εἰς τὰ δοκιμαζόμενα ἐκ τῶν πολεμικῶν συνθηκῶν παιδιὰ τῆς Σεβασμίας διάφορα σχολικὰ εἶδη καὶ φάρμακα ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Ἀνάλογόν τι ἐγένετο καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν πολλῶν ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐσαύτως ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ἐπραγματοποιήθη συγκέντρωσις μεγάλων ποσοτήτων τυποποιημένων εἰδῶν τροφίμων, καθωρισμένων κατὰ τοὺς τομεῖς τῶν ἐνοριῶν (Α' σάκχαρις, Β' καὶ Γ' ἔλαιον, Δ' ὄρυζα, Ε' καὶ ΣΤ' γάλατα ἐβαπορέ, Ζ' καὶ Η' ἄλευρα, Θ' καὶ Ι' ζυμαρικά, ΙΑ' ἔλαιον, ΙΒ' ὄσπρια), τὰ ὁποῖα συνσκευάσθησαν ὑπὸ τῶν Ἱ. Ναῶν εἰς χαρτοκιβώτια καὶ προωθήθησαν —μέσω τῆς «Ἐπιτροπῆς Σωτηρίας» τῆς Πανελληνίου Ὀμοσπονδίας Ποντιακῶν Σωματείων— εἰς τοὺς 20.000 Ἑλληνοποντίους τῆς Τσαλκας, οἱ ὁποῖοι ἐνεκλωβίσθησαν εἰς ὑψόμετρον 2.000 μέτρων ἐξ αἰτίας τῶν ἐθνικιστικῶν διαφορῶν καὶ ἐντάσεων τῆς περιοχῆς καὶ ἀντιμετώπιζον φοβερὸν λιμόν.

Ὡς εἶναι φανερόν, αἱ ἐκδηλώσεις αὗται, ὡς καὶ πολλαὶ ἄλλαι παρόμοιαι, ἀνάγονται τὴν σκέψιν μας εἰς τὴν πράξιν τῶν ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι, εἰς τὰς περιόδους λιμῶν καὶ ἄλλων συμφορῶν, ἐνίσχυνον καὶ παρηγόρουν ἀλλήλας, ζῶσαι καὶ ἀναπτυσσόμεναι ἐν ἀτμοσφαιρᾷ συμμετοχῆς καὶ ἀγάπης. Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει πάντοτε νὰ ζοῦν «ταῖς χρεῖαις (ἀλλήλων) κοινωνοῦντες» (Ρωμ. ιβ', 13' πρὸβλ. Ἐφ. δ' 28).

Συμπαράστασις εἰς τοὺς Ὀμογενεῖς τῆς τέως Σοβιετικῆς Ἐνώσεως

Ἐν συνεχείᾳ σημειοῦμεν, ὅτι διὰ τὴν ὁλότητα τῶν Ὀμογενῶν, οἵτινες ζοῦν ἐν τῇ τέως Σοβιετικῇ Ἐνώσει, οἱ ἐπισκεψάμενοι τὰς ἐν αὐτῇ ἐλληνικὰς παροικίας Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ζακύνθου

κ. Παντελεήμων και Νικοπόλεως κ. Μελέτιος, ἐν τῇ δημοσιευθείσῃ εἰς τὸ παρὸν περιοδικὸν Ἐκθέσει των πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, κατὰ λίαν εὐστοχὸν τρόπον προέτειναν, ὅπως ἡ βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τοὺς Ὁμογενεῖς τούτους ἐπικεντρωθῇ εἰς τὰ ἑξῆς:

«α') Χορήγησις ὑποτροφῶν εἰς εὐσεβεῖς νέους τῆς Ὁμογενείας πρὸς φοίτησιν εἰς τὰς Θεολογικὰς καὶ Ἱατρικὰς Σχολὰς τῆς Ἑλλάδος...

«β') Ἐξέτασις τῆς δημιουργίας ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Πολιτείας ταχυρhythμου Φροντιστηρίου ἐπιμορφώσεως ὑποψηφίων κληρικῶν προερχομένων ἐκ τῆς Ὁμογενείας τῶν χωρῶν τῆς τέως Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ ἐκμαθήσεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, πρὸς βραχυπρόθεσμον πλήρωσιν τῆς μεγάλης ἐλλείψεως κληρικῶν...

«γ') Ἀποσπασίς καταλλήλων κληρικῶν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς ὡς εἴρηται περιοχὰς μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῶν οἰκείων Ἐπισκόπων...

«δ') Φιλοξενία παιδιῶν ἐκ τῆς Ὁμογενείας τῆς τέως Σοβιετικῆς Ἐνώσεως εἰς τὰς Κατασκηνώσεις τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος...

«ε') Παροχὴ οἰκονομικῆς βοηθείας ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐπισκευὴν καὶ τὴν ἀνέγερσιν Ἱερῶν Ναῶν...

«στ') Ἀποστολὴ ἀπαξ τοῦ ἔτους ἐκκλησιαστικῆς ἀντιπροσωπείας ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς σύσφιξις τῶν δεσμῶν τῆς Ὁμογενείας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν Ὁμογενῶν μας».

Τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ Μνημεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυρίδων, ὅστις εἶναι γνωστὸς διὰ τὸν ἀξιεπαινον ἀκαταπόνητον ἀγῶνά του ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν δικαίων καὶ πρὸς προβολὴν τῆς ἑλληνικότητος τῆς Μακεδονίας, ἐξέδωκε προσφάτως ἐν Νέᾳ Ζίχνη καλλιτεχνικὸν τόμον ἐξ 144 σελίδων μετὰ πλήθους εὐγλώττων – ἐγχρωμῶν καὶ μὴ – φωτογραφῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ αἰῶνια καὶ ἀθάνατα Ἑλληνοχριστιανικὰ Μνημεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου» (1993).

Ὁ τόμος οὗτος, ὅστις εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Μακεδονίας θυσιασθέντας ἐπωνύμους καὶ ἀνωνύμους ἥρωας, παρουσιάζει εἰς τρεῖς ἐνότητες ἀφ' ἐνὸς τὴν γεωγραφικὴν ὀριοθέτησιν καὶ τὴν προχριστιανικὴν ἢ μετα-

χριστιανικὴν ἱστορίαν τοῦ χώρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐκ πλήθους προχριστιανικῶν καὶ μεταχριστιανικῶν ἐπιγραφῶν πιστοποιήσιν τοῦ ἀκριφινῶς ἑλληνικοῦ χαρακτήρος τῆς περιοχῆς καὶ τρίτον διαφόρους πίνακας καὶ καταλόγους τοπωνυμιῶν καὶ λοιποῦ παλαιότερου καὶ νεωτέρου ἱστορικοῦ ὕλικου, ὡς καὶ τὸν μνημειώδη ἱερὸν Πίνακα χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὸν ὁποῖον καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν προέβαλεν εὐστόχως ὁ Σεβασμιώτατος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἑλληνικότητος τῆς Μακεδονίας.

Τὸ βεληνεκὲς τῶν στόχων τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον εἶναι πλήρες εὐγλώττου ἐποπτικοῦ ὕλικου, γίνεται φανερὸν ἤδη ἐκ τῆς Εἰσαγωγῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ ἀγωνιστὴς συγγραφεὺς Ἱεράρχης σημειοῖ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Κάθε πέτρα καὶ κάθε λόφος ἔχουν γράψει τὴ δική τους ἱστορία. Μία ἱστορία με πρωταγωνιστές, τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες Μακεδόνες, ποὺ δίνουν ἔτσι στοὺς καπῆλους καὶ παραχαράκτες τῆς Ἱστορίας τὸ ράπισμα τῆς ἀλήθειας. Ὡς Ἐπίσκοπος τῆς μαρτυρικῆς αὐτῆς ἀκριτικῆς Μητροπόλεως, μετὰ τὸ αἶσθημα τῆς ἱστορικῆς εὐθύνης ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, φέρνουμε στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, ὕστερα ἀπὸ μεγάλη ἱστορικὴ ἔρευνα, τὰ διάφορα ἱστορικὰ μνημεῖα, ὅσα μπορέσαμε νὰ συγκεντρώσωμε ἀπὸ τὴ φθορὰ τοῦ χρόνου... Ἡ Μητρόπολή μας ἔχει κάθε λόγο νὰ κανχάται γιὰ τὰ ἀθάνατα καὶ αἰῶνια μνημεῖα τῆς, ποὺ δοξάζουν τὴν Ἑλληνικὴ Μακεδονικὴ γῆ. Ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία μας εἶναι πλουσιώτατη σὲ ἀρχαιολογικά, Ρωμαϊκά καὶ Βυζαντινὰ εὐρήματα καὶ μετὰ μία ζωντανὴ παρουσία χιλιάδων χρόνων στὸν βαλκανικὸν χῶρον. Εὐελπιστοῦμε, ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ ἀποτελέσουν κίνητρα μετὰ τὴν βεβαιότητα καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁλος ὁ Ὁρθόδοξος χριστιανικὸς κόσμος θὰ εὐαισθητοποιηθῇ, σὲ μία ἐθνικὴ καὶ πνευματικὴ ἐγρήγορση».

Ἐκδηλώσεις ἐν Andechs τῆς Βαυαρίας

Ἀπὸ 13ης μέχρι 15ης Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἐν τῇ μονῇ βενεδικτίνων Andechs τῆς Βαυαρίας ἐπραγματοποιήθη τὸ Τρίτον Συμπόσιον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Passau πρὸς ἐξέτασιν τοῦ θέματος «Ἡ Κοινωνία τῶν Ἁγίων - Κοινωνία εἰς τὰ ἅγια» (Communio Sanctorum - Communio in sacris). Τὸ θέμα τοῦτο ἐνετάχθη εἰς τὰ γενικώτερα πλαίσια τῶν «Συμποσίων τοῦ Passau» (Passauer Symposien), τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται πάντοτε εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν σχέσεων «Λατρείας καὶ Οἰκουμένης» (Liturgie und Ökumene). Ἡ πρωτοπορειτικὴ ὁργάνωσις

τῶν συνεδρίων τούτων ἀνήκει εἰς τὸν διακεκριμένον Καθηγητὴν τῆς Λειτουργικῆς καὶ Ὀμιλητικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Passau κ. K. Schlemmer, ὅστις —πρωτοπορευτικῶς ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν στόχων τῆς Λειτουργικῆς Ἐπιστήμης— προωθεῖ μετ' ἀποστολικοῦ ζήλου τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν, ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις πρέπει νὰ ἐμφυλῶνεται ὑπὸ τῆς μελέτης τῆς λατρευτικῆς παραδόσεως τῶν διαφορῶν Ἐκκλησιῶν.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐν Andechs Συμποσίου συνεβάλετο τὰ μέγιστα, καὶ ὁ ἐπιφανὴς βενεδικτίνος πατήρ Dr. Odilo Lechner, ὅστις εἶναι τακτικὸν μέλος τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν» καὶ Ἡγούμενος τῆς ἐν Μονάχῳ Μονῆς St. Bonifaz, ὡς καὶ τοῦ εἰς αὐτὴν ὑπαγομένου μοναστηρίου τοῦ Andechs, ἐν τῷ ὁποίῳ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Συμποσίου ἐρωτάζετο ἡ 750ετηρὶς τοῦ θανάτου τῆς ἐπιφανοῦς Γερμανίδος ρωμαιοκαθολικῆς ἀγίας Hedwig (1243-1993). Αὕτη παρουσίασε καταπληκτικὴν ἀγιότητα καὶ δρᾶσιν ὡς σύζυγος δουκὸς πολωνικῆς περιοχῆς (Schlesien). Θεωρεῖται σύμβολον συμφιλώσεως Γερμανῶν καὶ Πολωνῶν καὶ ἐξυμνεῖται ὡς ἀνήκουσα εἰς τὴν τάξιν τῶν σκαπανέων τῶν ἔργων τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τοῦ καθ' ὄλου χριστιανικοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Πρὸς προβολὴν τῆς Ἀγίας, ὡς καὶ τῆς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῆς, ἥτις ἀνέδειξε δεκάδας ρωμαιοκαθολικῶν ἀγίων, ὠργανώθη ἀπὸ 13ης μέχρι 24ης Ὀκτωβρίου ἐν τῷ μοναστηρίῳ Andechs θαυμασιὰ ἱστορικοαρχαιολογικὴ Ἐκθεσις ὑπὸ τὸν τίτλον «Δοῦκες καὶ Ἅγιοι». Ἐκ τῶν ἐντυπωσιακῶν ἐκθεμάτων ἀποδεικνύεται διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ συμβολὴ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος εἰς τὴν πολιτιστικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Εὐρώπης.

«Κοινωνία τῶν ἀγίων»

Ἐν συνεχείᾳ δεόν νὰ τονισθῇ, ὅτι ἐν τῷ Συμποσίῳ τοῦ Andechs ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ προτεστάνται εἰσηγηταὶ καὶ ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων ὁ γράφων ἀνέπτυξαν τὸ θέμα περὶ τῆς ὑπὸ Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τοῦ λεγομένου «Ἀποστολικοῦ Συμβόλου (τῆς πίστεως)» ἀναφερομένης «κοινωνίας τῶν ἀγίων» (communio sanctorum) καὶ κατέστησαν σαφές, ὅτι ἡ λέξις «ἀγίων» (sanctorum) δύναται νὰ ἐκληφθῇ εἴτε ὡς δηλοῦσα ἅγια πρόσωπα, εἴτε ὡς λέξις οὐδετέρου γένους, ἥτις δηλοῖ τὰ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἐκ τῆς λειτουργικῆς καὶ μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρέοντα ἅγια ἀγαθὰ.

Ἰδιαίτερος πρέπει νὰ ἐξαρθῇ τὸ γεγονός, ὅτι ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος Συμποσίῳ ἐχαιρετίσθη ἡ σημερινὴ ἐν τῇ Χριστιανικῇ Οἰκουμένῃ λανθάνουσα ἢ καὶ ἐκδηλὸς τάσις τῆς λειτουργικῆς πράξεως προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν πρὸς βαθμιαίαν ἐπαναφορὰν εἰδους τιμῆς τῶν ἀγίων, τοῦθ' ὅπερ κατέστη σαφές καὶ ἐκ τῶν εἰσηγήσεων διακεκριμένων προτεσταντῶν θεολόγων.

Χαρακτηριστικὸς ὑπῆρξε καὶ ὁ τονισμὸς τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου κοινῶν σημείων τῆς σχετικῆς Ὀρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς διδασκαλίας. Ἄν ἐξαίρεση τις τὰς ἀπορριπτόμενας ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων ὑπερβολὰς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν διδασκαλιῶν περὶ «μεταβιβάσεως ἀξιομισθίων» ἢ περὶ ἐξαγιασμοῦ διὰ τοῦ «καθαρηθρίου», τόσον οἱ Ὀρθόδοξοι, ὅσον καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ τονίζουν, ὅτι ἡ ἔκφρασις «κοινωνία τῶν ἀγίων» ὑπονοεῖ τὴν συνδέουσαν τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀλληλεγγύην τὴν συνένωσιν τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης μετὰ τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας τὰς ὑπὲρ ζώντων καὶ κεκοιμημένων προσευχὰς τὴν —ἐσφαλμένως ἀντικρουομένην ὑπὸ τῶν Προτεσταντῶν— ἐπίκλησιν τῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἱκεσιῶν καὶ πρεσβειῶν τῶν ἀγίων, ἥτις, μὴ αἴρουσα ἀλλὰ ἐπισημαίνουσα τὴν μεσιτείαν τοῦ «ἐνός καὶ μόνου μεσίτου», τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, θεμελιούται ἐπὶ τῆς ὑποχρεώσεως τῶν πιστῶν νὰ «εὐχῶνται ὑπὲρ ἀλλήλων», δοθέντος ὅτι «πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου» (Ἰακ. ε' 16).

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

- * Ἐπισκόπου Ἀχελώου Εὐθυμίου, ΑΘΩΟΣ (ἀπάντησις σὲ 56 ἐρείσματα τῆς ἀπιστίας).
- * Πρωτοπ. Γ. Μεταλληνού, Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.
- * Καθηγ. Μάρκου Α. Σιώτη, ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.
- * Καθηγ. Ιωάννου Φουντούλη, ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΕΣ ΑΠΟΡΙΕΣ, τόμοι Α', Β' καὶ Γ'.
- * Καθηγ. Βλασίου Φειδά, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ (988 - 1988).
- * Καθηγ. Ἀνδ. Θεοδώρου, ΑΜΩΜΟΙ ΕΝ ΘΑΩ ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ (ἐρμηνευτικὸ σχόλιο στὴ Νεκρώσιμῃ Ἀκολουθίᾳ).
- * Ἀγ. Γρηγορίου Νύσσης, ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ (εἰσαγωγή, κείμενο, μετάφρασις, σχόλια ἀρχιμ. Π. Μπρούσσαλη).
- * Ἀρχιμ. Συμεὼν Π. Κούτσα, Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Γιατί, πότε καὶ πῶς νηστεύουμε.
- * Ἀρχιμ. Νικ. Ι. Πρωτοπαπά, ΕΙΣ ΕΠΙΓΝΩΣΙΝ ΘΕΟΥ. Κυριακοδόξιο στὶς εὐαγγελικὰς περιχοπὰς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Μητρόπολις Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

Ἡ Ίερά Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ χορηγηθῆ πρόσθετη οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὶς δοκιμαζόμενες Ἐκκλησίες τῆς Σερβίας καὶ Τσεχοσλαβικίας. Τριμελὴς Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδωνος, Γουμένισσης κ. Δημητρίου καὶ τοῦ Μητροπολίτου μας κ. Ἀμβροσίου περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐ.ἔ. θὰ μεταβῆ εἰς Σερβίαν, προκειμένου νὰ ἐπιδόσῃ τὴν βοήθειαν καὶ στηρίξῃ τοὺς δοκιμαζομένους Χριστιανοὺς τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας.

— Τὴν Ίεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπασχόλησε τὸ θέμα τῆς αὐτοβούλου καὶ χωρὶς κανονικὸ ἀπολυτήριον ἐγκαταλείψεως τῆς Ίεράς Μονῆς Ἀγίων Θεοδώρων Ἀροανίας Καλαβρύτων ὑπὸ τῆς γυναικειᾶς ἀδελφότητος ὑπὸ τὴν μοναχὴν Καλλινίκην, ἡ ὁποία καὶ ἐγκαταβιώνει εἰς Ίεράν Μονὴν Βαρνακόβης Φωκίδος. Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ίεράς Συνόδου ἀνεκοινώθησαν τὰ ἑξῆς:

«Τὴν Διαρκὴ Ίερά Σύνοδο ἀπασχόλησε τὸ θέμα ποὺ ἀνέκυψε ἀπὸ τὴν αὐτόβουλη καὶ χωρὶς κανονικὸ ἀπολυτήριον ἐγκατάλειψη τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας τῶν μοναζουσῶν στὴν Ἱ. Μονὴ Ἀγίων Θεοδώρων Καλαβρύτων, ποὺ σήμερον ἔχουν ἐγκαταβίωσει στὴν Ίερά Μονὴ Βαρνακόβης Φωκίδος. Ἡ Δ.Ι.Σ., τὴν ὁποίαν ἐνημέρωσε σχετικὰ ὁ Σεβ. Συνοδικὸς Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος, ποὺ ζήτησε νὰ ἀποχωρήσῃ κατὰ τὴ συζήτηση τῆς ὑποθέσεως γιὰ τὸ ἀμερόληπτο τῆς κρίσεως, καὶ μετὰ ἀπὸ ἀκρόαση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρα, ἀποδοκίμασε τὶς διαπραχθεῖσες ἀπὸ τὶς μονάζουσες αὐτὲς ἀντικανονικὲς ἐνέργειες, ποὺ ἀποτελοῦν ὕβρη κατὰ τῶν Ίερῶν Κανόνων καὶ παράβαση τῆς κειμένης νομοθεσίας καὶ ὥρισε ἔξαρχο-ἀνακριτὴ τῆς ὑποθέσεως τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἰερώνυμο, γιὰ νὰ διεξαγάγῃ τακτικὲς ἐνορκεῖς ἀνακρίσεις. Ἀποφάσισε ἐπίσης νὰ συστήσῃ μὲ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιον τὴν πιστὴ τήρηση τῶν Ίερῶν Κανόνων καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴ τῶν σχετικῶν νόμων, ὥστε νὰ ἀποφεύγωνται παρόμοια κανονικὰ ἀτοπήματα».

(Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως)

Ίερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Διήμερη σύναξις ὑποψηφίων Κληρικῶν στὴ γυναικεῖα Ἱ. Μονὴ Γαλατάκη, πραγματοποιήθηκε τὸν πα-

ρελθόντα Ἰούλιο, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου, μὲ τὴν συμμετοχὴ 30 Ἀναγνωστῶν, Ίεροσπουδαστῶν καὶ ὑποψηφίων Κληρικῶν.

Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε τέλεση Ἱ. Ἀκολουθιῶν καὶ Θ. Λειτουργίας, προσωπικὸ διάλογο τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῶν ὑποψηφίων καὶ ἄλλες ἐκκλησιαστικὲς δραστηριότητες. Ὁμιλία πρὸς τοὺς ὑποψηφίους ἀπήθυνε ὁ Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος καὶ Ίεροκήρυξ Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Τριανταφύλλου, μὲ θέμα: «Ἀρνητικοὶ παράγοντες στὴν ὑπόθεση τῆς καλλιέργειας τῶν Ίερατικῶν κλίσεων».

— Διήμερο Ίερατικὸ Συνέδριο, προγραμματίζεται γιὰ τὶς 4 καὶ 5 Νοεμβρίου ἐ.ἔ., στὸν Ίερό Ναὸ Εὐαγγελιστρίας Χαλκίδος, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου.

Ἐχουν προσκληθεῖ οἱ 150 Κληρικοὶ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Τὸ γενικὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου εἶναι τὸ Ποιμαντικὸν ἔργον τοῦ Ίερέως, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναπτύξῃ ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Χαλκίδος ἱερεὺς π. Ἡλίας Ἀγιαννίτης. Ὁ προϊστάμενος ἐξ ἄλλου τοῦ Ἱ. Προσκυνημάτων τοῦ ὁσ. Ἰωάννου τοῦ Ρώσου πρωτοπρ. π. Ἰωάννης Βερνέζος θὰ εἰσηγηθῇ τὸ θέμα: «Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ πρεσβυτέρα του», ἐνῶ ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Σιάθου πρωτοπρ. π. Γεώργιος Σταματᾶς θὰ εἰσηγηθῇ τὸ θέμα: «Ὁ ἱερεὺς καὶ τὰ παιδιά του».

— Ἐπαναλειτούργεῖ καὶ φέτος ἡ Εἰδικὴ Σχολὴ Κατασκηνωτικῶν Στελεχῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου καὶ τὴν διεύθυνση τοῦ Πρωτοσυγγέλλου Ἀρχιμ. κ. Διονυσίου Μαντάλου, στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Ίεράς Μητροπόλεως. Τὰ μαθήματα ἄρχισαν στὶς 16 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λήξουν μὲ τὴν ἀπονομὴ τῶν πτυχίων στὶς 26 Μαρτίου.

(Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομητὲς τῶν περιοδικῶν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» καὶ «ΘΕΟΛΟΓΙΑ», κάθε ἀλλαγὴ τῆς διεύθυνσεώς τους νὰ τὴ γνωρίζουν ἀμέσως στὰ Γραφεῖα τῶν Περιοδικῶν, Ἰωάννου Γενναδίου 14, 115 21 Ἀθήνα, ἀναφέροντας ἀπαραίτητα καὶ τὴν παλαιὰ τους διεύθυνση, γιὰ νὰ γίνεται κανονικὰ ἡ ἀποστολὴ τῶν Περιοδικῶν.

Τηλ. 72 18 308, 72 51 149. Fax 72 26 597

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΡΥΪΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
 ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
 ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΟΛΥΒΔΟΣΚΕΠΑΣΤΟΥ**

**ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
 ΤΗΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
 ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
 ΜΟΛΥΒΔΟΣΚΕΠΑΣΤΟΥ**

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Μιᾶς Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος,

Καὶ εἰς τὰς πολλὰς πρεσβείας τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας,

Προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀνδρώας Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Μολυβδοσκεπάστου.

Ἄρθρον 1

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μολυβδοσκεπάστου, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπάρχουσαν ἐπιγραφὴν, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου καὶ κατὰ τοὺς ἐπικρατεστέρους ὑπολογισμοὺς τὸ ἔτος 670 μ.Χ. Εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, λειτουργεῖ δὲ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὡς Ἀνδρώα Κοινοβιακὴ Μονή. Ἀνεδείχθη εἰς σπουδαῖον Μοναστικὸν κέντρον, προσφέρουσα μεγίστην πνευματικὴν καὶ ἐθνικὴν ὠφέλειαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

Ὁ μεγαλύτερος καὶ πολυτιμότερος θησαυρὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἦτο καὶ εἶναι ἡ Θαυματουργὸς Εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία μὲ τὰ πολλὰ τῆς θαύματα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, γίνεται τὸ βάλασμον, τὸ στήριγμα, ἡ παρηγορία καὶ ἡ ἐλπίς «τῶν προσιόντων αὐτῇ ἐν πίστει», εὐλαβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἄρθρον 2

Τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μολυβδοσκεπάστου, ὁ πλήρης τίτλος τῆς εἶναι: «Ἱερὰ Ἀνδρώα Κοινοβιακὴ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Μολυβδοσκεπάστου Κονίτσης».

Ἄρθρον 3

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ὁ ἀγιασμὸς καὶ ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς μέσῳ τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολιτείας, ὅπως αὐτὴ διαγράφεται εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, εἰς τοὺς θεοπνεύστους καὶ αἰώ-

νίου κύρους μοναστικούς κανονισμοὺς τῶν θεοφόρων Πατέρων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Παχωμίου, Βενεδίκτου, Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, Δωροθέου, Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Συμεῶν τοῦ Νέου τοῦ Θεολόγου καὶ τῶν Ἁγίων τοῦ Γεροντικοῦ καὶ τῆς Φιλοκαλίας, τοὺς ὁποίους (Μοναστικούς Κανονισμοὺς), κατωχύρωσαν ἐκκλησιαστικῶς αἱ Ἁγίαι Σύνοδοι μὲ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς καὶ ἀμεταθέτους Κανόνας τῶν, κατ' ἔμπνευσιν τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, τοῦ καθοδηγοῦντος τὴν Ἐκκλησίαν «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. ιστ' 13).

Ἄρθρον 4

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μολυβδοσκεπάστου ἐπέχει ὡς πρὸς τὰς νομικὰς αὐτῆς σχέσεις θέσιν Ἐκκλησιαστικοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου.

β) Ἡ Μοναστικὴ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συγκροτεῖται ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἐγγεγραμμένων Μοναχῶν, θεωρεῖται δὲ ὑφισταμένη καὶ λειτουργοῦσα καὶ ἐὰν ἀκόμη ἀπομεινῇ ἐν αὐτῇ ἔστω καὶ εἷς Μοναχός. Ἐν αὐτῇ τῇ περιπτώσει, ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καὶ τὰ καθήκοντα, τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὸν παρόντα κανονισμόν, συγκεντρῶνται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Οὗτος ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν εἰς πάσας τὰς πρὸς τρίτους σχέσεις, συναλλαγὰς, διαχειριστικὰς πράξεις, καθ' ὅσον ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται τὸ Νομικὸν πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 5

Κανονικὰ δικαιώματα τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μολυβδοσκεπάστου ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν προστασίαν τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου. Συγκεκριμένως ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς περιοχῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ Ἱερὰ Μονή:

α) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

β) Ἐγκαθιδρύει δι' εἰδικῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς τὸν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλεγέντα Ἠγούμενον.

γ) Παρέχει τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ διὰ τὴν κουρὰν τῶν Δοκίμων ὡς Μοναχῶν.

δ) Τελεῖ τὰς χειροτονίας τῶν Κληρικῶν μελῶν τῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητος κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

ε) Ἀσκεῖ πειθαρχικὸν ἔλεγχον κατὰ παντὸς παρεκτρεπομένου Κληρικοῦ ἢ Μοναχοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πάντοτε πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ παραπέμπει αὐτὸν εἰς τὸ ἀρμόδιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον.

στ) Έλέγχει την νομιμότητα της οικονομικής διαχείρισης της Ί. Μονής.

ζ) Άσκει την άνωτάτην έποπτείαν πατρικώς και προστατευτικώς επί της Ίεράς Μονής και παρακολουθεί την όμαλήν κατά τούς θείους και Ίερούς Κανόνας λειτουργίαν αυτής.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Άρθρον 6

Όργανα Διοικήσεως της Ίεράς Μονής είναι

- α) Ο Ήγούμενος.
- β) Τό Ήγουμενοσυμβούλιον.
- γ) Η Γενική Συνέλευσις της Άδελφότητος.

Άρθρον 7

Ό Ήγούμενος.

Καθήκοντα και δικαιοδοσία.

α) Ό Ήγούμενος «πέπων τό του Σωτήρος πρόσωπον έν τή Άδελφότητι», κατά τόν Μ. Βασίλειον, «ιερουργών τώ Θεώ την τών πειθομένων αυτώ σωτηρίαν», είναι ό Πνευματικός πατήρ της Άδελφότητος και έχει μόνος την Πνευματικήν έξουσίαν επί τών αδελφών της Μονής.

β) Ήγούμενος εκλέγεται εκ τών Ίερομονάχων και Μοναχών τών μονίμως και άδιακόπως διαβιούντων έν τή Ίερά Μονή.

γ) Μνημονεύεται εις άπάσας τας Ίεράς Άκολουθίας της Μονής κατά τόν κεκανονισμένον τρόπον.

δ) Επιμελείται της ακριβούς έφαρμογής του παρόντος Κανονισμού, ως και τών έν γενεί Κανόνων του Μοναχικού βίου.

ε) Συγκαλεί τό Ήγουμενοσυμβούλιον εις συνεδρίασιν δίς τουλάχιστον του μηνός τακτικώς και είσηγείται εις αυτό την σύγκλησιν της Όλομελείας της Άδελφότητος. Τό Ήγουμενοσυμβούλιον δέν δύναται να συνεδριάξη άνευ της παρουσίας αυτού, εκτός τών περιπτώσεων που άναφέρονται εις τας περιΉγουμενοσυμβουλίου διατάξεις του παρόντος.

στ) Προΐσταται του Ήγουμενοσυμβουλίου και τών Συνάξεων της Άδελφότητος.

ζ) Προΐσταται τών Ίερών Άκολουθιών και της Τραπέζης.

η) Παρακολουθεί την τήρησιν τών τυπικών της εκκλησίας και του κατά καιρούς τιθεμένου προγράμματος ακολουθιών και έργασιών της Ίεράς Μονής. Ρυθμίζει τό διαπολόγιον της Ίεράς Μονής και έν γενεί ουδέν λαμβάνει χώραν έν τή Ίερά Μονή άνευ γνώσεως και εύλογίας αυτού.

θ) Κατανέμει έν συνεργασία μετά του Ήγουμενοσυμβουλίου τὰ κατ' έτος διακονήματα τών αδελφών και όρίζει τόν Οικονόμον και τόν Γραμματέα της Ίεράς Μονής.

ι) Προτείνει εις τό Ήγουμενοσυμβούλιον την πρόσληψιν δοκίμων, την κουράν τών ώρίμων προς τούτο και την χειροτονίαν τών καταλλήλων αδελφών.

ια) Εκπροσωπεί την Ίεράν Μονήν ένώπιον πάσης Έκκλησιαστικής, Διοικητικής, Δημοτικής και Κοινοτικής

Άρχής, παντός Δικαστηρίου, Όργανισμού (Ο.Τ.Ε., Δ.Ε.Η., Ι.Κ.Α. κ.λπ.), Τραπεζών, Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου, Νομικών Προσώπων Δημοσίου και Ίδιωτικού Δικαίου, ως και παντός άλλου Όργανισμού ή Ίδρύματος ή ιδιώτου ό οποίος δέν μνημονεύεται άνωθεν. Κωλυόμενου δέ δι' οιονδήποτε λόγον, αναθέτει την εκπροσώπησιν έγγράφως εις αδελφόν της Μονής κατά προτίμησιν Ήγουμενοσύμβουλον.

ιβ) Ό Ήγούμενος δεσμεύει την Ίεράν Μονήν ένώπιον παντός τρίτου διά της ύπογραφής του, τιθεμένης άνωθεν της σφραγίδος της Ίεράς Μονής.

ιγ) Δι' ειδικήν ύπόθεσιν ή και κατηγορίαν υποθέσεων δύναται, αποφάσει του Ήγουμενοσυμβουλίου, να εκπροσωπήσιν την Ίεράν Μονήν και οιονδήποτε άλλο μέλος αυτής. Άκόμη και εις δόκιμον μοναχόν δύναται ν' άνατεθή ή ως άνω εκπροσώπησις, καθώς και εις Νομικόν Σύμβουλον (Δικηγόρον).

ιδ) Όρίζει δι' άποφάσεως αυτού τόν πρώτον τή τάξει εκ τών Ήγουμενοσυμβούλων ως άναπληρωτήν αυτού. Κωλυόμενου δέ τούτου τόν έτερον.

ιε) Ό Ήγούμενος είναι ό εκπρόσωπος του Μητροπολίτου έντός της Ίεράς Μονής και ως τοιούτος παρέχει εις τούς αδελφούς γραπτήν άδειαν άπουσίας εκτός της Έκκλησιαστικής περιφερείας εις ήν ανήκει ή Ίερά Μονή. Διά την έντός της Έκκλησιαστικής περιφερείας εις ήν ανήκει ή Ίερά Μονή άρκει, άλλ' είναι άπαραίτητος, προφορική άδεια.

ιστ) Ύπογράφει άπαντα τὰ έγγραφα της Ίεράς Μονής, θέτων κάτω της ύπογραφής αυτού την φράσιν: «Και οι συν έμοι έν Χριστώ αδελφοί» και διεκπεραιώνει πάσαν την άλληλογραφίαν της Ίεράς Μονής και της Άδελφότητος γενικώτερον.

ιζ) Άσκει την οικονομικήν διαχείρισιν της Ίεράς Μονής μετά του Ήγουμενοσυμβουλίου και ύπογράφει τὰ διπλότυπα εισπράξεως και τὰ έντάλματα πληρωμής.

ιη) Ό Ήγούμενος καθίσταται δι' εκλογής, άν ή Ίερά Μονή έχη εγκαταβιούντας τουλάχιστον πέντε (5) αδελφούς, άλλως διορίζεται ύπό του οικείου Μητροπολίτου κατά τὰ όριζόμενα ύπό του Νόμου 590/1977, άρθρον 39, παράγραφος 5, και ό διορισμός ισχύει έφ' όσον εις την Ίεράν Μονήν εγκαταβιούν όλιγώτεροι τών πέντε (5) αδελφών. Συμπληρουμένου του αριθμού πέντε (5), συμπεριλαμβανομένου και του διορισμένου Ήγουμένου, γίνεται ή εκλογή του Ήγουμένου κατά τὰ όριζόμενα εις τόν παρόντα Κανονισμόν. Ό διά εκλογής άναδειχθείς Ήγούμενος είναι ισόβιος, έστω και άν ό αριθμός τών εγκαταβιούντων αδελφών μειωθή κάτω τών πέντε (5).

Άρθρον 8

Περί παύσεως του Ήγουμένου.

α) Έφ' όσον περιπέση εις αίρεσιν ή διαπράξη βαρέα ήθικά ή κανονικά παραπτώματα. Εις την περιπτώσιν αυτήν εκπίπτει αυτομάτως του αξιώματος εύθως ως καταδικασθή άμετακλήτως ύπό τών κατά τούς Ίε-

ρούς Κανόνες ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

β) Ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῆ ἀνεπαρκῆς ἢ ἀδιάφορος διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἢ παραβιάζει συστηματικῶς καὶ ἠθελημένως τὸν παρόντα Κανονισμόν ἢ ἀποδεδειγμένως καταδολιευθῆ τὴν περιουσίαν τῆς Ἱ. Μονῆς.

γ) Ἐφ' ὅσον περιπέσῃ εἰς νόσον βαρεῖαν ἅμα καὶ ἀνιάτον, καθιστώσαν ἀδύνατον τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθιζόντων αὐτοῦ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν κηρύσσεται κενὴ ἡ θέσις ἀφοῦ τηρηθῆ ἡ διαδικασία, ἢ προβλεπομένη καὶ διὰ τὴν κήρυξιν κενῆς θέσεως ἐνορίας λόγῳ βαρείας ἀσθενείας καὶ ἀνιάτου τοῦ ἐφημερίου.

δ) Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν κίνησιν διαδικασίας, καὶ εἰς τὰς ὡς ἄνω τρεῖς περιπτώσεις, ὁ Ἠγούμενος παύεται ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ πλειοψηφίας τῶν τριῶν τετάρτων (3/4) τῶν μελῶν αὐτῆς. Τοῦτο γίνεται κατὰ τὴν πρώτην τακτικὴν συνέλευσιν αὐτῆς ἢ καθ' οἷανδήποτε ἑκτακτον τοιαύτην, ἐφ' ὅσον προηγεῖται τῆς τακτικῆς, κατὰ τὰ ὀριζόμενα εἰς τὰ οἰκεία ἄρθρα περὶ συνελεύσεων τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς. Κατὰ τὴν αὐτὴν συνέλευσιν ἀποφασίζεται ἐὰν θὰ τεθῆ εἰς διαθεσιμότητα ἢ ὄχι. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ψηφισθῆ ἡ διαθεσιμότης του, ὀρίζεται τοποτηρητῆς διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω πλειοψηφίας τῶν τριῶν τετάρτων (3/4).

Ἄρθρον 9

Ἐκλογὴ Ἠγουμένου.

α) Μετὰ τὴν καθ' οἷονδήποτε τρόπον κένωσιν τῆς θέσεως τοῦ Ἠγουμένου, ὡς τοποτηρητῆς ἀναλαμβάνει ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως, ὁ ἀρχαιότερος ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, τὸ ὅποιον Ἠγουμενοσυμβούλιον συγκαλεῖται ὑπ' αὐτοῦ καὶ ρυθμίζει τὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἠγουμένου. Ἡ ἐκλογὴ ἐνεργεῖται ἐντὸς εἴκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἡμέραν κένωσεως τῆς θέσεως τοῦ Ἠγουμένου.

β) Εἰς τὰ δύο μέλη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, ὅταν τοῦτο εἶναι τριμελές, ἢ εἰς τὰ τέσσαρα, ὅταν εἶναι πενταμελές, προστίθεται κατὰ τὸ μεταβατικὸν αὐτὸ στάδιον, καὶ ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὴν τάξιν κουράς Μοναχός. Οὗτοι οἱ τρεῖς ἢ οἱ πέντε, ἀποτελοῦν τὴν ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν, ἣτις εἶναι τὸ ὄργανον προετοιμασίας τῶν ἐκλογῶν.

γ) Ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τοῦ τοποτηρητοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ ἐνημερώσῃ τὴν ἀδελφότητα ἐξ (6) ἡμέρας ἐνωρίτερον περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκλογῆς δι' ἀνακοινώσεως εἰς τὴν μεσημβρινὴν Τράπεζαν καὶ δι' ἀναρτήσεως τῆς ἐγγράφου γνωστοποιήσεως εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Τραπεζῆς.

δ) Ἡ γνωστοποιήσις περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκλογῆς εἰς τοὺς τυχόν διακονοῦντας ἀδελφούς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διαμένοντας ὡς ἐκ τούτου ἐκτὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, γίνεται δι' ἐπιστολῆς ἐπὶ συστάσει, ἣτις ἀπο-

στέλλεται τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ ἀνακοίνωσις ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

ε) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἔχουν ἅπαντες οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἦτοι Μεγαλόσχημοι, Μικρόσχημοι καὶ Ρασοφόροι, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου προσελεύσεώς των ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καὶ μὴ ἀπολέσαντες τὸ δικαίωμα ψήφου.

στ) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν μόνον οἱ συνεχῶς καὶ μονίμως διαβιῶντες ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, τὸ ὀλιγότερον ἐπὶ μίαν πενταετίαν, Μοναχοὶ καὶ Ἱερομόναχοι, προτιμωμένων τῶν Ἱερομονάχων.

ζ) Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὡς ἄνω ὅρος τῆς πενταετοῦς συνεχοῦς διαβιώσεως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ δὲν ἐκπληροῦται καὶ πάλιν ὁ Ἠγούμενος ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς μονίμως διαβιῶντας ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, τοῦ ὀρίου καθοριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, μὴ δυναμένου νὰ κατέλθῃ κάτω τῆς μιάς συμπληρωμένης διετίας.

η) Ὡς Ἠγούμενος δύναται νὰ ἐκλεγῆ καὶ Διάκονος καὶ ἀπλοῦς Μοναχός ἐκ τῶν ἐγκαταβιούτων μονίμως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ μετὰ τὸν ὅρον ὅτι ἔχει τὰ κανονικὰ προσόντα διὰ νὰ λάβῃ διὰ χειροτονίας τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου, πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἐκλογὴν του ὡς Ἠγούμενου, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐξασκῆ καὶ μυστηριακῶς τὴν ποιμαντικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως.

θ) Παρητημένος ἢ πεπαιυμένος Ἠγούμενος δύναται νὰ ἐπανεκλεγῆ μόνον ἐφ' ὅσον οἱ λόγοι παραιτήσεως ἢ παύσεως αὐτοῦ, ἔχουν σχέσιν μετὰ θέματα ὑγείας καὶ ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι παραιτήσεως ἢ παύσεως αὐτοῦ λόγῳ ὑγείας. Εἰς τὰς ἄλλας περιπτώσεις τὰς καθοριζομένας διὰ τοῦ ἄρθρου 8, α' καὶ β', δὲν ἐπανεκλέγεται.

ι) Οὐδεὶς Ἀδελφός ἐπιτρέπεται νὰ θέτῃ ὑποψηφιότητα Ἠγουμένου ἢ νὰ ἐπιδώκῃ τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ. «Τίμας μηδαμῶς ἐπιζητεῖτω ὁ ἀσκητής, μήτε τῶν λοιπῶν προῆχθαι», ὀρίζει ὁ Μ. Βασίλειος εἰς τὰς ἀσκητικὰς Διατάξεις (Ε.Π.Ε. 9, σελὶς 522). Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἠγουμένου δέον νὰ προέρχεται ἐκ τῆς πρωτοβουλίας καὶ ἐλευθέρας κρίσεως τῶν Ἀδελφῶν, συμβουλευομένων ἀλλήλους καὶ πρὸ πάντων ζητούντων διὰ προσευχῆς τὸν παρά τοῦ Κυρίου φωτισμὸν πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ καταλληλοτέρου.

ια) Ἀπάδουσα καὶ ἐπιζήμιος πρὸς τὴν Μοναχικὴν πολιτείαν εἶναι καὶ ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως Ἱερομονάχου τινὸς τῆς Μονῆς, ἐκ τῶν μονίμως ἐγκαταβιούτων ἐν αὐτῇ, πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον δι' ἐγγραφὴν του εἰς τοὺς καταλόγους ἐκλογίμων Ἀρχιερέων. Κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον «Γινόντες οὖν τὴν ζημίαν, φύγωμεν τῆς ἐπιθυμίας τὸ ἄτοπον. Εἰ δέ που Θεὸς τινα πρὸς τὰ τοιαῦτα ψηφίσαιτο, οἶδεν ὁ εὐμήχανος ὅπως καὶ παρέξει τὸν ἄξιον, ἡμῶν μηδαμοῦ συνειδῶτων ἑαυτοῖς ἐσπουδακόσι περὶ τὸ τοιοῦτον, ἢ ὄλως τὴν ἐπιθυμίαν ἐν τῇ ψυχῇ περιέχειν. Νόσημα γὰρ καὶ τοῦτο τῆς ψυχῆς χαλεπώτατον καὶ ἐκπτώσις τῶν καλῶν» (Ε.Π.Ε. 9, σ. 462).

ιβ) Διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἠγουμένου, δέον ὅπως ἐκλέ-

γεται πρόσωπον διακρινόμενον διὰ τὴν μεγάλην του πίστιν, τὴν βαθειάν εὐσέβειαν, διὰ τὸ ἀκραιφνὲς Ὁρθόδοξον φρόνημα καὶ πρό παντὸς διὰ τὸ Μοναχικόν του φρόνημα. Πρόσωπον ποὺ νὰ βιώνῃ τὸν μοναχισμόν εἰς ὅλο τὸ βάθος, χαρακτηριζόμενον διὰ τὴν πνευματικὴν ἀρχοντιάν του, ἐκδηλουμένην εἰς τὴν διαποίμανσιν τῶν ψυχῶν καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 10

Τρόπος ἐκλογῆς Ἱγουμενοῦ.

α) Τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἱγουμενοῦ προηγεῖται τριήμερος νηστεία ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος μετὰ καθημερινῆς κατὰ τὸ τριήμερον Θείας Λειτουργίας καὶ καθολικῆς κατὰ τὸ δυνατόν συμμετοχῆς εἰς τὴν Θεϊαν Εὐχαριστίαν, ὥστε διὰ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ν' ἀναδεικνύεται ὁ πλέον κατάλληλος, διὰ τὴν ὑψίστην αὐτὴν ἐν τῇ Μονῇ διακονίαν.

β) Μετὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς τρίτης ἡμέρας, οἱ Ἀδελφοί, οἱ ἔχοντες δικαίωμα ψήφου, παραμένοντες εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, κλείονται αἱ θύραι τοῦ Καθολικοῦ καὶ ἄρχεται ἡ ψηφοφορία.

γ) Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἱγουμενοῦ γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου Ἀδελφῶν.

δ) Πρὸ τῆς ἐνάρεξως τῆς ἐκλογῆς δεόν νὰ διαπιστωθῇ ἡ ὑπαρξίς ἀπαρτίας. Ἡ Ἀδελφότης εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν ἐννέα δεκάτων (9/10) τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου Ἀδελφῶν. Ἐὰν αὕτη δὲν ἐπιτευχθῇ, ἡ ἐκλογὴ ἀναβάλλεται διὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος καὶ διεξάγεται ἐὰν παρίστανται τὰ τέσσαρα πέμπτα (4/5) τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου Ἀδελφῶν.

ε) Ὁ λαβὼν τὰ ἐννέα δέκατα (9/10), εἴτε κατὰ τὴν πρώτην, εἴτε κατὰ τὴν δευτέραν ἀπαρτίαν, ἐκλέγεται Ἱγούμενος.

στ) Μὴ ἐπιτευχθείσης τῆς πλειονοψηφίας κατὰ τὰς ὡς ἄνω δύο ψηφοφορίας, αὕτη ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τῶν δύο τῶν λαβόντων τὰς περισσοτέρας ψήφους καὶ ἐκλέγεται ὁ πλειονοψηφίας. Τούτων δὲ ἰσοψηφισάντων, ἐὰν μὲν ἀμφότεροι εἶναι κληρικοί ἢ μοναχοί, ἐκλέγεται ὁ ἀρχαιότερος. Ἐὰν δὲ ὁ εἷς εἶναι κληρικός καὶ ὁ ἕτερος Μοναχός, ἐκλέγεται ὁ Κληρικός. Ἀκολούθως ὁ τοποτηρητὴς ἀναγγέλει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς.

ζ) Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ὑπάρχουν δύο πλειοψηφισάντες, ὡς ὀρίζει τὸ ὡς ἄνω ἄρθρον, ἀλλὰ εἷς καὶ δὲν συγκεντρώνει τὰς καθοριζόμενας πλειονοψηφίας, ἐκλέγεται ὁ ἀπολύτως πλειονοψηφίας κατὰ τὴν τρίτην ψηφοφορίαν.

η) Ὑποψηφίότητα διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἱγουμενοῦ γίνεται δεκτὴ μόνον ἢ προκύψασα ἀπὸ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν. Τυχόν ψηφοὶ δι' ἑτέρους ὑποψηφίους κατὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ψηφοφορίαν θεωροῦνται ἄκυροι.

θ) Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς ὑπογράφεται πρα-

κτικὸν παρὰ πάντων τῶν παραστάντων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ὀλοκληρουμένης καὶ τελειουμένης οὕτω τυπικῶς καὶ οὐσιαστικῶς τῆς διαδικασίας ἀναδείξεως Ἱγουμενοῦ.

ι) Ἐὰν ὠρισμένα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος ἀρνηθοῦν νὰ ὑπογράψουν, ἢ ἀρνησῆς των ἀναγράφεται εἰς τὸ πρακτικόν, τὸ ὁποῖον καθίσταται ἔγκυρον διὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν λοιπῶν μελῶν.

ια) Εὐθὺς μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πρακτικοῦ καὶ τὴν σχετικὴν εὐχαριστήριον προσευχὴν, ὁ Ἱγούμενος ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἀσκήσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ.

ιβ) Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται μόνον παρὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου καὶ ψηφισάντων καὶ ἀποκλειστικῶς ἐντὸς τριημέρου ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς καὶ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸν Μητροπολίτην.

ιγ) Ἐπὶ τῶν τυχόν ἐνστάσεων, ὡς πρὸς τὸν τρόπον διεξαγωγῆς τῆς ἐκλογῆς καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ψηφοφορίας ἀποφαίνεται ἢ συνέλευσις τῆς Ἀδελφότητος διὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν δύο τρίτων (2/3) τῶν ψηφισάντων. Ἐὰν ἡ ἀπορριψίς μιᾶς ἐνστάσεως δὲν συγκεντρῶνῃ τὰ δύο τρίτα (2/3) τῶν ψηφισάντων, ἡ ἐνστασις ἀπορρίπτεται.

ιδ) Εἰς περίπτωσιν ἀποδοχῆς τῆς ἐνστάσεως, ὡς νομίμου καὶ βασίμου, ἡ ἐκλογὴ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὰς ἀνωτέρω σχετικὰς διατάξεις.

ιε) Εἰς οἰανδήποτε περίπτωσιν αἱ ἐνστάσεις δεόν νὰ ὑποβάλλωνται ἐγγράφως.

ιστ) Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν ἐνστάσεις, τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον ὑποβάλλει ἐγγράφον εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ ἐκλογῆς, διὰ τοῦ ὁποῖου λαμβάνει γνῶσιν περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἱγουμενοῦ καὶ παρακαλεῖται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐγκατάστασιν αὐτοῦ δι' εἰδικῆς τελετῆς ἐν ἡμέρᾳ ὀριζομένη ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ἱγουμενοῦ.

ιζ) Διὰ πᾶν προκύπτον θέμα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκλογῆς καὶ μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἀποφαίνεται ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτῆς εἶναι ἀνέκκλητος.

Ἄρθρον 11

Ἱγουμενοσυμβούλιον

Ι. Συγκρότησις Ἱγουμενοσυμβουλίου.

α) Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον ὡς διοικητικὸν σῶμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι τριμελὲς μὲν (Ἱγούμενος ὡς Πρόεδρος σὺν δύο μέλη), ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν δὲν ὑπερβαίνει τοὺς δέκα πέντε (15). Πενταμελὲς (Ἱγούμενος σὺν τέσσαρα μέλη), ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν δὲν ὑπερβαίνει τοὺς εἴκοσι πέντε (25) καὶ ἐπταμελὲς πέραν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου.

β) Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου εἶναι πενταετής, ἀρχομένη ἀπὸ τὴν πρώτην (1) Ἰανουαρίου τοῦ πρώτου ἔτους τῆς πενταετίας καὶ λή-

γούσα την τριακοστήν πρώτην (31) Δεκεμβρίου του πέμπτου έτους της πενταετίας.

γ) Τα μέλη του Ήγουμενοσυμβουλίου ως έμπεπιστευμένα την όμαλήν λειτουργίαν του Κοινοβίου, πρέπει να χαρακτηρίζονται από την άκρίβειαν και συνέπειαν της Μοναχικής ζωής, το ταπεινόν φρόνημα, το Όρθόδοξον ήθος, την διοικητικήν ικανότητα και το πνεύμα συνεργασίας.

δ) Έφ' όσον ό αριθμός των από πενταετίας καταστάτων μελών της Άδελφότητας είναι τουλάχιστον διπλάσιος του αριθμού του Ήγουμενοσυμβουλίου, τα μέλη του Ήγουμενοσυμβουλίου δέον να λαμβάνονται έξ αυτού και όχι έκ των νεωτέρων, έκτός εάν οι παλαιότεροι δέν δέχονται ν' αναδειχθούν μέλη του Ήγουμενοσυμβουλίου.

ε) Έπανεκλογή των μελών του Ήγουμενοσυμβουλίου επιτρέπεται άπεριορίστως.

στ) Το Ήγουμενοσυμβούλιον συγκαλείται τακτικώς μέν υπό του Ήγουμένου δις του μηνός, έκτάκτως δέ είτε υπό του Ήγουμένου ή του άντικαταστάτου αυτού είτε υπό του τοποτηρητού.

ζ) Το Ήγουμενοσυμβούλιον εύρίσκεται έν άπαρτία υπό τους κάτωθι όρους: 1) Έπί τριμελοϋς Ήγουμενοσυμβουλίου, άπαιτείται παρουσία και των τριών μελών. Αί άποφάσεις των δέ λαμβάνονται κατά άπόλυτον πλειονοψηφίαν. 2) Έπί πενταμελοϋς Ήγουμενοσυμβουλίου δια την επίτευξιν άπαρτίας άπαιτείται ή παρουσία των τεσσάρων πέμπτων (4/5) των μελών του. Αί δέ άποφάσεις του λαμβάνονται κατά άπόλυτον πλειονοψηφίαν. 3) Έπί έπταμελοϋς Ήγουμενοσυμβουλίου δια την επίτευξιν άπαρτίας, άπαιτείται ή παρουσία των τεσσάρων πέμπτων (4/5) των μελών του και αί άποφάσεις του λαμβάνονται κατά πλειονοψηφίαν των τεσσάρων πέμπτων (4/5) των παρόντων μελών του.

η) Έπί άτομικών πνευματικών θεμάτων χωρεί άρνησικυρία του Ήγουμένου. Η ψηφοφορία γίνεται πάντοτε φανερά επί παντός θέματος πλην της έκλογής του Ήγουμένου και του Ήγουμενοσυμβουλίου.

θ) Έάν ένα μέλος του Ήγουμενοσυμβουλίου αποθάνη, παραιτηθή ή παυθή, γίνεται νέα έκλογή κατά τας διατάξεις του παρόντος. Έάν τούτο συμβή κατά το τελευταίον έτος της θητείας των μελών του Ήγουμενοσυμβουλίου, δέν γίνεται νέα έκλογή, άλλα αναπληρωσις υπό του πρώτου τή τάξει.

ι) Όταν το Ήγουμενοσυμβούλιον είναι τριμελές (Ήγούμενος και δύο μέλη) και άπουσιάζη λόγω άδειας ή άσθενείας ή ύποδικίας ή τιμωρίας ή έξ οίασδήποτε άλλης αίτίας, ένα μέλος ή δύο, καλούνται ως αναπληρωται έκ των άδελφών κατά την τάξιν των πρεσβείων.

ια) Όταν το Ήγουμενοσυμβούλιον πρόκειται ν' άποφασίση δια προσωπικήν ύπόθεσιν άπλου μέλους αυτού, π.χ. δια την χειροτονίαν αυτού ή δια την ανάληψιν ύπ' αυτού πνευματικής διακονίας έν τώ κόσμω κ.τ.τ., τότε ό δι' όν θα ληφθή ή άπόφασις δέν μετέχει της συνεδρίας, τουλάχιστον κατά το άναφερόμενον εις την ύπόθεσιν αυτού μέρος, άλλ' άντικαθίσταται ύπό αναπληρωτού, ως εάν ήτο άπών.

ιβ) Παραιτηθέν ή παυθέν μέλος του Ήγουμενοσυμβουλίου δύνата να επανεκλεγθή, έφ' όσον έξέλιπον οι λόγοι οι όδηγήσαντες εις την παραίτησιν ή παύσιν αυτού.

Άρθρον 12

2. Έκλογή Ήγουμενοσυμβουλίου.

α) Η έκλογή προς άνάδειξιν μελών του νέου Ήγουμενοσυμβουλίου, διεξάγεται κατά τον μήνα Νοέμβριον του έτους καθ' ό λήγει ή θητεία των μελών του προηγούμενου Ήγουμενοσυμβουλίου, έν ημέρα όριζομένη υπό του έν ενεργεία Ήγουμενοσυμβουλίου.

β) Την έφορευτικήν επιτροπήν άποτελεί το έν ενεργεία Ήγουμενοσυμβούλιον υπό την προεδρίαν του Ήγουμένου. Εις περίπτωσην επανυποψηφιότητας των μελών του έν ενεργεία Ήγουμενοσυμβουλίου, την έφορευτικήν επιτροπήν άποτελούν ό Ήγούμενος ως Πρόεδρος και δύο Μοναχοί, οι άρχαιότεροι ως προς την τάξιν της κουράς.

γ) Η έκλογή του Ήγουμενοσυμβουλίου γίνεται άνα πενταετίαν, δια μυστικής ψηφοφορίας υπό των μελών της Άδελφότητας των έχόντων δικαίωμα ψήφου. Εις περίπτωσην καθ' ήν ή λήξις της θητείας του Ήγουμενοσυμβουλίου συμπίπτει με την χηρείαν της θέσεως του Ήγουμένου, τότε ή θητεία του παρατείνεται μέχρι της έκλογής νέου Ήγουμένου.

δ) Εις το υπό της έφορευτικής επιτροπής συνταχθέν ψηφοδέλιον, αναγράφονται τα όνόματα των ύποψηφίων, σημειούνται δύο (2) σταυροί επί τριμελοϋς Ήγουμενοσυμβουλίου, τέσσαρες (4) σταυροί επί πενταμελοϋς Ήγουμενοσυμβουλίου, και έξ (6) σταυροί επί έπταμελοϋς Ήγουμενοσυμβουλίου ή και όλιγότεροι. Έάν ό ψηφοφόρος άναγράφη περισσοτέρους σταυρούς, το ψηφοδέλιον αυτού θεωρείται άκυρον.

ε) Οι ύποψηφιότητες δέον όπως προσκομίζονται το άργότερον είκοσι τέσσαρες (24) ώρες προ της ψηφοφορίας δια το έγκυρον της καταρτίσεως των ψηφοδελτίων υπό της έφορευτικής επιτροπής.

στ) Μέλη του Ήγουμενοσυμβουλίου εκλέγονται κατά σειράν προτεραιότητας οι άπολύτως πλειονοψηφίσαντες.

Μετα το πέρας της έκλογής και την άνακοίνωσιν των άποτελεσμάτων το νεοεκλεγέν Ήγουμενοσυμβούλιον συγκαλείται υπό του Ήγουμένου εις πρώτην συνεδρίαν εις την όποιαν συγκροτείται εις σώμα και αναλαμβάνει τα καθήκοντά του κανονικώς.

Άρθρον 13

3. Κένωσις θέσεως Ήγουμενοσυμβουλίου.

α) Κένωσις θέσεως του Ήγουμενοσυμβουλίου γίνεται ένεκα θανάτου, παραίτησεως ή παύσεως μέλους τινός αυτού.

β) Μέλος του Ήγουμενοσυμβουλίου παύεται δια τους λόγους που παύεται και ό Ήγούμενος (άρθρον 8 του παρόντος Κανονισμού), και με τους τρόπους που παύεται ό Ήγούμενος. Έπί πλέον παύεται όταν άπουσιάζη άδικαιολογήτως επί τρεις συνεχείς συνάξεις ή

παρακαλύη καθ' οίονδηποτε τρόπον τήν λειτουργίαν αυτού.

γ) Είς περίπτωσιν τριμελοῦς Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐλλείψει ὁμοφωνίας διὰ τήν παῦσιν τοῦ τρίτου μέλους αὐτοῦ ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Ἡγουμένου.

Ἄρθρον 14

4. Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσίαι Ἡγουμενοσυμβουλίου.

α) Συγκαλεῖ τῇ προτάσει τοῦ Ἡγουμένου τὰς συνάξεις τῆς ὁλομελείας τῆς Ἀδελφότητος.

β) Ἀποφασίζει τῇ προτάσει τοῦ Ἡγουμένου περὶ προσλήψεως δοκίμων, κουράς καὶ χειροτονίας Ἀδελφῶν, ὑπὸ τήν ἀπολύτως ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅτι ὁ ὑποψήφιος πρὸς χειροτονίαν κέκτηται εἰς τὸ ἀκέραιον τήν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καθοριζομένην ηλικίαν. Ἄνευ ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, οὐδεὶς δύναται νὰ χειροτονηθῇ καὶ οὐδεὶς ἐξέρχεται τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δι' ἔργον διακονίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὁ ὀρισμὸς τοῦ διακονήματος τούτου ἀνήκει ἀποκλειστικὰ εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καὶ εἰς οὐδένα ἕτερον μηδὲ τοῦ Ἐπισκόπου ἐξαιρουμένου.

γ) Συντάσσει τὸν προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν τῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως πρὸς τὰ ἰσχύοντα καὶ ἐντὸς τῶν προβλεπομένων προθεσμιῶν, τοὺς ὁποίους κοινοποιεῖ πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτης, δι' ἔγκρισιν. Μέχρι τῆς ἐγκρίσεως τοῦ νέου προϋπολογισμοῦ, ἡ διαχείρισις κινεῖται κατ' ἀναλογίαν εἰς τὰ πλαίσια τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ παρόντος ἔτους.

δ) Ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις ἀκινήτων οἰασδῆποτε ἀξίας, ἀποφασίζει διὰ τήν ἐπέκτασιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων, διαχειρίζεται πᾶσαν τήν κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν τῆς Μονῆς, μεριμνᾷ διὰ τήν προμήθειαν πάντων τῶν ἀναγκαίων ἐφοδίων. Ἀποφασίζει διὰ πᾶσαν δαπάνην πλήν ἐκείνων διὰ τὰς ὁποίας ἀποφασίζει ὁ Ἡγούμενος. Ἐν γένει δὲ ἐνεργεῖ καὶ φροντίζει διὰ πᾶν ἕτερον μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ καὶ συντελοῦν εἰς τήν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ Κοινοβίου. Προσέτι μεριμνᾷ δι' ὅλας τὰς ἀτομικὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν, ὡς καὶ διὰ τήν ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν αὐτῶν.

ε) Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου λογοδοτοῦν καὶ συνευθύνονται διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην διαχειριστικὴν ἐκτροπὴν ἢ ἀτασθαλίαν.

στ) Ἐπιστατεῖ τῶν ἀρμοδίων διακονητῶν διὰ τήν ἀσφαλῆ διαφύλαξιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, τῶν ἁγίων λειψάνων, τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ τῶν τυχόν τιμαλῶν, παλαιῶν βιβλίων, χειρογράφων καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων, τὰ ὁποία εὐρίσκονται καταχωρημένα εἰς εἰδικὸν κατάλογον.

ζ) Ἐγκρίνει τὰς ἐνεργείας τοῦ Ἡγουμένου μὲ ἀποφάσεις του, ὡσάκις οὗτος ἐνεργεῖ συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, τήν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν καὶ τὸν παρόντα Κανονισμόν.

η) Τὰς συμβάσεις ὑπογράφει ὁ Ἡγούμενος ἐξουσιοδοτούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἐλλείψεις ἐξουσιοδοτήσεως συνεπάγεται ἀκυρότητα τῆς ὑπογραφείσης συμβάσεως, συνιστᾷ δὲ καὶ πειθαρχικὸν παράπτωμα διὰ τὸν Ἡγούμενον.

θ) Ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὁ Ἡγούμενος καὶ ὁ Οἰκονόμος κρατοῦν ἀνὰ ἓν τὰ κλειδιά τοῦ ταμείου, ἐν τῷ ὁποίῳ φυλάσσονται ὑπ' εὐθύνη των τὰ χρήματα, τὰ τυχόν τιμαλφῆ, συμβόλαια κ.λπ.

ι) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει ἐπὶ παντὸς σοβαροῦ θέματος τῆς Μονῆς, τῆς ἀποφάσεώς του καταχωριζομένης εἰς τὸ τηρούμενον βιβλίον πρακτικῶν τῶν συνδριάσεων του. Τὸ βιβλίον πρακτικῶν ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων. Εἶναι δυνατὴ ἢ καταγραφὴ ἀντιρρήσεων ἢ ἐπιφυλάξεων εἰς τὰ πρακτικά. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως ὑπογραφῆς τῶν πρακτικῶν ὑφ' ἑνὸς τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων, παρὰ τήν σημείωσιν τῆς ἀντιρρήσεως αὐτοῦ ἢ σχετικῆ ἀπόφασις τῆς πλειοψηφίας εἶναι ἰσχυρὰ καὶ νόμιμος.

5. Καθήκοντα Γραμματέως.

α) Ὁ Γραμματεὺς διεξάγει τήν πάσης φύσεως ἀλληλογραφίαν τῇ ὑποδείξει καὶ συνεργασίᾳ τοῦ Ἡγουμένου. Συντάσσει τὰ πρακτικά τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

β) Τηρεῖ τὰ βιβλία:

1. Εἰσερχομένων καὶ Ἐξερχομένων ἐγγράφων (Πρωτόκολλον).

2. Πρακτικῶν Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ πρακτικῶν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

3. Ὑλικῶν (Κινητῆς Περιουσίας).

4. Τὸ Μοναχολόγιον.

5. Τὸ βιβλίον ἐγγραφῆς Δοκίμων.

6. Τὸ Κτηματολόγιον.

7. Τὸν Κατάλογον Ἁγίων Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ πολυτίμων Ἀντικειμένων.

8. Βιβλίον Βιβλιοθήκης.

γ) Φυλάσσει τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τήν σφραγίδα αὐτῆς.

6. Καθήκοντα Οἰκονόμου.

α) Ὁ Οἰκονόμος ἐν συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τοῦ Ἡγουμένου, μεριμνᾷ διὰ τήν προμήθειαν καὶ συντήρησιν τῶν τροφίμων καὶ ὄλων τῶν χρεωδῶν πραγμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποφεύγων τὰ ἄκρα τῆς ἐλλείψεως καὶ τῆς ὑπερβολῆς.

β) Ὁ Οἰκονόμος, ἐκτὸς τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον 14, β κρατεῖ τὰ κλειδιά τῶν ἀποθηκῶν καὶ χορηγεῖ τ' ἀναγκαίουντα εἰς τὸν μάγειρον καὶ τήν κουζίαν.

γ) Λαμβάνει φροντίδα διὰ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν καὶ εἰσηγεῖται σχετικῶς εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

δ) Διενεργεῖ τὰς εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς, μετὰ ἀπὸ σχετικὴν ἐντολήν τοῦ Ἡγουμένου, διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων ἠριθμημένων καὶ ὑπογραφομένων ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ ἰδίου.

ε) Ὁ Οἰκονόμος οὐδὲν ἐνεργεῖ ἄνευ ἐντολῆς τοῦ Ἠγουμένου καὶ ὑποχρεοῦται νὰ εἶναι ἐτοιμος πάντοτε ν' ἀποδώσῃ λόγον περὶ τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ.

στ) Κρατεῖ καὶ ἐνημερώνει κατὰ τὴν τάξιν τὰ κάτωθι βιβλία.

1. Βιβλίον Ταμείου.
2. Καθολικὸν Ἑσόδων καὶ Ἐξόδων.
3. Διπλότυπα εἰσπράξεων, ἐντάλματα πληρωμῶν καὶ πρακτικῶν καταμετρήσεων.
4. Βιβλίον Δωρεῶν.

Ἄρθρον 15

Τηρούμενα βιβλία ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τηροῦνται μερίμνη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου τὰ κάτωθι βιβλία:

- α. Βιβλίον Πρακτικῶν Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ Ἀδελφότητος.
- β. Βιβλίον Εἰσερχομένων καὶ Ἐξερχομένων ἐγγράφων (Πρωτόκολλον).
- γ. Μοναχολόγιον.
- δ. Βιβλίον ἐγγραφῆς Δοκίμων.
- ε. Κτηματολόγιον.
- στ. Βιβλίον Ὑλικοῦ (κινητῆς περιουσίας).
- ζ. Βιβλίον Ταμείου.
- η. Καθολικὸν Ἑσόδων καὶ Ἐξόδων.
- θ. Κατάλογος Ἀγίων Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ πολυτίμων ἀντικειμένων.
- ι. Διπλότυπα εἰσπράξεων, Ἐντάλματα πληρωμῶν καὶ Πρακτικά καταμετρήσεων.
- ια. Βιβλίον Βιβλιοθήκης.
- ιβ. Βιβλίον Δωρεῶν.

Ἄρθρον 16

Περὶ Σφραγίδος.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ κέκτηται κυκλικὴν σφραγίδα, ἔχουσαν εἰς τὸ κέντρον τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πέριξ δὲ αὐτῆς ἀναγράφουσαν: «Ἱερὰ Ἀνδρῶν Κοινοβιακὴ Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου τῆς Μολυβδοσκεπάστου».

Ἄρθρον 17

Ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος.

α) Ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος συγκροτεῖται ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν Μοναχῶν τοῦ Κοινοβίου (Μεγαλόσχημοι — Μικρόσχημοι — Ρασοφόροι), τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου προσελεύσεως, πλὴν τῶν Δοκίμων. Εἶναι δὲ τὸ ἀνώτατον ὄργανον καὶ ἡ ἀνωτάτη ἐξουσία τῆς Μονῆς.

β) Ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος συγκαλεῖται σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 14, 4α, τακτικῶς μὲν δις τοῦ ἔτους, 1) κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος ἐπὶ τῆς ἐν γένει πορείας τῆς Μονῆς, 2) κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστον πρὸς ἀνάθεσιν τῶν διακονημάτων διὰ τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἔτος.

Ἐκτάκτως δὲ, διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἠγουμένου καὶ τυ-

χὸν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, διὰ τὴν παῦσιν τοῦ Ἠγουμένου, διὰ τὴν προσωρινὴν ἢ ὀριστικὴν ἀποβολὴν Ἀδελφοῦ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ διαγραφὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ Μοναχολογίου, ὡς καὶ διὰ πᾶν ἄλλο θέμα ὑπερβαῖνον τὰς δικαιοδοσίας τοῦ Ἠγουμένου καὶ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

γ) Ἡ ὀλομέλεια συνεδριάζει ἐν ἀπαρτίᾳ, ὡς ἄκις συμμετέχουν τὰ δύο τρίτα (2/3) τῶν μελῶν αὐτῆς. Μὴ ἐπιτευχθεῖσης τῆς ὡς ἄνω ἀπαρτίας τῶν δύο τρίτων (2/3), ἡ ὀλομέλεια συνέρχεται πάλιν εἰς ὀριζομένην νέαν ἡμερομηνίαν, καὶ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ἐφ' ὅσον παρίσταται τὸ ἡμισυ σὺν ἑνὰ τῶν ἀδελφῶν.

Ἡ σειρά τῶν ἀδελφῶν καθορίζεται ἱεραρχικῶς ὡς κατωτέρω:

1. Μεταξὺ Κληρικῶν προηγεῖται ὁ κατὰ βαθμὸν ἢ ὀφθίκιον ἀνώτερος. Ἐπὶ ἴσων δὲ ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας.

2. Μεταξὺ τῶν Μοναχῶν προηγεῖται ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς κουράς.

3. Μεταξὺ τῶν Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν προηγούνται οἱ Κληρικοί.

4. Ὁ Ἠγούμενος καὶ τὰ μέλη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου προηγούνται πάντων, ἀσχέτως ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ ἀνεξαρτήτως πρεσβεῖων κουράς ἢ χειροτονίας.

5. Μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου τηρεῖται ἀναλόγως ἡ τάξις τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ, τῶν πρεσβεῖων χειροτονίας ἢ κουράς.

ε) Τῶν συνάξεων τηροῦνται πρακτικά, ὑπογραφόμενα ὑπὸ πάντων τῶν παρόντων ἀδελφῶν. Αἱ ἀποφάσεις τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐκτελεσταὶ δι' ἅπασαν τὴν Ἀδελφότητα. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς ὀλομελείας ἐπιμελεῖται πάντοτε τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον. Οἱ μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ληφθεῖσας ἀποφάσεις τιμωροῦνται δι' ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ ἀξιώματός των ἢ δι' ἀπωλείας τοῦ δικαιώματος ψήφου ἀπὸ ἑνα (1) ἔτος ἕως πέντε (5) ἐτῶν.

στ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων διὰ τὰς ὁποίας ἄλλως ὀρίζεται ἐν τῷ παρόντι ἐσωτερικῷ κανονισμῷ. Εἰς περιπτώσιν ἰσοψηφίας ἐπαναλαμβάνεται ἡ ψηφοφορία. Ἐὰν καὶ πάλιν προκύψῃ ἰσοψηφία, τότε ἐπὶ φανερᾶς μὲν ψηφοφορίας ὑπερισχίει ἡ ψήφος τοῦ Ἠγουμένου ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτόν. Ἐπὶ μυστικῆς δὲ ψηφοφορίας τίθεται κλήρος.

ζ) Αἱ προσκλήσεις διὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος ἀπευθύνονται γραπτῶς ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τὰ ἐγγεγραμμένα εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐγκαταβιούντα ἢ μὴ ἐν αὐτῇ καὶ ἔχοντα δικαίωμα ψήφου πέντε (5) ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς συγκλήσεως. Κατ' αὐτὴν συζητοῦνται τὰ ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου προταθέντα θέματα καὶ ἀναγραφόμενα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τριῶν (3) τοῦλάχιστον μελῶν τῆς Ἀδελφότητος προταθέντα κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ σειράν. Ἡ πρότασις ἐγγραφῆς θεμάτων πρὸς συζήτη-

σιν υπό μελών τῆς Ἀδελφότητος δίδεται γραπτῶς εἰς τὸν Ἠγουμένον ἢ τὸν ἀναπληροῦντα τούτου τεσσαράκοντα ὀκτῶ (48) ὥρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως.

η) Ἡ τροποποιήσις καὶ συμπλήρωσις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ γίνεται ἀπὸ τὴν ὀλομέλειαν τῆς Ἀδελφότητος μετὰ ἀπὸ ἀπόφασιν τούλάχιστον τῶν τριῶν τετάρτων (3/4) τῶν μελών τῆς καὶ ἠτιολογημένης εἰσηγήσεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

θ) Ἡ τροποποιήσις καὶ συμπλήρωσις νοεῖται μόνον ἐπὶ τὸ αὐστηρότερον καὶ παραδοσιακώτερον, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον καὶ κοσμικώτερον. Δὲν δύναται δὲ αὕτη νὰ γίνῃ γρηγορότερον ἀπὸ τὴν παρέλευσιν μιᾶς συμπληρωμένης δεκαετίας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία».

ι) Ἄπασαι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀπὸ τὴν πρώτην (α) ἕως καὶ τὴν δεκάτην τρίτην (ιγ'), τοῦ ἄρθρου 21, γ' καὶ δ', καὶ τοῦ ἄρθρου 23, β', κατατάσσονται εἰς τὰς οὐσιώδεις διατάξεις καὶ μένουσιν ἑσαεὶ ἀναλλοίωτοι καὶ ἀμετάβλητοι.

ια) Ἡ ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος ἀποφασίζει καὶ διὰ πάσαν ἄλλην εἰδικὴν περίπτωσιν μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ παρόντος ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐρμηνείαν ἀσαφῶν ἐνδεχομένως διατάξεων αὐτοῦ. Αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν δύο τούτων θεμάτων λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας τῶν δύο τρίτων (2/3) τῶν μελών τῆς Ἀδελφότητος τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου.

Ἄρθρον 18

Κοινοβίαισις.

α) Ἡ Ἀδελφότης ἀκολουθοῦσα τὴν μέχρι τοῦδε Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν δέχεται τὴν κοινοβίαισιν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ γίνουσι μέλη τῆς Ἀδελφότητος. «Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω» (Ἰωάν. στ', 37). Κατὰ δὲ τὸν Μ. Βασιλείου «Οὐκ ἀκίνδυνον ἀπωθεῖσθαι τοὺς τῷ Κυρίῳ δι' ἡμῶν προσιόντας καὶ ὑπελθεῖν αὐτοῦ τὸν χρηστὸν ζυγὸν καὶ τὸ τῶν ἐντολῶν φορτίον, τὸ πρὸς οὐρανὸν ἡμᾶς ἀνακουφίζον βουλομένων» (Ε.Π.Ε. 8, σελ. 242).

β) Ἡ πρόσληψις τῶν προσερχομένων ὡς δοκίμων γίνεται κατόπιν προσεκτικῆς δοκιμασίας πρὸς διαπίστωσιν τῆς γνησίας διαθέσεως καὶ τοῦ ἐνθέου ζήλου αὐτῶν διὰ τὴν Μοναχικὴν ζωὴν.

γ) Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ προσέλθῃ ὡς δόκιμος ἐν τῇ Ἱερῇ Μονῇ, ἵνα βραδύτερον καταστῆ μέλος αὐτῆς, δεόν ὅπως εἶναι Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ἔχῃ συμπληρωμένον τὸ δέκατον ὄγδοον (18) ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καὶ εἶναι ἄγαμος.

δ) Ἐὰν ὁ προσερχόμενος ἔχῃ ἡλικίαν μικροτέραν τῆς νομίμου, ἀπαιτεῖται ἐγγραφὸς συγκατάθεσις τοῦ ἀσκούντος τὴν γονικὴν μέριμναν.

ε) Οἱ ἐξ ἐγγάμων προσερχόμενοι καλὸν εἶναι νὰ προτρέπωνται, ὅπως προτιμοῦν τὴν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει ἐγκαταβίωσιν των, διὰ νὰ εἶναι ὁ πνευματικὸς των ἀγῶν ὀλιγότερον ἀπρόσκοπος.

στ) Οἱ ἐξ ἐγγάμων προσερχόμενοι ἄνευ τέκνων ἢ

μετὰ τέκνων ἐνηλίκων, δεόν ὅπως ἔχουν ἐγγραφὸν συγκατάθεσιν τῆς συζύγου, τὴν ὁποίαν θὰ ὑπογράψῃ ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου.

ζ) Ἐν καιρῷ κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Πατρίδα μας εὐρίσκειται εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν, ἢ Ἱερὰ Μονὴ δὲν δέχεται τὴν ἐγγραφὴν Δοκίμων πρὸς ἀποφυγὴν νοθευμένων ἀποφάσεων καὶ καταστάσεων, προερχομένων ἐξ ἄλλων σκοπιμοτήτων καὶ οὐχὶ ἐξ ἀγνῶν ἐλατηρίων ἐναντι τοῦ Μοναχισμοῦ.

η) Ἡ πρόσληψις καὶ ἡ ἀποβολὴ τῶν Δοκίμων ἀνήκουν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν καὶ ἀνεξέλεγκτον ἀρμοδιότητα καὶ κρίσιν τοῦ Ἠγουμένου καὶ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

θ) Ἡ εἴσοδος Δοκίμου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν γίνεται κατόπιν ὑποβολῆς ἐγγράφου αἰτήσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον, εἰς τὴν ὁποίαν θ' ἀναγράφεται ῥητῶς, ὅτι ὅλως ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως ἐπιθυμεῖ ν' ἀσπασθῇ τὸν Μοναχικὸν βίον καὶ ὅτι ἐμελέτησεν ἐπισταμένως τὸν παρόντα Κανονισμόν καὶ ἀποδέχεται ἐλευθέρως καὶ ἐξ ὀλοκλήρου αὐτόν.

ι) Ἡ διάρκεια τῆς δοκιμασίας ὀρίζεται εἰς τρία ἔτη, συμφώνως πρὸς τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς Κανόνας. Εἰς ἐξαιρετικὰς ὁμως περιπτώσεις περὶ τῶν ὁποίων προβλέπει ὁ Ε' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας δύναται νὰ συντμηθῇ μέχρι τῶν ἕξ (6) μηνῶν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι ὁ δόκιμος ἔχει ἡλικίαν 21 ἐτῶν τὸ ὀλιγότερον. Δύναται ἀκόμη καὶ νὰ ἐκταθῇ ὁ χρόνος δοκιμασίας τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἠγουμένου καὶ τῇ ἀποδοχῇ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

ια) Ξενόγλωσσοι Ὁρθόδοξοι γίνονται δεκτοὶ ὡς μεμονωμένα άτομα, οὐδέποτε ὡς ὁμάς, καὶ μὲ τὸν ὄρον ὅτι ἡ δοκιμασία των θ' ἀρχίξῃ μετὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

ιβ) Ξενόκουροι τυπικῶς ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μοναχολόγιον ἐτέρας Μονῆς καὶ ἐπιθυμοῦντες τυπικῶς καὶ πάλιν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς ἡμετέρας Μονῆς, ἀποκλείονται ἀπολύτως.

ιγ) Ξενόκουροι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μοναχολόγιον ἐτέρας Μονῆς καὶ διαβιούντες μονίμως ἐν αὐτῇ, ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ καταστοῦν μέλη τῆς μοναχικῆς Ἀδελφότητος τῆς ἡμετέρας Μονῆς, καὶ μονίμως νὰ διαβίωσιν ἐν αὐτῇ, γίνονται δεκτοὶ κατ' οἰκονομίαν καὶ ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται «περὶ ἀποστατούντων», κατόπιν πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐξετάσεως, σύμφωνα μὲ τὰ διαλαμβανόμενα καὶ ὀριζόμενα εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν ΛΓ' Ἀσκητικὴν Διάταξιν τοῦ Μ. Βασιλείου (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 536-540), οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀποτελέσῃ ἡ ἐγγραφὴ των εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς «παντελὴ σύγχυσις καὶ διάλυσιν καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἔργου καθάρσεων». Οἱ τοιοῦτοι ἐγγράφοι καταπίονται ὀριστικῶς εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱ. Μονῆς κατόπιν δοκιμασίας, τοῦ χρόνου καθοριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, μὴ δυναμένου νὰ καθορισθῇ εἰς ὀλιγότερον τοῦ ἐνὸς ἔτους.

ιδ) Οἱ Δόκιμοι Μοναχοί, μὴ ὄντες μέλη τῆς Ἀδελφότητος, δὲν παρίστανται εἰς τὰς συνελεύσεις αὐτῆς.

Ἐάν δὲ ἀδεία τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου παραστοῦν, δὲν ἔχουν δικαίωμα ψήφου.

ιε) Ὁ Δόκιμος καθίσταται μέλος τῆς Ἀδελφότητος μόνον διὰ τῆς Μοναχικῆς κουράς τὴν ὁποῖαν λαμβάνει διὰ Ρασσευχῆς ἢ Μικροῦ Σχήματος ἢ Μεγάλου Σχήματος.

ιστ) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀφείλει ὅπως ἕνα (1) μῆνα τοῦλάχιστον πρὸ τῆς εἰς Μοναχὸν κουράς, Δοκίμου τινὸς τῆς Ἱ. Μονῆς, γνωστοποιήσῃ ἐγγράφως εἰς τοῦτον, ὅτι δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν εἰς αὐτὸν ὑπάρχουσαν κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν, ὅπως ἐπιθυμῆι, καθ' ὅτι μετὰ τὴν εἰς Μοναχὸν κουράν του καὶ τὴν ἐγγραφὴν του εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Μονῆς, τόσον ἢ ὑπάρχουσα περιουσία του, ὅσον καὶ ἡ περιεσομένη εἰς αὐτὸν ἐξ οἰασδῆποτε νομίμου αἰτίας, κινητῆ καὶ ἀκίνητος, μεταβιβάζεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιζ) Ἀδελφὸς ἀπερχόμενος τῆς Ἱ. Μονῆς δι' οἰονδήποτε αἰτίαν, μετὰ τὴν εἰς τὸ Μοναχολόγιον ἐγγραφὴν του, οὐδένα τῶν μεταβιβασθέντων εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἱ. Μονῆς περιουσιακῶν στοιχείων του δικαιούται νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ πλὴν τῶν ἐνδυμάτων του. Ὁ ἀποχωρῶν οὐδεμίαν δικαιούται ἀποζημιώσεως. Ἐπανερχόμενος δὲ αὐτοβούλως, γίνεται δεκτὸς κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὑπὸ ἐνιαύσιον δοκιμασίαν καὶ μόνον ἀπαξ.

ιη) Δόκιμος Μοναχός, ἐάν ἔχη ἐγκαταλείψει τὴν Ἱ. Μονὴν καὶ ἐπιθυμῆ νὰ ἐπιστρέψῃ, γίνεται δεκτὸς μόνον ἐφ' ὅσον ἐγκρίνει τοῦτο ὁ Ἡγούμενος. Ἐντάσσεται δὲ εἰς τὴν σειρὰν τῶν πρεσβειῶν Δοκίμου, ὡς ἐάν προσήρχετο κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Μονὴν, ἀνεξαρτήτως τοῦ προηγουμένου χρόνου τῆς δοκιμασίας του.

ιθ) Ὁ χρόνος γνωριμίας μετὰ τὴν Ἱ. Μονὴν, δὲν λογίζεται ὡς χρόνος δοκιμασίας. Ὁ χρόνος δοκιμασίας τοῦ Δοκίμου μετράται ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ γίνῃ εἰδικὴ ὑπὲρ αὐτοῦ παράκλησις εἰς τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Παναγίας, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας βάζει μετάνοιαν ὡς Δόκιμος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῶν ἀδελφῶν.

κ) Δόκιμος Μοναχός, ἀπερχόμενος τῆς Ἱ. Μονῆς πρὸ τῆς εἰς Μοναχὸν κουράς του, δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ αἰτίαν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ, ἅπαντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθέντα εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀποζημιώσεως.

κα) Οἱ μὴ ἐγκαταβιούντες εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἱερομόναχοι καὶ ἀσκούντες Ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν ἐκτὸς τῆς Ἱ. Μονῆς, διατηροῦν τὰ ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ μοναχοῦ τῆς Μονῆς ἀπορρέοντα δικαίωματα καὶ συμβάλουν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν μετὰ γνώμην καὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς.

Ἄρθρον 19

Πνευματικὰ Καθήκοντα Ἀδελφῶν.

α) Ἡ καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἀδελφῶν διεξάγεται πάντοτε ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς μακραιώνος μοναστικῆς παραδόσεως τε-

θεσπισμένων κανόνων καὶ διατάξεων ἐν φόβῳ Θεοῦ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν ἀλληλοσεβασμῷ καὶ ἐν πνεύματι ἐνότητος καὶ φιλαδελφίας.

β) Εἰς τὰς μεταξὺ των σχέσεις οἱ ἀδελφοὶ τηροῦν μετὰ σχολαστικότητος τὴν ἱεραρχίαν. Οἱ μικρότεροι ὑπακούουν καὶ σέβονται τοὺς μεγαλύτερους, οἱ δὲ μεγαλύτεροι ἀγαποῦν καὶ συμπάριστανται θετικῶς εἰς τὴν πρόοδον καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικροτέρων.

γ) Οἰονδήποτε σφάλμα ἀδελφοῦ πρέπει νὰ γίνεταί ἀφορμὴ περισσοτέρας προσεγγίσεως καὶ συμπαραστάσεως ἀπ' ὅτι ἡ ἀρετὴ του, ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ ἅγιοι Πατέρες, «Ἄπλωσον τὸν χιτῶνά σου ἐπὶ τὸν πταίοντα καὶ σκέπασον αὐτόν. Καὶ ἐάν μὴ δύνῃ ἐφ' ἑαυτὸν ἐπιθεῖναι τὰ πταίσματα καὶ δέξασθαι τὴν παιδείαν καὶ τὴν αἰσχύνην ἀντ' αὐτοῦ, κἂν ὑπόμεινον καὶ αὐτὸν μὴ κατασχύνῃς» (Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, Ἀσκητικά, λόγ. Να').

δ) Εἰς πάσας τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας, ὡς καὶ ἐν τῇ Τραπέζῃ, οἱ μοναχοὶ φέρουν Ράσον καὶ Κουκούλιον. Εἰς ὅσας δὲ ἐκ τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων προβλέπει ἡ μοναχικὴ παράδοσις, φέρουν τὸ Μέγα Σχῆμα.

ε) Οἱ ἀδελφοὶ ὀφείλουν ν' ἀποφεύγουν αὐστηρῶς τὰς πολυτελεῖς ἐνδυμασίας. Ὁ μοναχὸς πρέπει νὰ εἶναι ἀπέριπτος καὶ ταπεινὸς εἰς ὅλην τὴν ἐμφάνισίν του, διὰ νὰ βοηθεῖται εἰς τὸν ἁγιασμόν τῆς ψυχῆς του. Ἄλλως κατὰ τὸν Ἀββᾶν Ἡσαΐαν, «Εὐκόσμησις σώματος, ψυχῆς ἐστὶ καταστροφή» (Λόγος ΚΘ').

Ἡ αὕτη θεμελιώδης ἀρχὴ ἰσχύει καὶ διὰ τὸ κελλίον ἐκάστου Μοναχοῦ, διὰ τ' ἀπαραίτητα ἀτομικὰ εἶδη καὶ τὴν ἐν γένει σωματικὴν δίαιταν τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς. Μόνον διὰ τὰ ἱερὰ ἄμφια, τὰ ἱερὰ ἀντικείμενα καὶ πάν ὅ,τι χρησιμοποιεῖται ἐν τῷ Ναῷ, θὰ καταβάλλεται ἡ δέουσα φροντίς καὶ ἐπιμέλεια, ἡ ἀρμόζουσα εἰς τὰ τῆς θείας λατρείας.

στ) Ἐκαστος ἀδελφὸς ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ καθημερινῶς τὸν ἀτομικὸν του Κανόνα, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει κομβοσχοίνια καὶ μεγάλας μετάνοιαι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κομβοσχοινίων καὶ μετάνοιῶν καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου, λαμβάνοντος ὑπ' ὄψιν πάντοτε τὰς δυνατότητας ἐκάστου ἀδελφοῦ. Ὁ συνήθης δὲ Κανὼν εἶναι:

Διὰ μὲν τὸν Μεγαλόσχημον δώδεκα (12) κομβοσχοίνια τῶν ἑκατῶν (100) κόμβων καὶ ἑκατὸν εἴκοσι (120) μεγάλας μετάνοιαι.

Διὰ δὲ τὸν Μικρόσχημον εἶναι ἕξ (6) κομβοσχοίνια τῶν ἑκατῶν (100) κόμβων καὶ ἐξήκοντα (60) μεγάλας μετάνοιαι.

ζ) Μία τῶν πρωταρχικῶν Μοναχικῶν ἐπιδιώξεων εἶναι ἡ διατήρησις τῆς καθαρότητος τοῦ νοῦ, «ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορινθ. 7, 1). Ὅθεν δέον ν' ἀποφεύγωνται αἱ αἰτίαι καὶ ἀφορμαὶ πάσης ψυχικῆς ῥυπαρότητας.

η) Θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς Μοναχικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀκτημοσύνη. Κατὰ συνέπειαν τὸ κελλίον, τὸ ἐνδυμα, τὰ ὑποδήματα καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀτομικὰ εἶδη τοῦ Μοναχοῦ δὲν εἶναι ἰδικὰ του. Ἄπλως τοῦ παραχω-

ρουνται από την Μονήν διὰ τὸν ἐξυπηρητήσουν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, γνωρίζων ὅτι ἡ ἐξ ἀμελείας καὶ κακῆς χρήσεως καταστροφή των εἶναι ἱεροσυλία.

θ) Ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ εἶναι ἡ ὑπακοὴ τὴν ὁποῖαν ὀφείλει ἕκαστος Μοναχὸς πρωτίστως εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καὶ ἔπειτα εἰς τὴν λοιπὴν Ἀδελφότητα. «Μηδὲν παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Προεστώτος διαπράττων», κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον.

ι) Οἱ ὑποτακτικοὶ εἰς τὸν Ἡγούμενον θὰ ἀναφέρουν λεπτομερῶς καὶ ἐπακριβῶς πάντα τὰ κρύφια τῆς καρδίας των διὰ τῆς παραδεδομένης Μοναχικῆς ἐξαγορεύσεως. Ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ μόνον θὰ ἐξομολογούνται καὶ μυστηριακῶς, πλην τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ὁ Ἡγούμενος θὰ εἶναι μοναχὸς κατὰ τὰς μεταβατικὰς περιόδους, ὡς καθορίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 9 η' τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν οἱ ὑποτακτικοὶ θὰ ἐξομολογούνται εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου ὀριζόμενον πνευματικόν.

ια) Ἡ ὑποχρέωσις αὐτῆ τῆς ἀπολύτου καὶ ἀδιακρίτου ὑπακοῆς καὶ ἀναφοράς τοῦ ὑποτακτικοῦ πρὸς τὸν Γέροντα, ἀποτελεῖ τὴν φυσικωτάτην ἀπόρροιαν τοῦ πνευματικοῦ καὶ αἰώνιου δεσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνώνει τὰς δύο ψυχάς. Λέγει ὁ Μ. Βασίλειος: «Ὁ καθοδηγούμενος οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ ὁ τοῦ Σωτῆρος ἐπέχων πρόσωπον καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γενόμενος». Μεταξὺ δὲ Γέροντος καὶ ὑποτακτικοῦ συνάπτεται «σύμβασις πνευματικῆς συμβιώσεως τῆς ἄλυτον καὶ αἰώνιου τὴν συνάφειαν κεκτημένης». Διὰ τοῦτο συμπληρώνει: «ὁ ἀπαξ εἰς σύνδεσμον καὶ συνάφειαν ἐλθὼν πνευματικῆς ἀδελφότητος οὐχ οἷός τε ἂν ἦ ἀποκόπτεσθαι καὶ χωρίζεσθαι τούτων, οἷς συνηρμόσθη», καθ' ὅτι «ὁ πνευματικῆ κοινωρία συναρμοσθεῖς, ὑπ' αὐτῷ μάρτυρι καὶ μεσίτῃ τῷ Πνεύματι, ὑπόδικος ἐπὶ τῷ χωρισμῷ γίνεται» (Ἀσκητικαὶ Διατάξεις ΚΑ', ΚΒ').

ιβ) Εἰς τὸ κελλίον ἐκάστου Μοναχοῦ δέον ὅπως ὑπάρχουν τὰ αὐστηρῶς ἀπαραίτητα ἀτομικὰ εἶδη, εἰκόνες, πνευματικὰ βιβλία κ.λπ. Εἰς τὸ κελλίον τῶν Μοναχῶν δὲν ἔχουν θέσιν κοσμικὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ, ἐφημερίδες, τηλεφωνικὲς συσκευές καὶ παντὸς εἶδους ἠλεκτρονικὲς συσκευές.

ιγ) Ἡ διανυκτέρευσις Μοναχοῦ τινος ἐκτὸς τῆς Μονῆς δέον ὅπως ἀποφεύγεται πάση θυσίᾳ, ἐξαντλουμένων ὄλων τῶν περιπτώσεων ἐπιστροφῆς του εἰς τὴν Ἱ. Μονήν. Ἐν ἣ περιπτώσει τοῦτο καθίσταται ἀδύνατον, νὰ ἐξασφαλίζονται οἱ κατὰ τὸ δυνατόν καλλίτερες προϋποθέσεις, ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως, διανυκτερεύσεως ἐκτὸς τῆς Ἱ. Μονῆς.

ιδ) Τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τῶν Μοναχῶν δῶρα, ἀκόμη καὶ ἀπὸ συγγενεῖς, γίνεται, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, αἰτία πολλῶν κακῶν, «τοσοῦτων δὲ προφάσεων εἰς ἀμαρτίαν ἐπισυμβαίνουσῶν, καλόν ἐστι τὸ μὴ δέχεσθαι τὰ τοιαῦτα, ἐπιτρέπειν δὲ τῷ Προεστώτι δοκιμάζειν καὶ παρὰ τίνων χρῆσθαι ληφθῆναι καὶ πῶς δεῖ οἰκονομηθῆναι (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 382).

ιε) Ἄπαντες οἱ ἀδελφοὶ οἱ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἐγκαταβιοῦντες, ὀφείλουν νὰ προσφέρουν ἐργασίαν εἰς τὸ ὀ-

ριζόμενον διακόνημα. Ἄρνησις ἀδελφοῦ εἰς τὸ ὀριζόμενον διακόνημα εἶναι ἀνάρμοστος. Ἡ τυχὸν ἐμμονὴ εἰς τὴν ἄρνησιν, συνεπάγεται ἐπιτίμιον. Ἡ δὲ ἀμετανοησία συνεπάγεται συζήτησιν ἐν τῷ Ἡγουμενοσυμβουλίῳ τῆς θέσεώς του ἐν τῇ ἀδελφότητι. Ἐπομένως πάντες οἱ ἀδελφοὶ ἐργάζονται, ἕκαστος κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών του, μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας, ὅλα τὰ ἔργα, μὴ ἀποφεύγοντες καὶ τὰ εὐτελέστερα αὐτῶν, μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι πάσα ἐργασία ἐν τῇ Μονῇ εἶναι πρὸς Θεὸν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μέσα ποῦ συντελεῖ εἰς τὴν κατὰ Θεὸν τελείωσιν κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον: «Ἐπεὶ διπλοῦς ὁ ἄνθρωπος διπλοῦν εἶναι προσήκει καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς σπούδασμα, πόνους τε σώματος καὶ ψυχῆς ἀσκήμασι κατορθούμενον» (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 434).

Ἄρθρον 20 Λατρεία.

α) Εἰς τὴν Ἱ. Μονήν ἀκολουθεῖται λατρευτικὸν πρόγραμμα, ἐμπνεόμενον ἀπὸ τὸ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τηρούμενον, τὸ καθγιασθὲν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀσκήσιν τῶν ἁγίων Πατέρων.

β) Ὁ χρόνος ἐνάργεως, λήξεως τῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῆς θείας λειτουργίας, συντομεύσεως ἢ ἐπεκτάσεως αὐτῶν, καθορισμὸς ἀγρυπνιῶν κ.λπ. ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἡγουμένου, ὅστις ὀφείλει νὰ οἰκονομῇ τὸ λατρευτικὸν πρόγραμμα ἀποβλέπων καὶ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

γ) Κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον «οὐδὲν οὕτως ἐπιδιδόναι ποιεῖ εἰς ἀρετὴν, ὡς τὸ συνεχῶς ὁμιλεῖν Θεῷ καὶ διηνεκῶς εὐχαριστεῖν καὶ ψάλλειν τῷ Θεῷ» (Ἄπαντα Χ 53, σελ. 253). Ἐνεκα τούτου αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι δέον ὅπως ἀναγιγνώσκονται καὶ ψάλλονται εὐκρινῶς καὶ μετὰ κατανύξεως, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνεται ὁ ἁγιασμός.

δ) Αἱ ἱεραὶ εἰκόνες, τ' ἀντικείμενα τῆς λατρείας, τὰ ἱερά ἄμφια, τὸ μουσικὸν ὄφρος καὶ πᾶν τὸ ἔχον σχέσιν μὲ τὴν θείαν λατρείαν ὀφείλει νὰ ἔχη ὡς πρότυπον τὴν ἐν γένει Βυζαντινὴν καὶ εἰδικώτερον τὴν ἀγιορειτικὴν Παράδοσιν.

ε) Ἐχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι καὶ διὰ τῆς Βυζαντικῆς Μουσικῆς καὶ διὰ τῆς τυπικῆς τάξεως ἐμπεδοῦται ἡ λατρευτικὴ ἀγωγή, ὀφείλομε ν' ἀποφεύγομε κάθε τι ποῦ καταστρέφει αὐτὸ τὸ ἔργον. Ἐνεκα τούτου μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ διάκρισιν νὰ προσφέρεται τὸ Ἀναλόγιον εἰς κοσμικοὺς καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστὸν ὅτι θὰ κινούνται εἰς τὰ προδιαγραφμμένα πλαίσια. Καὶ τοῦτο θὰ γίνεται ὡς δὲν ὑπάρχουν ἀδελφοὶ μοναχοὶ διὰ τὸ ἔργον αὐτό. Ὄταν ὑπάρχουν ἀδελφοὶ μοναχοὶ, γινώσται τῆς Βυζαντικῆς Μουσικῆς καὶ τυπικῆς διατάξεως, ἡ παρουσία λαϊκῶν εἰς τὸ Ἀναλόγιον θὰ εἶναι βοηθητικὴ καὶ ὄχι οὐσιαστικὴ.

Ἄρθρον 21 Τράπεζα.

α) Ὁ χώρος τῆς Τραπεζῆς εἶναι ἱερός, ὡς ὁ Ναός,

διότι πάντα τὰ τοῦ Μοναχοῦ ἀποβλέπουν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς κατὰ Χριστὸν τελειώσεώς του. Διὰ τοῦτο ὀφείλουν νὰ συμμετέχουν ἐν αὐτῇ πάντες οἱ ἀδελφοί, τρώγοντες ἐν σιωπῇ καὶ παρακολουθοῦντες τὴν ἀνάγνωσιν.

β) Ἀποκλείεται διὰ παντὸς ἡ κρεωφαγία. Εἰς τὴν Τράπεζαν ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν (πλὴν τῶν καταλυσίμων ἡμερῶν), δὲν παρατίθεται ἔλαιον καὶ οἶνος. Οἱ ἔχοντες λόγους ὑγείας οἰκονομοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου.

γ) Πέραν τῆς κοινῆς Μοναχικῆς Τραπέζης, δὲν παρατίθεται τίποτε τὸ ἰδιαίτερον καὶ διαφορετικόν. Οὔτε παρατίθενται ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Τράπεζαι μόνον διὰ φιλοξενουμένους καὶ μὲ φαγητὰ τῶν προτιμῆσεών των, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα προκλινοῦνται ὑπὸ τῶν ἰδίων. Τοιαῦται Τράπεζαι ἀποκλείονται παντελῶς ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ αἰτούντες.

δ) Εἰς τὴν Τράπεζαν τῶν Μοναχῶν δύνανται νὰ παρακάθηνται ἐκ τῶν φιλοξενουμένων καὶ οἱ προκρινόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἠγουμένου, μόνον ἄνδρες οὐδέποτε δὲ γυναῖκες, χωρὶς οὐδεμίαν ἐξαιρέσιν. Τὸ κριτήριον δὲ τῆς προκρίσεως μᾶς τὸ καθορίζει ὁ Μ. Βασίλειος· «Εἰ δὲ τις ἐπὶ συνέσει καὶ εὐλαβείᾳ γνώριμος εἴη, καὶ δι' αἰδοῦς ἄγοι τὸν ἡμέτερον βίον, τούτῳ κοινωνεῖν τραπέζης, εἰ τούτου δεήσειεν ἐπεσκεμμένως, οὐκ ἄλογον» (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 454).

Ἄρθρον 22

Διακονήματα Ἀδελφῶν.

α) Πρώτιστον ἔργον καὶ καθήκον τοῦ Μοναχοῦ εἶναι ἡ λατρεία καὶ ἡ προσευχή. Δεύτερον ὅμοιον πρὸς αὐτό, εἶναι ἡ ἐργασία, ὃ ὅποια ἐν τῇ Μονῇ ὀνομάζεται Διακονήματα. Λόγῳ τῆς πνευματικῆς σημασίας τοῦ Διακονήματος ἅπαντες οἱ ἀδελφοί συμμετέχουν εἰς τὰ διακονήματα ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιλογίας ἢ ἀμοιβῆς.

β) Τὰ διακονήματα κατανέμονται βάσει τοῦ ἄρθρου 17β' 2 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ καὶ πάντοτε ἀνάλογα μὲ τὴν δύναμιν ἐκάστου. «Τὸν μέντοι Προεστῶτα προσέχειν χρή, ὅπως ἂν μὴ, τῆς τοῦ σώματος δυνάμεως μείζονα τὰ ἐπιτάγματα ποιησάμενος...» (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 534).

γ) Εἰς τὰς ἐργασίας τῶν ἀδελφῶν περιλαμβάνονται τὰ ἀνεκὰθεν κεκανονισμένα Μοναστηριακὰ Διακονήματα (Ἀρχοντάρης, Οἰκονόμος, Μάγειρος, Κηπουρός, Δοχειάρης, Ἐκκλησιαστικός, κ.λπ.). Εἰς δὲ τὴν διακριτικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἠγουμένου ἐναπόκειται ἡ τυχὸν ἐπιβαλομένη δι' οἰονδήποτε λόγον ἀλλαγὴ διακονήματος ἀδελφοῦ τινος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

δ) Κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, ὅλα τὰ διακονήματα πρέπει νὰ γίνωνται μὲ προθυμίαν ἀκόμη καὶ τὰ εὐτελέστερα. «Προσῆκει μέντοι τὸν ἀσκητὴν καὶ τὰ εὐτελέστερα τῶν ἔργων μετὰ πολλῆς αἰρείσθαι τῆς σπουδῆς καὶ προθυμίας, εἰδὸτα, ὅτι πᾶν ὃ διὰ τὸν Θεὸν γίνεται, οὐκ ἔστι μικρόν, ἀλλὰ μέγα καὶ πνευματικόν καὶ τῶν οὐρανῶν ἄξιον καὶ τοὺς ἐκεῖθεν ἡμῖν ἔλκον μισθοὺς» (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 518).

ε) Γεωργικαὶ ἐργασίαι καὶ ἄλλαι βαρεῖαι μορφῆς,

δύνανται νὰ ἐκτελοῦνται ὑπὸ λαϊκῶν τῇ εὐθύνη τοῦ Ἠγουμένου, ὅταν οἱ ἀδελφοί δὲν ἐπαρκοῦν ἢ ἀδυνατοῦν ν' ἀνταποκριθοῦν.

Ἄρθρον 23

Φιλοξενία.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀκολουθοῦσα τὴν μακραίωνα παράδοσιν, παρέχει ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων τῆς φιλοξενίαν εἰς πρόσωπα μὲ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα ὑπὸ τὰς κάτωθι προϋποθέσεις.

α) Λόγῳ τῆς παραμεθορίου θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ Ἱ. Μονὴ καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς προερχομένων κινδύνων, ἄγνωστα πρόσωπα δὲν φιλοξενοῦνται.

β) Ἡ διανυκτέρευσις καὶ φιλοξενία γυναικῶν ἐντὸς τῆς Ἀνδρώας Μονῆς εἶναι ἀπηγορευμένη ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται διὰ μητέρας καὶ ἀδελφῆς τῶν Μοναχῶν ἀδελφῶν τῆς μονῆς.

γ) Λόγῳ στενότητος χώρου, ἀλλὰ καὶ λόγῳ ὑπάρξεως ξενοδοχείων πλησίον τῆς Ἱ. Μονῆς, διανυκτέρευσις καὶ φιλοξενία παρέχεται εἰς μεμονωμένα ἄτομα κατόπιν ἀδείας τοῦ Ἠγουμένου, οὐδέποτε δὲ εἰς ὠργανωμένας ὁμάδας, ἐκδρομεῖς, κ.λπ.

δ) Οἱ φιλοξενούμενοι ὀφείλουν νὰ μετέχουν εἰς τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας καὶ νὰ συνδράμουν εἰς τὰ διακονήματα τῆς Μονῆς.

ε) Ἡ φιλοξενία ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ, δὲν ὑπερβαίνει τὴν μίαν διανυκτέρευσιν, πλὴν εἰδικῶν περιπτώσεων, διὰ τὰς ὁποίας ἀποφασίζει ὁ Ἠγούμενος.

στ) Οἱ φιλοξενούμενοι ἔρχονται νὰ ζήσουν, ἔστω καὶ δι' ὀλίγον χρόνον, εἰς τὸ πνευματικὸν περιβάλλον τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ ὄχι νὰ μεταφέρουν τὸ κοσμικὸν πνεῦμα ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ. Ἐπομένως ἰσχύουν καὶ δι' αὐτοὺς αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 19 ιδ' καὶ 28 γ' τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ζ) Βασικὲς προϋποθέσεις παραμονῆς τῶν φιλοξενουμένων εἰς τὴν ἱεράν Μονήν, εἶναι ἡ εὐπρεπὴς διαγωγή, ἡ κοσμίᾳ συμπεριφορὰ, ἡ συμμόρφωσις πρὸς τὰς ὑποδείξεις καὶ παραγγελίας τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐν γένει ἡ θεάρεστος παράστασις αὐτῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ. Πᾶσα παρεκτροπὴ συνεπάγεται τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν τοῦ φιλοξενουμένου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

η) Ἄπαντες οἱ φιλοξενούμενοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δίδουν τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητος αὐτῶν εἰς τὸν Ἠγούμενον ἢ εἰς τὸν ὑπεύθυνον Ἀρχοντάρχη, ἐὰν τοὺς ζητηθοῦν.

Ἄρθρον 24

Περαστικοὶ προσκυνηταὶ καὶ ἐπισκέπται.

α) Ἡ Ἱ. Μονὴ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα καὶ ἀξιολογότερα Βυζαντινὰ Μνημεῖα. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἔχει τὴν Θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἐνεκα τούτων, ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων προσκυνητῶν, τὴν ἐπισκέπτονται πολλοὶ περαστικοὶ προσκυνηταὶ καὶ ἐπισκέπται, εἴτε μεμονωμένα, εἴτε ὁμαδικά.

β) Έτεροδόχοι επισκέπται δέν γίνονται δεκτοί έντός του Έιρου Ναού έν ώρα Λατρείας.

γ) Προϋπόθεσις είσόδου έν τή Έ. Μονή αποτελεί ή σεμνοπρεπή ένδυμασία και έμφάνισις άνδρών και γυναικών και ό σεβασμός έκ μέρους των του Έιρου χώρου. Είς περίπτωσιν που δέν δέχονται νά συμμορφωθούν είς τās υπόδειξις αποβάλλονται υπό τών έκάστοτε ύπευθύνων.

δ) Είς τούς όμαδικώς προσερχομένους προσκυνητάς είναι δυνατόν μετά πολλής διακρίσεως και έξετάσεως, νά παραχωρείται ό είς τήν έξωτερικήν αύλήν δενδροφυτευμένος χώρος διά νά παίρνουν τό φαγητόν τους, έφ' όσον δέν καταλύουν τās κεκανονισμένας νηστείας και έφ' όσον δέν παραβαίνονται αί διατάξις γ, δ, ε, στ του άρθρου 28 του παρόντος Κανονισμού.

ε) Άπαγορεύεται τό κάπνισμα άπολύτως και είς πάντας έντός τής έσωτερικής αύλής τής Έ. Μονής και είς όλους τούς χώρους που περικλείονται έντός του τείχους αύτής.

στ) Η λήψις φωτογραφιών έντός του Καθολικού άπαγορεύεται άπολύτως. Είς τήν έσωτερικήν αύλήν δύνανται νά φωτογραφίζουν τό Καθολικόν τής Έ. Μονής έξωτερικώς, έφ' όσον δέν διακινούνται Μοναχοί και δέν έμποδίζουν τήν ένασκησιν τυχόν διακονημάτων.

ζ) Μοναχοί και έν γένει Άδελφοί τής Μονής δέν φωτογραφίζονται μέ κοσμικούς, ούτε οί Μοναχοί λαμβάνουν φωτογραφίες χάριν τών κοσμικών.

Άρθρον 25

Ποιναι προς τούς Άδελφούς και Δοκίμους.

Διά τὰ παραπτώματα τών Άδελφών και τών Δοκίμων επιβάλλονται είς αυτούς αί κατωτέρω ποιναι ανάλογως προς τό βάρος τών παραπτωμάτων και τήν ιδιότητα του πταίστου. Ό σκοπός δέ τών ποινών αποβλέπει άφ' ένός μέν είς τήν διόρθωσιν τών παρεκτραπέντων, άφ' έτέρου δέ είς τήν άπρόσκοπτον λειτουργίαν τής Έιρας Μονής:

α) Νουθεσία κατ' ιδίαν.

β) Επίπληξις ένώπιον του Έγουμενοσυμβουλίου.

γ) Επίπληξις ένώπιον τής Άδελφότητος.

δ) Κομβοσχοίνιον.

ε) Άπομάκρυνσις έκ τής κοινής Τραπεζης επί διάστημα έως μηνός.

στ) Άπομάκρυνσις έκ τής κοινής Τραπεζης επί διάστημα μεγαλύτερον του μηνός.

ζ) Παύσις έκ του διακονήματος και ανάθεσις άλλου κατωτέρου.

η) Υποβιβασμός είς τήν ιεραρχικήν σειράν, προσωρινός ή μόνιμος.

Αί ύπ' αριθμ. στ', ζ' και η' ποιναι επιβάλλονται υπό του Έγουμενοσυμβουλίου.

θ) Άργία μέχρι έξ μηνών από τών καθηκόντων του Έγουμενου ή του Έγουμενοσυμβούλου.

ι) Παύσις από του αξιώματος του Έγουμενου ή μέλους του Έγουμενοσυμβουλίου.

Αί ύπ' αριθμ. θ' και ι' ποιναι επιβάλλονται υπό τής

Άδελφότητος διά πλειονοψηφίας τών τριών τετάρτων (3/4) του γενικού συνόλου τών μελών.

ια) Προσωρινή, μέχρι έξ μηνών, άποβολή έκ τής Έ. Μονής και άποστολή είς έτερον Μοναστικόν Καθίδρυμα, κατόπιν συνεννόησεως τών Έγουμενων.

ιβ) Όριστική άποβολή έκ τής Έ. Μονής.

Αί ύπ' αριθμ. ια' και ιβ' ποιναι, επιβάλλονται υπό τής Άδελφότητος μέν εάν πρόκειται περι Άδελφού, δι' άπολύτου πλειονοψηφίας του γενικού συνόλου τών μελών. Υπό του Έγουμενοσυμβουλίου δέ εάν πρόκειται περι Δοκίμου.

Η υπό τής Άδελφότητος έπιβολή τών ύπ' αριθμ. θ', ι', ια', και ιβ' ποινών αναγγέλλεται ύπ' αύτής είς τόν οικείον Έπίσκοπον μετά τής αιτιολογίας αύτών.

ιγ) Πρό τής έπιβολής οίασδήποτε ποινής δέον ν' άκουσθί ό πταίστης, ό οποίοςς δύναται είς τās ύπ' αριθμ. στ' - ιβ' περιπτώσεις νά υποβάλη και γραπτώς τήν άπολογίαν του, καλούμενος προς τούτο έγγραφως παρά του Έγουμενοσυμβουλίου πρό πέντε άκραίων ήμερών τουλάχιστον.

ιδ) Ό υπόδικος Άδελφός μετέχει μέν τής διά τήν ύπόθεσιν αυτού συγκαλουμένης συνόδου τής Άδελφότητος και υπερασπίζει έαυτόν, απέχει όμως υποχρεωτικώς τής ψηφοφορίας. Εάν ό έν λόγω Άδελφός άπουσιάση, έστω και άδικαιολογήτως, αναβάλλεται ή σύνοδος τής Άδελφότητος και όρίζεται νέα. Εάν και πάλιν άπουσιάση, ή δέ άπουσία του δέν όφείλεται είς ασθένειαν ή άλλους σοβαρούς λόγους, δικάζεται έρήμην.

ιε) Οί τιμωρηθέντες διά τής ύπ' αριθμ. ια' ποινής στερούνται, έφ' όσον χρόνον διαρκεί ή ποινή αύτών, του δικαιώματος παραστάσεως και ψηφοφορίας κατά τās συνόδους τής Άδελφότητος. Ό ύπολογισμός τής άπαρτίας γίνεται πάντοτε μετά τήν άφαίρεσιν τών έν λόγω Άδελφών έκ του γενικού αριθμού τών μελών τής Έιρας Μονής.

Άρθρον 26

Οικονομικά τής Μονής.

Τα έσοδα τής Έιρας Μονής προέρχονται:

α) Από τὰ προσφερόμενα είς τόν Έιρον Ναόν τής Μονής, είς τὰ Έξωκλήσια και είς τὰ Μετόχια.

β) Από τās πάσης φύσεως δωρεάς, είσφοράς, συνδρομάς, κληρονομίας, κρατικάς έπιχορηγήσεις, κ.λπ.

γ) Από τήν τυχόν περιουσίαν τών Μοναχών τήν είς τήν κυριότητα τής Έ. Μονής περιερχομένην και τὰ έξ αύτής προερχόμενα.

δ) Από τήν καλλιέργειαν τών τής Μονής άγρών.

ε) Από τήν έκποίησησιν τιμαλφών και άφιερωμάτων.

στ) Από εργόχειρα τών Άδεφών. Από εκδόσεις πνευματικών βιβλίων. Από άγιογραφίαν και από πάν παρόμοιον έργον, άπαγορευομένης τής δι' ίδιον λογαριασμόν εργασίας. «Κλοπή γάρ ή ιδιάζουσα (ιδιωτική) κτήσις», κατά τόν Μ. Βασίλειον (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 452).

Άρθρον 27

Διάθεσις προσόδων.

Αί πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:

α) Διὰ τὰς πάσης φύσεως ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν (διατροφῆν, ἐνδυμασίαν, ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν, κ.λπ.).

β) Διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἐπέκτασιν τῶν κτηριακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς κυρίας Μονῆς, Ἐξωκκλησίων καὶ Μετοχιῶν.

γ) Διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν πάντων τῶν συντελούντων εἰς τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τῆς Ἱ. Μονῆς.

δ) Δι' ἐλεημοσύνην καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις ἀγάπης.

ε) Διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν προσκυνητῶν.

στ) Διὰ τὴν ἐκδοσιν πνευματικῶν βιβλίων.

ζ) Διὰ τὴν ἀνακαίνισιν καὶ συντήρησιν Ἱερῶν Μονῶν καὶ ἐνοριακῶν Ναῶν, τῶν ἐν τῇ Βορείῳ Ἡπειρῷ εὐρισκομένων.

η) Διὰ πάσαν ἄλλην δαπάνην μὴ περιλαμβανομένην μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω, ἀποφασίζει τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

θ) Πᾶσα δαπάνη μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν (200.000) προβλεφθεῖσα ἐν τῷ ἐγκεκριμένῳ προϋπολογισμῷ τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀποφασίζεται καὶ ἐνεργεῖται εὐθέως ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου, τοῦ ποσοῦ τούτου προσαρμοζόμενου εἰς τὰ ἐκάστοτε ἰσχύοντα. Διὰ δαπάνας ἄνω τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ἐφαρμόζονται ἀναλόγως τὰ ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων προβλεπόμενα.

ι) Ἄπαντα τὰ διαχειριστικὰ στοιχεῖα καὶ λογιστικὰ βιβλία φυλάσσονται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καὶ ἀποτελοῦν παραστατικά τῆς καθόλου διαχειρίσεως.

Άρθρον 28

Γενικαὶ Διατάξεις.

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἐορτάζει τὴν 15ην Αὐγούστου, ἡμέραν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

β) Ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐορτάζεται μὲ ὀλονύκτιον ἀγρυπνίαν κατὰ τὸν Μοναστηριακὸν τύπον καὶ δὴ τὸν Ἁγιορείτικον.

γ) Μουσικὰ συγκροτήματα, χοροὶ, γλέντια, ραδιόφωνα, μαγνητόφωνα, ἠλεκτρόφωνα, καὶ ὅποιοσδήποτε ἄλλος τρόπος ψυχαγωγίας, καὶ μὲ ὅποιαδήποτε μέσα, ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς, τόσοσιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Δεκαπενταυγούστου, ὅσον καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, μὴδὲ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας καὶ τῆς Πρωτομαγιάς ἐξαιρουμένων. Ἡ ἀπαγόρευσις ἰσχύει δι' ὅλους τοὺς χώρους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, διὰ τὴν δένδροφυτευμένην ἐξωτερικὴν αὐλήν, διὰ τὰ Μετόχια καὶ τοὺς χώρους ποὺ ἀνήκουν εἰς αὐτά, ὡς καὶ διὰ τὰ Ἐξωκκλήσια καὶ διὰ τοὺς χώρους ποὺ ἀνήκουν εἰς αὐτά.

δ) Ἐδιδάχθημεν, ὅτι ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ γίνεταί οἶκος ἐμπορίου. Ἐνεκα τούτου κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Δεκαπενταυγούστου, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ κατὰ

τὰς καθημερινὰς, ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις παντὸς εἴδους ποτῶν.

Ἐπαγορεύονται αἱ παντὸς εἴδους συναλλαγαί, ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων ἕως τῶν μεγαλυτέρων.

Ἐπαγορεύεται ἡ χρήσις πυρᾶς διὰ ψησταριές, μὲ ξύλα ἢ μεταφερόμενα μαγκάλια - ψησταριές.

Οἱ μὴ συμμορφούμενοι θὰ ἐκδιώκονται, ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῇ ἐπεμβάσει τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως.

ε) Ἡ Καθαρὰ Δευτέρα εἶναι ἡμέρα αὐστηρᾶς νηστείας καὶ πνευματικῆς περισυλλογῆς. Παρὰ ταῦτα, καὶ πάντοτε κατ' οἰκονομίαν, ἡ Ἱ. Μονὴ παραμένει ἀνοικτὴ, καθ' ὅσον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ὁ διαχωρισμὸς προσκυνητῶν καὶ ἐορταστῶν, ἐορταζόντων κατὰ κοσμικὸν τρόπον τὴν Καθαρὰν Δευτέραν. Ἐὰν ὁμως οἱ ἐορτασταὶ δὲν σέβονται τὴν νηστείαν καὶ δὲν δέχονται νὰ τηρήσουν τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὰς παραγράφους γ' καὶ δ' τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἡ Ἱ. Μονὴ μὲ ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δύναται νὰ κλείνῃ ἐντελῶς, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐκτρώπων.

στ) Ἡ Πρωτομαγία, ὡς συνήθως ἐορτάζεται, δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Προτρεπόμεθα ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος: «Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε» (Ἐφεσ. ε', 11).

Ἐπειδὴ ὁμως πολλοὶ συνδυάζουν τὴν Πρωτομαγίαν μὲ τὸ προσκύνημα εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ πάλιν κατ' οἰκονομίαν, ἡ Ἱ. Μονὴ παραμένει ἀνοικτὴ, μὲ τὴν ἀπαράβατον προϋπόθεσιν, ὅτι θὰ τηροῦνται αὐστηρῶς καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὰς παραγράφους γ' καὶ δ' τοῦ παρόντος ἄρθρου. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἡ Ἱ. Μονὴ, μὲ ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐκτρώπων, δύναται νὰ κλείνῃ παντελῶς, ἀπαγορεύουσα εἰς ὅλους τοὺς χώρους, ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς, τὴν προσπέλασιν ἐορταστῶν τῆς Πρωτομαγιάς.

ζ) Γάμοι, Σαραντισμοί, Βαπτίσεις μωρῶν καὶ ἐνηλίκων, κηδεῖα κοσμικῶν, ἐπίσημα μνημόσυνα, δὲν τελοῦνται εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, οὔτε εἰς τὰ Ἐξωκκλήσια αὐτῆς, οὔτε εἰς τὰ Μετόχια. Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω ἀνήκουν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐνοριῶν.

η) Ὁ παρῶν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπαραλλάκτως καὶ διὰ τὰ Μετόχια τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ διὰ τὰ Ἐξωκκλήσια. Ἱερὰ Μονὴ καὶ Μετόχια ἀπαρτίζουν ἓνα ἀδιαίρετον ὅλον καὶ ἔχουν ἀπολύτως ἐνιαίαν νομικὴν ὑπόστασιν. Τόσιν ἀπὸ νομικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς (Ἱεροκανονικῆς) πλευρᾶς, τὰ Μετόχια λογίζονται ὡς ἕδος τῆς κυρίας Μονῆς.

θ) Ἡγουμενεῖον, Κελλιὰ τῶν Μοναχῶν, καὶ λοιποὶ χώροι διαβιώσεως τῶν Μοναχῶν, εἶναι ἄβατοι διὰ τοὺς πάντας, ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ι) Ἐκδόσεις πνευματικῶν βιβλίων, ἐργόχειρα καὶ πᾶν προῖον πνευματικῆς ἢ πρακτικῆς ἐργασίας, ἐκδίδεται καὶ διατίθεται ἀνωνύμως μὲ τὴν ἐνδειξιν: «Ἐκδόσεις Ἱ. Μονῆς Μολυβδοσκεπάστου», ἢ «Ἐργὸν Ἱ. Μονῆς Μολυβδοσκεπάστου». Ἐπωνύμως ἐκδίδονται τυχόν ἐπιστημονικὰ ἐργασία, ὅπου καθίσταται περισσό-

τερον απαραίτητος ή ταυτότης του συγγράφαντος αὐ-
τάς καί φέροντος τήν εὐθύνην τῆς ἐπιστημονικῆς ἐ-
ρεύνης.

ια) Ἡ διαχείρισις τῶν ἀγροκτημάτων τῶν ἀνηκόν-
των εἰς τήν Ἱ. Μονήν, γίνεται μέ τήν δέουσαν προσο-
χήν καί μέ τήν συναίσθησιν ὅτι πρόκειται περί ἱερῶν
κτημάτων ἀνηκόντων εἰς τόν Θεόν καί τήν Παναγίαν.

ιβ) Ἀγροκτήματα τῆς Μονῆς συνεχόμενα αὐτῆς, ἀ-
ποτελοῦντα προστατευτικὴν ζώνην περίξ τῆς Ἱεράς
Μονῆς, οὐδέποτε πωλοῦνται, οἰαδήποτε μεγάλη οἰκο-
νομική ἀνάγκη καί ἂν ἤθελε ὑπάρξει. Παραμένουν ἐ-
σαεὶ εἰς τήν ἀποκλειστικὴν νομὴν καί κυριότητα τῆς
Ἱεράς Μονῆς.

ιγ) Ἱεροὶ Ναοὶ ἢ οἰκήματα δωρούμενα εἰς τήν Ἱ.
Μονήν καθίστανται μετόχια τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀδεία καί
εὐλογία τοῦ ἐπιχωρίου Ἀρχιερέως.

ιδ) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 103614/4353/24.12.1957 Ὑ-
πουργικῆς Ἀποφάσεως δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀ-
ριθμ. 12/17 Ἰανουαρίου 1958 Φ.Ε.Κ. τεύχος Β', ἡ Ἱερά
Μονὴ χαρακτηρίζεται ὡς ἱστορικὸν Βυζαντινὸν διατη-
ρητέον Μνημεῖον. Ὡς ἐκ τούτου ἔχει ὅλα τὰ προνόμια
τ' ἀπορρέοντα ἐκ τῶν Νόμων περί Ἀρχαιοτήτων καί
Βυζαντινῶν Μνημείων.

ιε) Πάν εἶδος ἐργασίας, ἀνακαίνισις, συντήρησις,
προσθήκη, ἀφαίρεσις κ.λπ., ὀφείλει νὰ γίνεται μέ
προσοχήν καί σχολαστικότητα, οὕτως ὥστε νὰ μὴ πα-
ραβλάπεται ἡ ταυτότης τοῦ Μνημείου καί ὁ Βυζαντι-
νὸς χαρακτήρ αὐτοῦ.

ιστ) Πάν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόν-
τος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡ-
γουμενοσυμβουλίου.

ιζ) Ὁ παρῶν Κανονισμὸς παραμένει ἐν ἰσχύϊ ἔστω
καί ἐάν ἡ Ἱ. Μονὴ διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.
Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτὴν καλὸν εἶναι ὁ διοριζόμενος
ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου διαχειριστῆς νὰ εἶναι ἀγαμος
κληρικὸς ἐκ τῶν ὑπηρετούντων εἰς τήν Ἱεράν Μητρό-
πολιν.

ιη) Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ
τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «ΕΚ-
ΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μολυβδοσκεπάστου, 17 Ἰουνίου
1993.

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ὁ Ἡγούμενος

Ἀρχιμ. Θεόδωρος Διαμάντης.

Ὁ Γραμματεὺς

Ἱεροδιάκονος Ἰωὴλ Κωνσταντάρου.

Ὁ Οἰκονόμος

Μοναχὸς Ἀρσένιος Μάϊπας.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38
παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 33 - 37
τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου
«Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καί Ἐφημεριῶν», προκει-
μένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις
τακτικῶν ἐφημεριῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἀγίου Θεράποντος Μυτιλήνης (Β' θέσις), 2) Ἀγίου
Θεράποντος Μυτιλήνης (Γ' θέσις), 3) Ἀγίου Νικολάου
Μυτιλήνης (Β' θέσις), 4) Ἀγίου Γεωργίου Σκοπέλου
(Β' θέσις), 5) Ἀγίου Κων/νου Νεοχωρίου καί 6) Κοιμ.

Θεοτόκου Πυργίου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά
καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δη-
μοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαι-
τούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρ-
ω κενῶν θέσεων.

Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 19ῃ Ὀκτωβρίου 1993

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεγάρων καί Σαλαμίνας

ΠΡΑΞΙΣ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΩΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΓΑΛΑΚΤΟΤΡΟΦΟΥΣΗΣ Ν. ΔΑΦΝΗΣ ΜΕΓΑ-
ΡΩΝ

Τῇ προτάσει ἡμῶν, σεπτῆ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐγκρίσει, ἐπινεύσει δὲ τῆς
Πολιτείας, ἰδρύθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 370 Προεδρικοῦ
Διατάγματος τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1993, δημοσιευθέν-
τος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἑλληνικῆς
Δημοκρατίας, τεύχει πρώτῳ ἀριθμῷ φύλλου 156 τῆς
13ης Σεπτεμβρίου 1993 ἡ Ἱερά Ἀνδῶν Κοινοβιακὴ Μο-
νὴ Παναγίας Γαλακτοτροφούσης Ν. Δάφνης Μεγάρων.

Ἡ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Ἱεράς Παραδό-
σεις καί τὸ Ἐκκλησιαστικὸν τυπικὸν καθιέρωσις τῆς
Ἱεράς ταύτης Μονῆς καί τοῦ Ἱεροῦ αὐτῆς Ναοῦ, ἐγένε-
το ὑφ' ἡμῶν τῇ 10ῃ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ σω-
τηρίου ἔτους 1993.

Ἡ Ἱερά αὕτη Μονὴ ἔσεται ἀκατάργητος Ἐκκλησια-
στικῶς καί ἀναπαλλοτρίωτος.

Ἡ παρούσα ἡμῶν Πράξις ἐκδίδεται συνωδᾶ τῇ δια-
τάξει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 39/1972 Κανони-
σμοῦ «περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν
καί τῶν Ἑσυχαστηριῶν» εἰς τέσσερα ὅμοια ἀντίτυπα,
δημοσιεύσεται δὲ εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Μεγάρων τῇ 15ῃ Ὀκτωβρίου 1993

† Ὁ Μεγάρων καί Σαλαμίνας ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

**Ἱερά Μητρόπολις Γουμένισσης,
Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου**

Ἄρ. Πρωτ. 389

ΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Πρὸς τὸν Διάκονο Ἀγάπιο Ἀϊτσίδη,
κατὰ κόσμον Χαρίτωνα, τοῦ Βασιλείου,
Κληρικὸ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως
Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου
(νῦν, ἀγνώστου διαμονῆς)

Σὲ καλοῦμε νὰ ἐμφανισθεῖς ἐνώπιόν μου ἐνεργούντος ὡς Ἀνακριτῆ, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπ' ἄρ. 152/2.4.93 Ἐντολὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου κυρίου Δημητρίου, στὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου, στὴ Γουμένισσα, τὴν 3 Ἰανουαρίου 1994, ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 10.00' π.μ., γιὰ νὰ ἀνακριθεῖς γιὰ τρία ἀποδιδόμενα σὲ σένα κανονικὰ παραπτώματα, τὰ ὁποῖα, λόγῳ τῆς φύσεώς τους, κρίνεται σκόπιμο νὰ μὴ ἀναφερθοῦν σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 110 παρ. 3 τοῦ Ν. 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας». Σὲ περίπτωση μὴ ἐμφανίσεώς σου, σοῦ γνωστοποιούμε ὅτι ἡ κατὰ σοῦ διενεργουμένη ἀνάκριση κρίνεται περαιωθεῖσα, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 109 τοῦ Νόμου 5383/1932.

Γουμένισσα, 27 Ὀκτωβρίου 1993

Ὁ Γραμματέας Ὁ Ἀνακριτῆς
Ἀρχιμ. Βησ. Βάσσου Ἀρχιμ. Δωρ. Πάπαρης

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἔχοντος ὑπ' ὄψει: α) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», β) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 3 τοῦ Ν.Δ. 1398/23.3.1973 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων» (ΦΕΚ 112 τῆς 23.3.1973, τ.Α'), γ) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1, παράγραφος 1, ἐδάφιον α', τοῦ Νόμου 673/1977 «Περὶ ἀνακατανομῆς καὶ ρυθμίσεως ὀργανικῶν τινῶν θέσεων Διακόνων» (ΦΕΚ 238/30.8.1977, τ.Α'), καὶ δ) τὴν ὑπ' ἀριθ. 168 Ἀπόφασιν ἡμῶν τῆς 20.12.1978, καὶ προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως Διακόνου τοῦ Ἑνοριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Μεσσηνίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Καλαμάτᾳ τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου 1993

† Ὁ Μεσσηνιακὸς ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

**ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τηλ. 72.18.308, Fax 72.26.597

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Ζακύνθου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ὁμότ. Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Ἄρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου
τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐαγγέλιον Δ. Θεοδώρου, Αἱ Οἰκουμενικαὶ Συναντήσεις ἐν Santiago de Compostela.

Ἱεράς Συνόδου, Ἐγκύκλιον 2563 καὶ 2564.

Μητροπ. Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἀντωνίου, Ἡ θρησκεία τοῦ ἀπὸ Ναζαρεθ Ἰησοῦ εἶναι δύναμις.

Γρηγ. Λαρεντζάκη, Ὁ Οἰκουμενικὸς Διάλογος καὶ ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός.

Μακάριος Καλογεράς, ὁ νέος Ἅγιος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἀρχιμ. Παύλου Ἀποστολίδου, Σκέψεις καὶ στοχασμοὶ ἀπὸ ἑνα προσκύνημα στὸν Πόντο.

Γ. Μ. Χατζηφώτη, Σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Ἰσλάμ.

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά

Πράξεις συστάσεως ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων.

Παράρτημα.